

4 Компанії-перевізники на приміських маршрутах Київщини, користуючись повною відсутністю контролю та штрафів, підвищують тарифи

6 Тернополянин Юрій Ковальков колекціонує марки, присвячені нобелівським лавреатам українського походження

ГАЗЕТА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА В 1990 РОЦІ

www.ukurier.gov.ua

УРЯДОВИЙ КУР'ЄР

ЧЕТВЕР, 12 СЕРПНЯ 2021 РОКУ

ЦІНА ДОГОВІРНА

№155 (7023)

ЦИТАТА ДНЯ

СЕРГІЙ ГОРБАЧОВ:

«Я діятиму в межах чинного законодавства й захищатиму права педагогічних працівників, якщо директори не допускать їх до роботи».

Освітній омбудсмен про заборону керівникам закладів освіти обмежувати доступ учителів до роботи, якщо їх не щеплено проти COVID-19

На МКС без України ніяк

НАШ ВНЕСОК. Другий 2021 року запуск ракети-носія середнього класу «Антарес» здійснено з Центру космічних польотів на острові Воллопс (штат Вірджинія, США). Це відбулося 11 серпня о 01 годині 01 хвилині за київським часом (10 серпня о 18:01 за північноамериканським східним часом). На орбіту виведено автоматичний вантажний транспортний корабель Cygnus, на борту якого 3724 кг корисного вантажу NASA для Міжнародної космічної станції.

Ракета-носії «Антарес» складається із двох ступенів. Основну конструкцію першого ступеня розробило ДП «КБ «Південне» та виготовило ДП «ВО ПМЗ» в кооперації з українськими підприємствами «Хартрон-АРКОС» (Харків), «Київприлад» (Київ), «Хартрон-ЮКОМ» (Запоріжжя), «ЧЕЗАР» (РАПІД) (Чернігів) на замовлення корпорації Northrop Grumman (США). Підготовку, випробування й пуск проведено за участю фахівців ДП «КБ «Південне», ДП «ВО ПМЗ» та НВО «Хартрон-АРКОС». Наші фахівці в повному обсязі забезпечили виконання всіх операцій у своєму секторі відповідальності.

Із 2013 року ракета-носії «Антарес» стартувала 15 разів, 14 з них успішно, повідомляє пресцентр КБ «Південне».

ЦИФРА ДНЯ

35%

освітян в середньому у країні вакциновано проти коронавірусу, за даними профільного міністра Сергія Шкарлета

Тарифи вдалося зафіксувати на прийнятному рівні

фото надала пресслужба Кабінету Міністрів України

ЗАСІДАННЯ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ. Енергоатом і Укргідроенерго визначено ключовими учасниками реалізації нової моделі покладання спецобов'язків на ринку електроенергії

На державу сподівайся, а сам не дрімай

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ. Територіальні громади нерівномірно беруть участь у співфінансуванні державних проєктів, які втілюють на Рівненщині

Інна ОМЕЛЯНЧУК,
«Урядовий кур'єр»

Хоч би хто що говорив, головний інвестор у розвиток Рівненщини — держава. Із початку року із загальнофонду держбюджету в об-

ласть уже надійшло 383 мільйони гривень. Зокрема через Державний фонд регіонального розвитку, Дорожній фонд, субвенції на соціально-економічний розвиток територій та спортивну. Ці кошти працюють на об'єктах програми «Ве-

лике будівництво» і тих, що не входять у неї.

Щоб мотивувати громади до економічного та соціального розвитку, держава запровадила таку модель співпраці: кошти отримують насамперед ті, які передбачають не менш як

10% співфінансування того чи іншого об'єкта із власних бюджетів (якщо більше, то краще). Акцент роблять не просто на інфраструктурних, а насамперед на так званих розвиткових проєктах, які служать людям і завтра, створюватимуть робочі

місця, залишаючи додану вартість на рідній землі.

Скажімо, для невеликої Бабинської громади в Рівненському районі такими цього року стали два об'єкти: дорога з Горбакова до Мнишина і дитсадок у Горбакові.

3

КУРСИ ВАЛЮТ/БАНКІВСЬКІ МЕТАЛИ

встановлені Національним банком України на 12 серпня 2021 року

USD 26.8042

за 1 долар США

EUR 31.4105

за 1 євро

RUB 3.6177

за 10 рублів

AU 46532.36

AG 626.53

за 11 тройську унцію

PT 27173.03

PD 71112.35

НОВИНИ ТА КОМЕНТАРІ

Тарифи вдалося зафіксувати на прийнятному рівні

Про певне зниження тарифу на електроенергію для населення стало відомо ще напередодні вчорашнього урядового зібрання. А в середу Прем'єр-міністр Денис Шмигаль уже офіційно підтвердив цю інформацію.

«Економіка України ще не відновилася після коронакризи. Справді, відбувається зростання зарплат і доходів населення, але ми розуміємо, що вкрай важливо зараз підтримати людей, — зазначив очільник уряду. — Тому за ініціативи й підтримки глави держави уряд ухвалює рішення, що тарифи на електроенергію для населення буде знижено — до 1,44 гривні за кіловат для тих домогосподарств, які споживають менш ніж 250 кіловат на місяць». А це майже 80% домогосподарств країни.

А тим, хто споживає більше вказаного показника, також є чого радіти. Чутки про нібито зростання вартості електроенергії їх теж не стосуватимуться. Вони як сплачували 1,68 гривні за використану кіловат-годину, так і сплачуватимуть надалі.

Таке вікно можливостей з'являється завдяки запровадженню нової моделі покладання спецобов'язків (ПСО). Вона передба-

чає посилення ролі держави через державні генеруючі компанії, які стануть ключовими учасниками реалізації ПСО. Ідеться про ДП НАЕК «Енергоатом» та Укргідроенерго. Днями чинність ПСО цих компаній на електроенергію для населення подовжено до 1 жовтня.

Не обійшлося й без розмови про тарифи на блакитне паливо. «НАК «Нафтогаз» запустив тарифний план «Комфортний сезон». За цим планом кубометр коштуватиме 7,96 гривні з ПДВ незалежно від того, якою буде ринкова ціна на біржах. Тарифний план буде чинним з 1 жовтня 2021 року до 30 квітня 2022 року, — цитує Укрінформ слова Дениса Шмигала. — Це справді дуже вигідна пропозиція. Адже ми бачимо, що ціни на газ на європейських біржах майже досягли 20 гривень за кубометр газу».

Компанія пропонує вигідний тариф для комунальних підприємств, які забезпечують населення теплом і гарячою водою. «Можна на рік зафіксувати тариф і платити по 7 гривень 42 копійки за кубометр газу. Закликаю місцевих керівників не гаяти часу і скористатися вигідними пропозиціями, які дають змогу

збалансовано вирішити питання з тарифами на тепло, які вони тепер встановлюють», — цитує департамент комунікацій Секретаріату Кабінету Міністрів слова Прем'єра.

А режим надзвичайної ситуації та адаптивний карантин уряд продовжив до 1 жовтня. «Поточна епідемічна ситуація повністю контрольована, але, на жаль, фахівці починають фіксувати перші негативні тенденції щодо зростання кількості госпіталізацій тяжкохворих», — аргументував позицію уряду його очільник.

Лише минулого тижня проведено близько мільйона щеплень проти коронавірусу. «Ми й надалі прискорюватимемо темпи вакцинації. Вакцина у нас є в достатній кількості, аби кожен охочий міг отримати захист. Поставки відбуваються регулярно і за рахунок державного бюджету, й у вигляді допомоги від наших міжнародних партнерів», — запевнив Денис Шмигаль.

Уряд готує лікарні, а кількість ліжок з підведеним киснем майже сягає 100%. Окремо закуплено 15 тисяч кисневих концентраторів для лікування українців на амбулаторному етапі.

Потроху просувається й запровадження ринку землі. Уже укладено понад 5 тисяч угод, все працює у штатному режимі й без конфліктів. На думку Прем'єра, це доводить, що «ті страшилки, які розповідали окремі політики, були банальною брехнею заради політичних дивідендів».

Без обговорення ухвалено постанову про подовження дії спеціальних соціальних нормативів під час розрахунку субсидій для регіонів, які з початку опалювального сезону опиняться в «червоній» зоні епідемічної безпеки (у разі нової хвилі COVID-19). Головна мета документа — продовження дії збільшених соціальних норм для розрахунку субсидій на окремі види комунальних послуг, які було запроваджено торік навесні. Тоді, нагадав міністр соціальної політики Марина Лазебна, коли країна закрилася на карантин, було збільшено на 50% окремі нормативи на послуги ЖКГ, зокрема електроенергію, газ для приготування їжі та підігрівання води, на послуги з постачання холодної та гарячої води.

«Люди перебували вдома й відповідно витрачали більше ресур-

сів, а їхні доходи скоротилися. Щомісячний грошовий еквівалент збільшених нормативів для домогосподарств становив від 80 до 190 гривень залежно від набору послуг. Сьогодні вся країна перебуває в «зеленій» зоні, доходи населення почали зростати. Але зрозуміло, що епідемія коронавірусу не завершилася, світом ідуть нові спалахи», — пояснила урядовиця, додавши: людям не треба додатково звертатися до органів соцзахисту, бо збільшені норми буде запроваджено автоматично.

Так само без обговорення ухвалено постанову про збільшення розміру державної соціальної допомоги дітям з інвалідністю, постраждалим від вибухонебезпечних предметів. Удосконалено й порядок виплати на догляд особам з інвалідністю з дитинства.

Асигнування на утримання в безпечному стані трьох енергоблоків ЧАЕС, сховища відпрацьованого ядерного палива та відшкодування витрат урядовці скоротили на 10 мільйонів гривень. Зроблено це відповідно до змін у додатках №3 і №4 до цього річного держбюджету.

Уприміщенні Нацкомісії зі стандартів державної мови все відповідає певному стандарту. Стандарту екстраординарної події. Історичної. Запровадженню іспиту для тих, хто претендує на посади.

У кількох кабінетах офісу комісії держслужбовці та інші претенденти завершують останню цього дня іспитову сесію (їх три на день). В іншому кабінеті офісу висить мапа України, на якій прикріплюють маленькі папірці з назвами міст, де щодня відкривають нові локації для іспитів. Біля деяких міст — по два папірці. Це означає, що кількість приміщень для складання іспиту збільшується.

— Учора (ми зустрічаємося із головою Нацкомісії зі стандартів державної мови Орісею ДЕМСЬКОЮ після першого тижня іспитування) в Україні відкрилося ще понад 50 локацій для складання іспиту на володіння державною мовою, — ділиться інформацією голова комісії. — Попри повільність бюрократичних процедур, мережа зростає. Ми підписали меморандум з Асоціацією міст України, вона нам допомогла. Про це я написала у фейсбуці. До нас звернулася Асоціація бібліотек України із запитанням, чи можемо ми співпрацювати. Ми з нею також підписали меморандум. І одним із таких лідерів розбудови мережі іспитових пунктів стали саме бібліотеки у всій Україні.

Заходимо в кабінет очільниці комісії, і бачу ще одну дошку — з таких, які використовують для тренінгів. Дошка списана, і перше, що впадає в око, напис: «Державна для держави».

— Що означає «Державна для держави»? — запитує в Орісі Демської.

— Ми просто розуміємо, що іспит на володіння державною мовою — це вершина айсберга. Він має запустити дуже багато різних процесів. І ми думаємо над запровадженням спецкурсу в університетах «Державна для держави». Викладачі курсу готуватимуть студентів до складання іспиту ще у вишів, і, пройшовши його, студенти складають лише один іспит на рівень володіння державною мовою. Закінчуючи університет, вони отримують диплом про вищу освіту і державний сертифікат про рівень володіння державною мовою. Це особливо актуально для вишів у невеликих містах, і це може бути хорошим закликом та можливістю — крім диплома про вищу освіту — підготуватися під час навчання і отримати цей державний сертифікат. Він без-

строковий, і коли ви захочете стати Президентом, Прем'єр-міністром, міністром, то матимете чим засвідчити свій рівень володіння державною мовою.

— Отже, перший тиждень: хороша новина в тому, що іспитові завдання лояльні. Я за кілька годин до зустрічі спілкувалася з одним відомим академіком, і він сказав: «Я б не склав іспит, не пам'ятаю, як називаються відмінки». Я йому дістала кілька завдань з вашого оприлюдненого зразка, і він на всі відповів.

— Склав, тому що ми не перевіряємо мовознавство — це іспит на рівень володіння. Якщо людина спілкується українською, то вона успішно цей іспит складе.

— Але гірша новина в тому, що я підписана в сторінки вашого акаунта і

Голова Нацкомісії зі стандартів державної мови Орісія Демська: «Запровадження іспиту — це надзвичайна історія про свідомість українців»

там справді важкувато зареєструватися.

— Зареєструватися у перші дні було важко. У перший день посеред іспиту в нас на 20 хвилин впала система. У той момент зайшло багато людей, і вона впала. Але такий збій тривав недовго, претенденти змогли зберегти свої відповіді.

— А це не завадило першому іспиту?

— Ні, люди склали тест — три модулі, текст і усну частину, модулі доволі самостійні. Система впала тоді, коли робили тестову частину. Фахівці резервантажили сервер, на той час люди перейшли до складання усної частини, а потім знову повернулися до тестової, і все збереглося. На сьогодні ми вже фактично завершили перевірку тих, хто склав іспит першого дня. Я дуже задоволена, бо в перший

тиждень склало іспит 1228 людей.

Знаєте, скільки людей перші три дні перевіряло роботи? П'ятеро. Ми змогли залучити зовнішніх екзаменаторів тільки наприкінці тижня.

Кілька разів на тиждень о 8.30 відкриваємо реєстрацію на день-два. У нас телефони дзвонять весь час, і ми відповідаємо. Пишуть — ми реагуємо. Є дуже багато каналів зв'язку.

— Загалом це питання пріоритету: якщо тобі потрібні іспити, займаєшся іспитами.

— А якщо тобі не потрібен іспит, ти не займаєшся ним. І коли міняються правила гри, є дуже великі виклики. Ми зробили велетенську роботу. Просто хочу, щоб ви відчули момент. Тут ми працюємо, тут відкриваємо нові майданчики, тут колеги просять да-

ти роз'яснення, тут телефонні дзвінки від кандидатів. Апарат комісії — це два десятки людей, з яких у мовному відділі працює шестеро і в організаційному — п'ятеро. Парламентський комітет зрозумів нас, і вони звернулися до Кабінету Міністрів із проханням збільшити комісію. Надійшло погодження МОН на збільшення, але це пов'язано з бюджетними та фінансовими питаннями. Сподіваємося, що справа рухатиметься.

— А де перевіряють усі роботи?

— Роботи всіх претендентів — на хмарі. Екзаменатор заходить в електронний кабінет, йому випадає робота, яку він може перевірити.

— Анонімно?

— Той, хто перевіряє, не знає, чия це робота, навіть шифру її не знає.

— Коли почали видавати перші сертифікати?

— З моменту складання іспиту ми повинні через два тижні видати державний сертифікат. Ми дуже вдячні тим зовнішнім екзаменаторам, які серед літа, у свої відпустки, долучилися, почали працювати й допомогли комісії перевірити частину робіт.

— Як думаєте, які найслабші місця в цьому процесі?

— Сказати, що є одне слабке місце, не можна. У якийсь момент система працює ідеально, та просідають екзаменатори, локації. А потім система слабшає, локації й екзаменатори сильнішають. Тобто відбувається налагодження, притирання, коли годинничок вже працюватиме ідеально.

Лана САМОХВАЛОВА,
Укрінформ

(Надруковано
зі скороченнями)

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

На державу сподівайся, а сам не дрімай

(Закінчення.
Початок на стор.1)Синергія влади
та громади

Тож громада, в якій менш як 2,5 тисячі жителів, надала 23% співфінансування від їх кошторисної вартості — близько 4 мільйонів (звісно, для цього потрібно було виконати й навіть перевиконати бюджет). Обидва вже здано в експлуатацію. Рівненське асфальтоване покриття дає змогу швидше дістатися до ФАПУ і школи. А до садочка, якого в Горбачіві ніколи не було, у вересні прийде пів сотні дітей. До речі, на капітальну реконструкцію приміщення під дитсадок чималі кошти двічі надавали і з обласного бюджету.

«Це чудовий приклад синергії влади різних рівнів та громади, — каже голова Рівненської ОДА Віталій Коваль. — Тепер люди можуть скористатися плодами децентралізації».

До речі, ця громада — піонер децентралізації в Україні та області: вона утворилася добровільно ще 2015 року. Нині розширилася. Живуть тут працюючі й мотивовані до розвитку рідного краю люди. Їм не байдуже, чи комфортно буде завтра дітям та онукам.

А Радивилівська міська територіальна громада завершила проект на поточний середній ремонт 16 кілометрів дороги національного значення Н-02, яка проходить її територією. Служба автомобільних доріг області внесла цю ділянку до програми державного фінансування на 2020—2021 роки, тож робота вже завершується. Громада готова співфінансувати обладнання майданчика, на якому розмістять комплекс зі зважування габаритного транспорту в русі. Ризикніть після цього проіхатися перевантаженою фурурою — отримаєте лист щастя з чималою сумою штрафу.

До речі, цю громаду об'єднали у 2016-го, і кількість підприємців, що працюють по-білому, й податків зросла в геометричній прогресії. Її голова Микола Карапетян кожен робочий день роз-

Такий вигляд матиме новий дитсадок-вулик у Рівному

починає із прискіпливого аналізу надходжень до бюджету громади.

Депутати Рівнеради лише на спорудження нового дитсадку на 210 місць загальною вартістю 148 мільйонів спрямували 40% співфінансування — 32,5 мільйона гривень. Держава теж сповна виконує свої зобов'язання. Тож 2022 року садок прийме дітей, адже в Рівному бракує місць у дошкільних закладах. І хоч вартість одного новоствореного об'єкта в 700 тисяч гривень, голова ОДА депутат Рівнеради Віталій Коваль переконаний, що діти того варті. Саме він ініціював це будівництво.

Ще 100 мільйонів гривень держава спрямовує на довгоочікувану модернізацію стадіону «Авангард» у Рівному. Третій великий об'єкт в обласному центрі — спортивну арену на вулиці Макарова фінансують зі спортивної субвенції. Тут теж знадобиться співфінансування. До речі, кошти сюди вже спрямували обласний бюджет, Шпанивська та Клеванська громади, що поряд з обласним центром.

Обізвався грибом,
то лізь у кий

А щоб завершити модернізацію приймального відділення за програмою «Велике будівництво» в Сарненській центральній районній лікарні, на яку держава спрямувала 46 мільйонів, потрібно ще 4 мільйони гривень.

«Сума начебто й невелика. Оскільки лікарня базова в лікуванні COVID-19 і надає цілий пакет послуг жителям не лише Сарненської, а й сусідніх громад, ми запропонували розділити фінансування між ними. Але свою частку внесли тільки Степанська та Немовицька — не найбагатші, до речі. А більші Сарненська, Вирівська та Клеванська поки що ні, — каже заступник голови Рівненської ОДА Людмила Шатковська. — Тут уже кілька років простояє ангиограф — цифровий апарат для дослідження судин, придбаний за 18 мільйонів державним коштом. Тут ніяк не можуть визначитися чи то з місцем для нього, чи хто отримуватиме прибуток

від його роботи. Такий підхід неприпустимий».

Такі приклади можна продовжувати. На жаль, навіть підтвердивши зобов'язання про співфінансування різних об'єктів офіційними листами, 12 громад їх не виконують. А часу для освоєння коштів у сприятливу погоду залишається небагато.

«На початку бюджетного року ми, представники виконавчої влади, почуваємося такими собі дідусями, до яких приходять онуки — голови громад і просять: дайте дозвіл на фінансування саме наших об'єктів. Тепер, навпаки, вже ми в ролі онуків, бо змушені випрошувати у вас кошти, щоб добудувати ті об'єкти. Адже наш принцип такий: усе, що розпочали, слід за-

вершити. Інакше навіщо розпочинати?» — образно нагадав Віталій Коваль головам громад на засіданні колегії ОДА.

Чи зроблять висновки, побачимо вже найближчим часом. Адже відбуваються сесії, де перерозподіляють видатки місцевих бюджетів за підсумками півріччя. Більшість із них, свідчить статистика, перевиконано. Ось тільки законодавство про міжмуніципальну співпрацю громад не передбачає відповідальності за невиконання умов угод. Про відповідні зміни до нього йшлося на XVI українському муніципальному форумі, й вони, вочевидь, будуть. Як кажуть, обізвався грибом, то лізь у кий.

Із поглядом у 2022-й

Приміром, лише шість громад із 64, що є на Рівненщині, ухвалили рішення про співфінансування закупівлі ноутбуків для вчителів за програмою МОН та Мінцифри. А вже 19 серпня — сесія обласної ради, до якої треба зрозуміти обсяги співфінансування з місцевих бюджетів та ухвалити рішення про частку з обласного. До речі, субвенцію на закупівлю ноутбуків потрібно витратити до кінця року, інакше кошти повертаються.

Та сама проблема і з програмою «Шкільний автобус», і з телемедициною. Щодо останньої, то тут 11 громад, по суті, тримають у заручниках 53, які профінансували свою частку. Ідеться про незначні суми — 11—22 тисячі гривень. З огляду на нову хвилю пандемії, яка може накрити нас у вересні, питання послуг телемедицини вкрай актуальне. Як і ноутбуків для вчителів. І не лише через коронавірусну хворобу. Світ на очах стає іншим, і маємо встигнути за ним, не зійшовши на манівці.

Насамкінець. До слова, ДФРР уже оприлюднив підходи до роботи на 2022 рік: співфінансування об'єктів на рівні не менш як 30% на 15 проектів з кожної області. Громади Рівненщини подали на розгляд обласної комісії 38 заявок, тож добір, як бачимо, буде прискіпливим. Головні критерії — актуальність, ефективність, співфінансування та можливість залучення інвестицій. Члени комісії уже віддають голоси за проекти через особисті електронні кабінети на платформі Мінрегіону. Переможуть ті, хто матиме найчисленнішу підтримку.

Достатньо простої
більшості

НОРМОТВОРЧИСТЬ. В Україні громади отримали право управляти землями в межах власної території. Змінився порядок прийняття рішень про відчуження земельних ділянок з власності громад — набули чинності нові норми щодо прийняття місцевою радою рішень із земельних питань.

«Із внесенням змін до Закону «Про місцеве самоврядування в Україні» рішення ради щодо безоплатної передачі земельної ділянки комунальної власності у приватну приймає не менш як дві третини голосів депутатів загального складу ради. Це нововведення не стосується земельних ділянок, що вже перебувають у користуванні громадян. Така норма дозволить усунути можливі корупційні дії на місцевому рівні», — повідомив директор директорату з питань розвитку місцевого самоврядування, територіальної організації влади та адміністративно-територіального устрою Мінрегіону Сергій Шаршов.

Достатньо звичайної більшості голосів депутатів ради у разі прийняття рішень під час передачі земель безоплатно з комунальної у приватну власність, якщо такі землі перебувають у користуванні громадян. А також якщо на земельній ділянці стоїть житловий будинок, інша будівля чи споруда, яка належить громадянину, що звернувся з клопотанням про передачу земельної ділянки. Якщо це стосується земельних ділянок, на які раніше було видано правоустановчі документи, повідомляє пресслужба Мінрегіону.

2/3 голосів депутатів загального складу ради необхідно під час прийняття рішень щодо інших земельних ділянок. Зокрема це стосується ділянок, які раніше не надавали у власність чи користування заявнику.

П'ять закладів профосвіти Дніпропетровщини
отримають кошти на облаштування
навчально-практичних центрів

ПІДТРИМКА. Цього-річ п'ять закладів професійної освіти Дніпропетровщини отримають держсубвенцію на облаштування навчально-практичних центрів. Їх відбрала конкурсна комісія Міносвіти, повідомила заступниця голови ОДА Ольга Горб.

«Дніпропетровщина має одну з найбільших в Україні мереж профтехів — їх в області 53. Відповідно і субвенція на наш регіон серед найбільших. Це понад 10 млн грн. Її розподілять між п'ятьма закладами: у Дніпрі, Кам'янському та Кривому Розі», — зазначила Ольга Горб.

Вона додала, що частину коштів мають надати з обласного бюджету та бюджету міста Дніпро. Це ще майже 2,5 млн грн, повідомляє пресслужба облдержадміністрації.

Обладнати простір для практичних занять планують і в центрі підготовки та пере-

Субвенції на розвиток профтехосвіти посприятимуть кращій підготовці молодого покоління

підготовки робітничих кадрів №1 Кривого Рогу. Там опановують тонкощі затребуваних спеціальностей. Серед них машиніст-тракторист та слюсар з ремонту дорожньої техніки.

«Облаштуємо полігон з доріжками. Придбаємо тра-

ктор з навісним обладнанням, набори інструментів. Буде ремонтний цех, навчальний клас з ноутбуками, — розповіла директорка закладу Ольга Рукавішнікова. — Раніше змушені були орендувати базу для практики в одного з підприємств. Тепер

зможемо відкрити свою, сучаснішу».

Загалом кошти на облаштування нових або дооснащення наявних навчально-практичних центрів отримають 62 заклади України. Між ними розподілять 150 млн грн.

ПОДІЇ ТА КОМЕНТАРІ

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 4 серпня 2021 р. № 881-р
Київ

Про призначення Кіндратіва В. З.
Головою Державної служби морського та
річкового транспорту України

Призначити Кіндратіва Віталія Зіновійовича Головою Державної служби морсько-го та річкового транспорту України з дати початку фактичного виконання ним поса-дових обов'язків строком на п'ять років з оплатою праці відповідно до законодавства.
Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 4 серпня 2021 р. № 886-р
Київ

Про тимчасове покладення виконання обов'язків
Голови Національного агентства України з питань
виявлення, розшуку та управління активами,
одержаними від корупційних та інших злочинів,
на Жоравовича Д. О.

Покласти тимчасово, до призначення в установленому порядку Голови Національ-ного агентства України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одер-жаними від корупційних та інших злочинів, виконання обов'язків Голови Національ-ного агентства України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одер-жаними від корупційних та інших злочинів, на начальника Північно-східного міжре-гіонального територіального управління зазначеного Агентства Жоравовича Дмитра Олексійовича.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 4 серпня 2021 р. № 887-р
Київ

Про звільнення Геращенко А. Ю. з посади заступника
Міністра внутрішніх справ України

Звільнити Геращенко Антона Юрійовича з посади заступника Міністра внутрішніх справ України за власним бажанням.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 4 серпня 2021 р. № 888-р
Київ

Про призначення Шкуракова В. О. першим
заступником Міністра інфраструктури України

Призначити Шкуракова Василя Олександровича першим заступником Міністра інфраструктури України.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 4 серпня 2021 р. № 889-р
Київ

Про призначення Найєма Мустафи-Масі
заступником Міністра інфраструктури України

Призначити Найєма Мустафу-Масі заступником Міністра інфраструктури України.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 4 серпня 2021 р. № 890-р
Київ

Про призначення Комірного А. В. заступником
Міністра інфраструктури України з питань цифрового
розвитку, цифрових трнсформаций і цифровізації

Призначити Комірного Анатолія Віталійовича заступником Міністра інфраструкту-ри України з питань цифрового розвитку, цифрових трансформацій і цифровізації.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 4 серпня 2021 р. № 891-р
Київ

Про призначення Акоп'ян М. А.
заступником Міністра внутрішніх справ України

Призначити Акоп'ян Мері Андраніківну заступником Міністра внутрішніх справ України.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 4 серпня 2021 р. № 892-р
Київ

Про призначення Драп'ятого Б. Є.
заступником Міністра внутрішніх справ України

Призначити Драп'ятого Богдана Євгеновича заступником Міністра внутрішніх справ України.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 4 серпня 2021 р. № 893-р
Київ

Про призначення Маляр Г. В.
заступником Міністра оборони України

Призначити Маляр Ганну Василівну заступником Міністра оборони України.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

СПІВЧУТТЯ

Судді Конституційного Суду України і працівники Секретаріату Суду з глибоким сумом сприйняли звістку про смерть судді Конституційного Суду України у відставці

Віталія Івановича РОЗЕНКА –

високопрофесійного юриста, державного діяча та дипломата. Незламність духу, справедливість і мудрість. Саме ці чесноти асоціюються з особистістю, яка була видатним фа-хівцем і прикладом самовідданого служіння Закону і Державі.

У нашій пам'яті назавжди збережеться світлий образ Віталія Івановича як людини справедливої, доброзичливої, відданої справі утвердження й розвитку українських правоохоронної та судової систем.

Висловлюємо щирі співчуття рідним та близьким, колегам у зв'язку з тяжкою втратою.

Ціна без гальм

ІНФРАСТРУКТУРА. Компанії-перевізники на приміських маршрутах Київщини, користуючись повною відсутністю контролю та штрафів, підвищують тарифи

Олег ГРОМОВ,
«Урядовий кур'єр»

На Київщині компанії-пе-ревізники на примісь-ких маршрутах стали підви-щувати ціни на проїзд. При-міром, проїзд за маршрутом Бровари — Київ ще нещодав-но коштував 18 гривень. Кілька днів тому він подо-рожчав до 20. Така сама си-туація і на маршрутах Київ — Ірпінь, Київ — Буча, Київ — Боярка, тобто на правобе-режжі столичної області.

Вересень
позначиться
ще одним
підвищенням?

Але, здається, що це ще не все. Днями глава Асоціації перевізників Київської об-ласті Олексій Павленко за-явив, що подорожчання бу-де всюди. «За час каранти-ну наші підприємства дуж-е постраждали, адже пра-цювали упівсили, а підтрим-ки від держави не мали. Ми не просили компенсації, гро-шей, але чекали, що нам на-дадуть гарантії перед банка-ми, які нас обклали штраф-ними санкціями. Адже бага-то хто брав кредити для при-дбання автобусів, і їх треба віддавати. Але перевізників штрафували за те, що в па-сажирів немає масок, за пе-ревозення в салоні понад 50% пасажирів тощо. А потім ще й зросла ціна на пальне. Тож ми стали заручниками обставин. У вересні підви-щення буде 10%—16%, але на кожному маршруті інди-відуально», — завив він.

Пан Павленко дуже див-но звинуватив у всіх гріхах водіїв маршруток. Мовляв, подорожчання відбувається саме через них, бо ці найма-ні працівники забирають со-бі у кишеню істотну частину виручки.

Як завжди, керівники пе-ревізників зазначають, що цю ситуацію не врятують ані квитки, ані кондуктори. І начебто одне спасіння — встановлення безконтактної форми оплати проїзду.

Справді, така форма має неабиякі переваги. По-перше, ліквідовуються будь-які корупційні складові — водій уже не покладе собі в кишеню гроші. По-друге, він не матиме справу з готівкою, витрачаючи на це час та від-волікаючись від руху тран-спортного засобу.

Ще торік приватний ки-ївський перевізник «АВЕН-ЄЗЕР» першим упрова-див безконтактну опла-ту на основі системи «ПіК» у маршрутних автобусах. Щоб розрахуватися за про-їзд у маршрутці, досить прикласти безконтактну банківську карту або смарт-фон з підтримкою Google Pay/Apple Pay до валідато-ра. Контроль оплати здій-снює водій через дисплей бортового ПК, встановленого перед очима — після кожної оплати з'являється відпо-відне повідомлення на екра-

ні. Наскільки це зручно і без-печно (все-таки водій по-винен стежити за дорогою), теж велике питання.

Кому не вигідні
валідатори

Однак широкого впрова-дження у практику таких валідаторів на столичних маршрутках і надто у при-мських не відбулося. Чому? Перевізники вимагали, щоб це робила столична влада власним коштом. Вона на це нічого не відповіла. А компа-нії-перевізники скаржили-ся на вади таких валідаторів.

В Українському тран-спортному союзі «Урядово-му кур'єру» зазначили, що ідея зі встановленням ва-лідаторів на приміських маршрутках Київщини та України загалом непогана. Проте основним недоліком таких пристроїв там вважа-ють те, що гроші після опла-ти кожного пасажиря надхо-дитимуть на банківські ра-хунки і отримати їх чи пере-вести у готівку не можна бу-де швидко. Тобто в цій орга-нізації вважають, що ва-лідатори повинні власним ко-штом встановлювати посе-редники, а не компанії-пере-візники, мабуть, натякаючи на банки.

Незалежні експерти вва-жають, що це все просто примхи: перевізникам не-вигідно встановлювати та-кі мудрі системи, бо не буде готівкових грошей, без яких вони жити не можуть. Адже водії, на яких так скаржать-ся компанії-перевізники, щедро діляться частиною понаднормової готівки з ке-рівництвом.

Реакція обласної
влади

Дивно, але є водії, яких дістало начальство і вони рі-жуть правду у вічі. Один з них, який обслуговує марш-рут Київ — Ірпінь, каже: «Карантин, підвищення ці-ни на деталі або пальне — це брехня. Зарплата водіїв не підвищується, ремонту-ємо маршрутки за власний рахунок. А з підвищенням вартості нам підняли планку — план з перевезень і зборів збільшили. Ми самі не раді».

Тобто на пристолочних маршрутах коїться справ-жній безлад.

«Нашим начальникам, які заїлися, все мало, ось вони і підвищують вартість проїз-ду. До Ірпеня з Києва вар-

тість підвищили з 17 до 20 гривень, насправді й 17 було б достатньо», — додає водій маршрутного таксі Ірпінь — Київ.

9 серпня голова Київ-ської облдержадміністрації Василь Володін обговорив зниження тарифів на про-їзд у приміському пасажир-ському транспорті регіону з основними перевізниками, які обслуговують більшість маршрутів області.

«Розумію труднощі, з яки-ми довелося зіткнутися пе-ревізникам протягом 2020—2021 років через локдаун, й інші проблеми. Усі знають, що обмеження були виму-шеними. Але, на жаль, ми зі-ткнулися з тим, що частина перевізників підвищила та-рифи, що спричинило зна-чне соціальне напруження серед жителів Київщини», — зазначив він.

На деяких маршрутах, як зауважив керівник столич-ної області, йдеться про під-вищення тарифів на більш ніж 20%, що не завжди об-ґрунтовано. Передусім це стосується маршрутів час-тини бучанського та василь-ківського напрямків, йдеть-ся в повідомленні. Тому Ва-силь Володін закликав пере-візників урахувати соціаль-ну складову і здатність паса-жирів платити за ці послуги.

Пізніше пресслужба Ки-ївської обласної держадміні-страції поширила постселіз, у якому йдеться: «Учасники наради дійшли до компро-місного рішення перегляну-ти тарифи на проїзд на тих маршрутах, де підвищення відбувалися протягом 2021 року виходячи з того, що та-ке підвищення не може пе-ревищувати 15—18%, або в грошовому еквіваленті 1—2 гривні».

Деякі ЗМІ сповістили, що на цій нараді була домовле-ність про невелике знижен-ня тарифів на проїзд у при-мських маршрутках. Однак «Урядовий кур'єр» через свої канали дізнався, що та-кого не було.

Для добра
не пасажирів,
а компаній-
перевізників

Щоразу, коли підвищу-ють ціни на проїзд у при-мських маршрутках, ду-маєш над питанням, хто мо-же натиснути, проконтро-лювати таке підвищення, змусити знизити ціни тощо.

Колись максимальний та-риф на проїзд у приміських маршрутках встановлюва-ли облдержадміністрації. Однак із 2015 року пере-візники визначають вартість проїзду на власний розсуд. Чому?

Постановою Кабінету Мі-ністрів України від 25 бе-резня 2015 року №240 ска-совано державне регулю-вання тарифів на переве-зення пасажирів. Законо-давство про автомобільний транспорт обмежень щодо ціноутворення в цьому сег-менті теж не містить. Осно-вний підзаконний акт у га-лузі пасажирського авто-транспорту — постано-ва КМУ №176 від 18 люто-го 1997 року. Він дає повну свободу перевізникам у пи-таннях ціноутворення.

Нормативний акт у цій га-лузі — Методика розрахун-ку тарифів на послуги па-сажирського автомобільно-го транспорту, яку затвер-джено наказом Міністерства транспорту та зв'язку Укра-їни від 17 листопада 2009 ро-ку за №1175, за якою мають розраховувати тариф.

Однак цей документ си-туацію не рятує, бо він має рекомендаційний характер для такого виду перевезень. Цікава й формула розра-хунку тарифу. У ній є діль-ник. Це запланована кіль-кість пасажирів, яку тре-ба помножити на середній кілометраж поїздки. У цю формулу можна підставити будь-яку кількість пасажирів і отримати вигідну для перевізників ціну.

Отже, все робиться для добра не пасажирів, а компа-ній-перевізників. Анти-монопольний комітет, ви-вчаючи тарифи на переве-зення, може дати рекомен-дації компаніям для зни-ження вартості проїзду. Але тільки рекомендації. Ніхто перевізників за на-вмисне підвищення тарифу не штрафує.

Чи треба кардинально змінювати ситуацію і як? Треба. Для цього необхід-но знову змінити норматив-но-правові акти, ухвали-ти закони, можливо, ство-рити незалежний орган для контролю за пасажирськи-ми перевезеннями. Тільки так можна уникнути дого-ворняків між регіональною владою й перевізниками, проптовхування на кон-курсах з отримання ліцен-зій на перевезення «своїх» компаній.

Фото з архіву редакції

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ

Спеціальний посланник уряду ФРН з питань реформ в Україні Георг Мільбрадт:

«Реорганізовані громади вже працюють, настала пора оновити функції районів»

Фото Геннадія МІНЧЕНКА

Під час роботи XVI Українсько-го муніципального форуму в Одесі один із чільних його учасників — спеціальний посланник уряду Федеративної Республіки Німеччина з питань реформ в Україні професор Георг Мільбрадт вирішив побувати у селі Красносілка, щоб ознайомитися із проміжними підсумками реформи місцевого самоврядування. Хотів почути з уст голови Красносілської територіальної громади Марини Архирій та інших представників громади, що була створена однією з перших на Одещині, про те, як відбувалась реорганізація, як складаються відносини ТГ з районною та обласною владами, як тут справляються з розв'язанням проблем соціально-економічного розвитку і залучають до управління жителів 14 місцевих населених пунктів — суб'єктів самоврядування.

Ознайомившись з історією та особливостями розвитку громади, зокрема з роботою одного з найкращих в області ЦНАПів, послугами якого користуються тисячі жителів Красносілки і навіть Одеси, Георг Мільбрадт зауважив наприкінці зустрічі, що був радий пересвідчитися в успішній діяльності цієї громади в успішній реорганізації місцевого самоврядування.

Того самого дня професор Мільбрадт погодився розповісти в інтерв'ю для Українформ про своє бачення перебігу змін в адміністративно-територіальному устрої країни, а також перспектив продовження децентралізації.

— Після кількох років реформи в Україні істотно змінився адміністративно-територіальний ландшафт. Для прикладу, в Одеській області стало у п'ятеро менше місцевих громад і вчетверо — районів. Помітно, що багато новообраних керівників ТГ уже менш залежні від голів районів та держадміністрацій. Хоч і не всі, переважно фінансово спроможні. Як оцінюєте реформу адмінтерустрою, здійснену за підтримки ЄС і ФРН зокрема? Чи все вдалося?

— Почну з того, що Україна потребувала децентралізації, бо місцеві громади часто не могли якісно виконувати надані державною функції передусім через нестачу надходжень до бюджету. Тому в мене таке саме позитивне враження від реформи адмінтерустрою в Україні, як і в сусідніх країнах Європи. Хоч є, звісно, дискусії про особливості реалізації деяких пунктів організації влади.

Для прикладу, податок на доходи фізичних осіб в Україні надходить до бюджетів тих громад, де зареєстровано підприємства, а не поповнюють бюджети громад, на території яких живуть працівники підприємств. Добре, що нині цей аспект оподаткування став предметом конструктивного діалогу між представниками органів місцевого самоврядування і центральної влади, бо ще потребує, на мою думку, збалансованого вирішення.

— Часом укрупнення районів має вигляд доволі суперечли-

вий. Приміром, до складу Одеського району увійшли 22 суб'єкти самоврядування, і деякі з багаторівневим управлінням, як-от міські громади Одеси чи Чорноморська, і з незрівнянно більшими бюджетами. Притчею во язицех став проголосований депутатами пів року тому районний бюджет-2021, якого вистачало хіба що на закупівлю канцтоварів — усього 58 тисяч гривень. Усе це згодом дивно, коли порівняти з тим, що одна з територіальних громад району, а саме Одеська міська, ухвалила бюджет-2021 обсягом 11,5 мільярда гривень. Щоправда, через три місяці до райбюджету внесли зміни, але враження від спроможності Одеської райради мало в кого змінилось. А як ви сприймаєте підсумки укрупнення районів?

— Навряд чи можна назвати нинішню структуру районів оптимальною. Я б сказав так: бачимо, що реорганізовані громади вже працюють, настала пора й функції районів оновити. Очевидно, це буде зроблено у процесі внесення відповідних змін до Конституції України. Адже подібні ситуації після передачі багатьох повноважень від старого району до новоутворених громад спостерігаємо не лише в Одеській області. З одного боку, повноваження районної влади внаслідок реформи істотно зменшилися, а з іншого, — нинішні райони набагато більші за територію.

Думаю, що реорганізація районів не призвела до цілковитої зміни їхніх повноважень через те, що до початку реформи не було внесено відповідні зміни до Конституції. Тому і триває дискусія із цього приводу: одні її учасники вважають, що треба прибрати районні владні структури з системи місцевого самоврядування. Інші наполягають, що за районним рівнем влади належить залишити функції нагляду за дотриманням законодавства органами управління місцевими територіальними громадами, оскільки раніше було скасовано в законодавчому порядку наглядову функцію прокуратури.

Хочу додати, що і в країнах Європейського Союзу існує той чи інший рівень нагляду за дотриманням законодавства органами місцевого самоврядування. Тому, на мій погляд, варто впровадити сучасну систему нагляду, однак важливо чітко регламентувати, в яких межах вона має функціонувати.

— Майте на увазі перерформування місцевих держадміністрацій в органи префектурного типу?

— Це залежить від того, за чим буде встановлено нагляд держави: за дотриманням законності під час ухвалення рішень муніципалітетами чи повноваження будуть поширюватись на всю сферу діяльності місцевих рад? Хочу зауважити, що Україна може, звичайно, впровадити нагляд за діяльністю органів місцевого самоврядування, оскільки свого часу підписала Європейську хартію місцевого самоврядування. Але за дотри-

мання двох умов: нагляд має бути нейтральним, незаполітизованим, і здійснювати його повинні особи, які мають належну компетенцію і досвід роботи у цій сфері.

Застосування певних санкцій з боку державних посадовців, наділених функціями нагляду, має бути пропорційним до рівня порушень, які можна виявити в діяльності представників органів місцевого чи регіонального самоврядування.

Під час запровадження органів префектурного типу не варто уповноважувати виконувати ці функції голів державних адміністрацій. Ризик полягає в тому, що префектурний нагляд може трансформуватися не лише у правовий контроль, якщо врахувати живучість радянських традицій державного контролю. Тобто розробляючи положення про запровадження органів префектурного типу, варто чітко регламентувати їхні функції, керуючись принципом: «Довіра — це добре, але регламентований контроль — краще».

Вважаю, що не так важливо, як буде названо цей інститут — префектив чи якимось іншим — головне, щоб дотримуватись європейського підходу до нагляду за діяльністю органів місцевого самоврядування. Пріоритетом має бути не стільки забезпечення нагляду чи контролю за дотриманням законодавства, як спроможність префекта дати пораду, як діяти керівникові того чи іншого органу місцевого самоврядування у складній ситуації, щоб не порушити правових норм.

Характерно, що протягом останніх років змінювалися підходи до організації місцевого самоврядування навіть у Франції, де раніше вважали, що президент через інститут префекта здійснює управління на регіональному рівні. Виступаючи на недавньому форумі в Києві, один із французьких префектів підкреслював, що він не лише представник президента з нагляду за дотриманням законодавства, а й представник регіону в комунікаціях із центральним урядом Франції. Він уточнив, що працювати префектами можуть лише фахівці, що мають спеціальну освіту й управлінський досвід.

Відповідні рекомендації щодо формування органів префектурного типу напрацювали експерти Ради Європи та інших міжнародних організацій і передали урядовим структурам України. Запровадження такого інституту ми підтримуємо і сподіваємося, що зміни до Основного Закону буде внесено до кінця цього року.

— На XVI Українському муніципальному форумі порушували питання, пов'язане з акцизним податком, доходів від якого хочуть позбавити місцеві ради. Як усувають такі проблеми у відносинах центральної та місцевої влади у ФРН, Польщі та інших країнах?

— Виникла ситуація, коли Українська держава хоче повернути собі цей податок. І відповідну поправку, звісно, можна внести

в законодавство. Однак щоб вилучити цю статтю з бюджету місцевих рад і спрямувати додаткові кошти держбюджету, приміром на захист довкілля, треба якось компенсувати його вилучення з бюджетів місцевих рад.

Якщо порівняти із практикою ФРН, то в нас діє принцип зв'язку. Коли на центральному рівні готуються ухвалити зміни до законодавства, які мають, на думку центрального уряду, позитивно вплинути на економіку, але зменшують доходи до місцевих бюджетів, то неодмінно ухвалюють рішення про відповідні компенсації. Можна змінити, наприклад, відсоток податку на доходи фізичних осіб.

— Депутати деяких ТГ ухвалюють на сесіях дуже малі за обсягами фонди розвитку громад, громадські бюджети або й зовсім не формують таких фондів, що стримує перспективи економічного розвитку. Натомість левову частку бюджетних видатків (30—40 %) іноді спрямовують на високі зарплати керівників місцевих рад, великого штату працівників, а решту — на зарплати місцевих учителів і медиків. Чи існують певні критерії розподілу бюджетних коштів територіальних громад у східноєвропейських країнах, де завершилася реформа місцевого самоврядування?

— На мою думку, питання високих зарплат посадовців за нестачі коштів на розвиток місцевих громад передусім пов'язане з тим, за яких кандидатів у депутати чи мери голосують місцеві жителі на виборах, якщо вони демократичні. Хоч уточню: в деяких країнах штати працівників місцевих органів самоврядування регламентовано спеціальними нормативними актами — найчастіше кількість муніципальних працівників перебуває в залежності від того, скільки тисяч жителів об'єднує та чи інша громада. А рівень зарплати затверджують залежно від рівня кваліфікації управлінців. Буває, що муніципалітети іноді запрошують на роботу фахівця, що має дуже високу кваліфікацію, і йому призначають відповідну зарплату. Але такий розподіл коштів, коли за високих зарплат керівників і фахівців не вистачає коштів на розвиток громад, мав би бути неможливим у новостворених ТГ.

Що стосується формування критеріїв для встановлення зарплат управлінцям громад, то збалансовані рішення з орієнтовних лімітів бюджетних коштів можна виробити під час діалогу між представниками асоціацій місцевого самоврядування і центральної влади, який має бути постійним. З огляду на якість управління та порівняльні статистичні дані результативності діяльності громад, зокрема розвитку інфраструктури, впровадження інновацій, якості й обсягу послуг жителям. До речі, у ФРН функціонує спеціальний інститут для врегулювання таких організаційних питань, який фінансують органи місцевого самоврядування.

— Розкажіть докладніше про досвід підготовки управлінських кадрів для муніципалітетів у країнах ЄС. Як відбувалася реформа місцевого самоврядування наприклад на території посткомуністичної НДР?

— Свого часу я був одним з організаторів такої трансформації в Саксонії. Тепер можу сказати: для зміни системи управління потрібні не лише добре виписані закони, а й кваліфіковані кадри. Ми керувалися двома підходами: здійснювали фахову перепідготовку тодішніх державних управлінців для роботи у державних структурах і в місцевих органах самоврядування, а повторне навчання було обов'язковим. Паралельно навчали у вищих нові кадри, щоб залучити їх до самоврядування. Оскільки не було впевненості в тому, що колишнім управлінцям східних земель країни вдасться адаптуватися до роботи в умовах демократичної ФРН. Потрібні були компромісні підходи в налагодженні ефективної діяльності персоналу місцевих органів влади, де працювали деякі фахівці, що пройшли перепідготовку, поруч із молодими управлінцями.

Німецький досвід полягає в тому, що для перепідготовки кваліфікованих фахівців потрібен певний час. Навряд чи раніше, як за п'ять років, вдасться підготувати такі кадри для місцевих органів влади і в Україні. Доведеться деякий час терпіти помилки, доки буде впроваджено комплексні зміни в управлінні ТГ.

— Які ви бачите проблеми і перспективи вдосконалення діяльності органів місцевого самоврядування в Україні?

— Ключове завдання реформи — забезпечити ефективне самоврядування і поліпшити соціально-економічні умови жителів. Тому варто передусім зосередити зусилля на зміцненні економічної бази новостворених громад, розвивати інфраструктуру, розширювати спектр адміністративних і муніципальних послуг. Не менш важливо, на мій погляд, досягти світоглядної трансформації громадян, навчитися краще враховувати інтереси населення під час здійснення реформ. Таким шляхом рухалися в напрямі вдосконалення діяльності органів місцевого самоврядування у Польщі, Чехії, Німеччині. Але скопіювати наш досвід неможливо, бо здійснюючи реформи, ми опиралися на інше історичне підґрунтя. Краще уважно проаналізувати наші успіхи й невдачі й напрацювати власні рішення.

Якщо вдасться розвинути соціально-економічну базу, Україна теж матиме вплив на східного сусіда. Хіба українці не дивляться на Польщу як на гарний приклад? Якщо через деякий час росіяни так само дивитимуться на Україну, то й багато проблем можуть зникнути. Таке моє бачення перспективи України.

Михайло АКСАНЮК,
Українформ

ЗАХОПЛЕННЯ

Нобеліана тернопільського філателіста

ВІКНО У СВІТ. Юрій Ковальков не лише колекціонує марки, листується з лавреатом найпрестижнішої нагороди, а й організовує Нобелівські читання

Микола ШОТ,
«Урядовий кур'єр»
(фото автора)

17 серпня в Києві погашатимуть марку, присвячену лавреатові Нобелівської премії з літератури Шмуелю-Йосефу Агнону, який народився у м. Бучач на Тернопільщині. Цей поштовий знак, марковий аркуш, конверт «Перший день» і штемпель спецпогашення став спільним випуском України та Ізраїлю. На появу цього матеріалу з нестерпінням чекає тернополянин Юрій Ковальков. Каже, свого часу він запропонував Укрпошті ввести у план випуск серії марок, присвячених саме Нобелівським лавреатам, які народилися на українській землі.

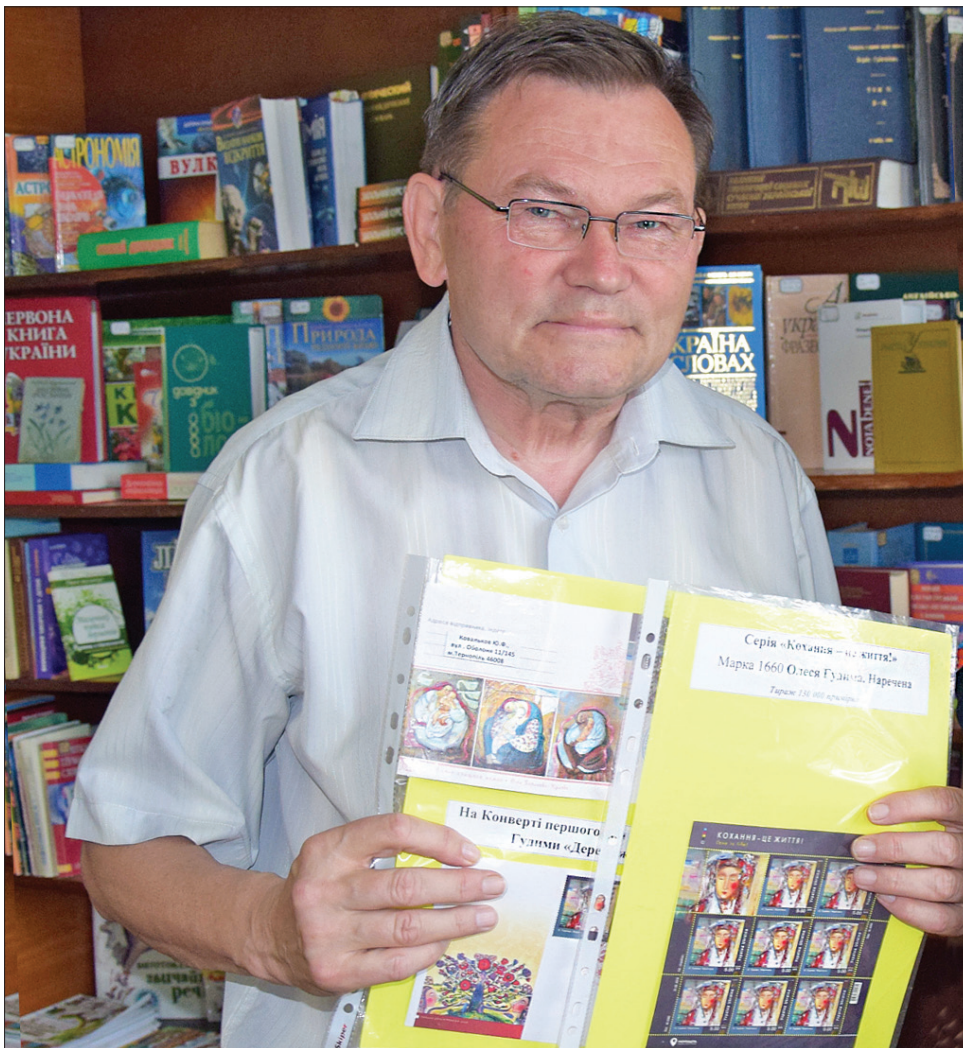
За порадою друга

Пан Юрій — один з відомих філателістів не лише Тернопільщини. За його словами, існує певна закономірність, що діти, зокрема хлопчики, захоплюються колекціонуванням усього, що потрапляє під руки. Сам почав колекціонувати марки у сім чи вісім років. Снаги до цього додало листування з болгарським ровесником, адже було цікаво мати у добірці поштові знаки найрізноманітнішої тематики іншої країни. Проте філателістичне захоплення 12-річного Юрія стало згасати. Тож нині навіть не знає, де поділися його перші марки.

Але вже у студентські роки повернувся до захоплення. Порадив йому зробити це його друг філателіст Олександр Нефьодов. І не просто заохотив, а запропонував зайнятися вузькою тематикою — нобелістикою, тобто колекціонувати філателістичні матеріали, присвячені лавреатам Нобелівської премії та засновникові цієї найпрестижнішої нагороди. Дослухався. Юрій Ковальков каже, що тоді мав уявлення про філателію, розумівся на тому, що таке марка, каталог.

Через нобелістику Юрій Ковальков і повернувся у цікавий філателістичний світ. Бажання дізнатися якнайбільше інформації, долучитися до пошуку додавали зустрічі із друзями та славетними людьми. Якось дізнався, що письменник Нобелівський лавреат Шмуель-Йосеф Аггон народився в місті Бучач за 65 кілометрів від Тернополя.

Юрій товариш Орест Черній, учитель німецької та французької мов у школі, мав кишенькове видання енциклопедичного словника Larus. Якось розгорнув його і прочитав про Агнона. Відтоді захопився цим письменником, зробив першу публікацію про нього в тернопільській обласній газеті «Вільне життя», згодом знайшов марку, присвячену Агнону, яку видали в Ізраїлі. І тепер радіє, що 17 серпня в Україні вийде філателістичний матеріал на вша-

Юрій Ковальков репрезентує один з філателістичних матеріалів

Аркуш з експоната, який Юрій Ковальков присвятив Роалду Хоффману

нування пам'яті видатного єврейського письменника, Нобелівського лавреата, вихідця з Тернопільщини. Це спільний випуск нашої країни та Ізраїлю.

Як зауважує пан Юрій, такі матеріали філателісти цінують особливо. На конверті першого дня зображено прапори двох країн, будинок у Бучачі, в якому народився Аггон.

До слова, Україна мала спільні, тобто одночасні випуски поштових марок, блоків, інших філателістичних матеріалів з Білоруссю, Росією, Пакистаном, Угорщиною, Молдовою, Киргизстаном, а цього року — з Ізра-

їлем, Ліхтенштейном і Туреччиною.

Писав мені власноруч

60 кілометрів — це відстань з Тернополя до Золочева. Тепер це місто належить до Львівської області. Тут 1937 року народився лавреат Нобелівської премії американський хімік Роалд Хоффманн. Під час Другої світової війни малого ще тоді єврейського хлопчика Роалда від нацистів на горіщі школи одного з галицьких сіл переховував учитель Микола Дюк. З паном Роалдом листувався

тернопільський професор медицини Еммануїл Бергер. Він часто запрошував Юрія Ковалькова на чай і був дуже здивований, коли той з друзями 1991 року ініціював проведення перших тернопільських Нобелівських читань. Професор дав прочитати Юрієві листа від Хоффманна.

Уже після смерті професора Бергера Юрій Ковальков вирішив написати Роалдові Хоффманну. І на його велике здивування, 21 рік тому отримав великий конверт з матеріалами й відповіддю пана Роалда.

«Дізнавшись, що я філателіст, він писав мені власноруч», — розповідає пан Юрій. І досі тернопільський філателіст і вчений-хімік листується нині здебільшого електронною поштою.

Якось, добре усвідомлюючи, що Роалд Хоффманн — Нобелівський лавреат, наукова величина планетарного масштабу, Юрій Ковальков написав йому, що збирає матеріали на тему нобелістики, тож дуже хоче побачити на поштовій марці України портрет ученого-хіміка. Науковець не повірив.

Минуло кілька років. Юрій Ковальков працював тоді помічником Тернопільського міського голови. Він попросив очільника обласного центру написати лист Укрпошті й запропонувати, щоб увела у план випуск серії марок, присвячених Нобелівським лавреатам українського походження. З часом отримали відповідь, що цю пропозицію розглянуть.

Чекати треба було аж 14 років, коли Укрпошта ви-

пустила першу марку серії «Лауреати Нобелівської премії» з портретом Іллі Мечникова. Відбулося це 2015 року.

Загалом в Україні народилися шестеро таких лавреатів. Найбільша несподіванка сталася 2017 року, коли Укрпошта взялася випустити марку, присвячену Роалду Хоффманну. З науковцем Юрій Ковальков зустрічався тричі. Уперше у Львові. Знаючи, що батько того навчався у Львівській політехніці, запропонував Нобелівському лавреатові прочитати на пам'ять про нього лекцію в цьому виші. Роалд погодився. Через певний час приїхав до міста Лева на міжнародну конференцію, прочитав лекцію в політехнічному університеті. Він, до слова, володіє українською мовою.

Під час лекції Юрій повідомив, що на честь науковця Україна випустить поштову марку. Роалд Хоффманн лише усміхнувся. Думав, що це жарт.

«Тоді я сканував план Укрпошти й надіслав на електронну адресу. Пан Роалд зрозумів, що це правда, і сказав, що дуже вдячний за проєкт, — розповідає тернопільський філателіст. — Щойно поштова мініатюра вийшла у світ, я одразу надіслав йому каталог марок, де йшлося про Хоффманна, марковий аркуш, конверт першого дня».

Тим часом київські друзі-філателісти запитали в Юрія Ковалькова, чи він не може попросити в Роалда Хоффманна автограф на конверті першого дня. Згодом десятеро осіб отримали власноручний підпис видатного науковця.

Унікальність і рідкість марки, присвяченої Роалду Хоффманну, полягає в тому, що Україна, як правило, живим не присвячує філателістичного матеріалу. Є кілька винятків, зокрема й Роалд Хоффманн. Марка з його зображенням стала другою у серії «Лауреати Нобелівської премії».

Потім Укрпошта випустила ще мініатюру з портретом американського біохіміка Зельмана Ваксмана, уродженця Вінниччини. Він отримав найпрестижніше лавреатське звання за відкриття стрептоміцину — першого антибіотика для лікування туберкульозу.

Тепер з'явиться марка, присвячена Шмуелю-Йосефу Агнону. Залишиться ще увінчати у марках честь і славу французького фізика українського єврейського походження Жоржа Шарпака, який народився на Рівненщині, і письменниці Світлани Алексієвич, яка народилася у Станіславі (нині Івано-Франківську).

Юрій Ковальков сподівається, що з часом матиме у своїй колекції такі філателістичні раритети. Він намагався розпочати листуватися із Жоржем Шарпаком і отримав від його секретарі-

ату світлинку з автографом науковця.

Срібні й бронзові нагороди

Пан Юрій каже, що колекціонує різні філателістичні матеріали. А це марки, конверти, поштові блоки, конверти першого дня, карт-максимуми, цілісні речі, чорнодруки (дефіцитні неокольорові пробні зразки, яких Україна, на жаль, ще не випустила), тематичні конверти, в які додатково вкладають монету. Пропонує сюжети Укрпошті для друку тематичних марок. Крім поштового знака, присвяченого Шмуелю-Йосефу Агнону, серед стандартних мініатюр з'явилася й марка з гербом селища Коропець на Тернопільщині. Свого часу він ініціював випуск марки, присвяченої Степанові Бандері та іншим історичним постатям.

Найціннішим матеріалом у власному зібранні вважає листи до нього від Роалда Хоффманна. Це цілісна річ в його колекції, адже власноручно надіслані поштою лист, конверт, марка.

Пан Юрій стежить за випуском нового філателістичного матеріалу, спілкується з колегами, обмінює, купує поштові знаки. І продає теж. Принаймні фінансова скрута змусила одного року розстатися з рідкісним екземпляром і вирученими коштами оплатити доньці навчання у вищій й придбати новий телевизор. До слова, донька Наталія певною мірою захопилася максимафілією — колекціонує художні листівки з різних країн з наклеєними марками того самого малюнка та їх погашенням. Приємно пану Юрію, що на філателію звертає увагу й онук Максим, який більше цікавиться темою космосу, астрономією.

Юрій Ковальков — член Тернопільського обласного товариства Асоціації філателістів України. Майже 100 осіб на Тернопільщині колекціонують марки. Шкодує, що молодих мало в товаристві.

Пан Юрій брав участь у дев'яти всеукраїнських, регіональних та міжнародних виставках, на яких здобув п'ять срібних і стільки само бронзових медалей. Одну з них привіз із Білорусі з міжнародного заходу, де представляв експонат «Вінстон Черчилль» як про Нобелівського лавреата з літератури. Тепер бажає виставити експонат «Пам'яті Чеслава Слані».

Чеслав — гравер поштових марок і банкнот. Він створив понад 1000 мініатюр і грошових знаків для багатьох країн. Цього року відзначають 100 років із дня його народження. Польща проголосила 2021-й Роком Чеслава Слані.

Філателія захопила Юрія Ковалькова на все життя. Для нього це більш ніж хобі — це його світ, де комфортно й цікаво.

ДОКУМЕНТИ

Закон України

Про внесення змін до деяких законів України щодо вдосконалення механізмів формування мережі ліцеїв для запровадження якісної профільної середньої освіти

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести зміни до таких законів України:

1. Частину першу статті 4 Закону України «Про військово-цивільні адміністрації» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 13, ст. 87, № 52, ст. 482; 2016 р., № 10, ст. 108; 2021 р., № 12, ст. 97) доповнити пунктом 50 такого змісту:

«50) прийняття рішень відповідно до законодавства щодо врегулювання правових, організаційних та економічних засад функціонування і розвитку системи загальної середньої освіти».

2. У Законі України «Про освіту» (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 38—39, ст. 380; 2019 р., № 5, ст. 33; 2020 р., № 31, ст. 226; із змінами, внесеними Законом України від 30 березня 2021 року № 1369-IX):

1) частину першу статті 1 доповнити пунктом 2¹ такого змісту:

«2¹) безпечне освітнє середовище – сукупність умов у закладі освіти, що унеможливають заповдіння учасникам освітнього процесу фізичної, майнової та/або моральної шкоди, зокрема внаслідок недотримання вимог санітарних, протипожежних та/або будівельних норм і правил, законодавства щодо кібербезпеки, захисту персональних даних, безпечності та якості харчових продуктів та/або надання неякісних послуг з харчування, шляхом фізичного та/або психологічного насильства, експлуатації, дискримінації за будь-якою ознакою, приниження честі, гідності, ділової репутації (зокрема шляхом булінгу (цькування), поширення неправдивих відомостей тощо), пропаганди та/або агітації, у тому числі з використанням кіберпростору, а також унеможливають вживання на території та в приміщеннях закладу освіти алкогольних напоїв, тютюнових виробів, наркотичних засобів, психотропних речовин»;

2) абзац другий частини другої статті 13 виключити;

3) частину першу статті 63 після абзацу п'ятнадцятого доповнити двома новими абзацами такого змісту:

«утворює спеціально уповноважену державну установу, що організує і забезпечує надання освітніх послуг у сферах дошкільної та повної загальної середньої освіти особам, які перебувають на стаціонарному лікуванні або яким надається реабілітаційна допомога в закладах охорони здоров'я, затверджує статут такої державної установи, порядок проведення конкурсного відбору на зайняття посади її директора, умови оплати праці її працівників та інші акти, якими регулюється її діяльність»;

затверджує порядок організації здобуття дошкільної та повної загальної середньої освіти особами, які перебувають на стаціонарному лікуванні або яким надається реабілітаційна допомога в закладах охорони здоров'я».

У зв'язку з цим абзац шістнадцятий вважати абзацом вісімнадцятим;

4) у статті 66:

у частині другій:

в абзацах другому і третьому слова «початкової та базової» замінити словом «загальної»;

абзаці шостий і восьмий викласти в такій редакції:

«закріплюють за закладами, що забезпечують здобуття початкової та базової середньої освіти, територію обслуговування (крім випадків, встановлених спеціальними законами);»

«у випадках, визначених спеціальними законами, забезпечують та фінансують підвезення здобувачів освіти і педагогічних працівників до закладу освіти і в зворотному напрямку (у разі потреби — транспортними засобами, пристосованими для перевезення осіб, які пересуваються на кріслах колісних)»;

в абзаці другому частини третьої слово «початкової» замінити словами «повної загальної середньої»;

5) розділ IX доповнити статтею 77¹ такого змісту:

«Стаття 77¹. Організація надання освітніх послуг у закладах охорони здоров'я

1. З метою забезпечення рівних прав, можливостей та безперервності здобуття дошкільної та повної загальної середньої освіти дітями, які перебувають на стаціонарному лікуванні та/або яким надається реабілітаційна допомога в закладах охорони здоров'я, в Україні утворюється та діє спеціально уповноважена державна установа, що організує і забезпечує надання таким дітям освітніх послуг у сферах дошкільної та повної загальної середньої освіти (далі — Установа).

2. Установа є юридичною особою публічного права, засновником якої є держава в особі Кабінету Міністрів України.

Установа є бюджетною установою, яка працює на підставі статуту, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

3. Установа фінансується за рахунок коштів державного бюджету та з інших джерел, не заборонених законодавством.

4. До складу Установи входять освітні центри, що створюються і працюють на базі закладів охорони здоров'я, та секретаріат Установи».

3. У Законі України «Про повну загальну середню освіту» (Відомості Верховної Ради України, 2020 р., № 31, ст. 226; із змінами, внесеними Законом України від 13 квітня 2021 року № 1385-IX):

1) частину четверту статті 8 викласти в такій редакції:

«4. Здобуття повної загальної середньої освіти особою, яка перебуває на стаціонарному лікуванні та/або якій надається реабілітаційна допомога в закладі охорони здоров'я, забезпечують спеціально уповноважена державна установа, заклади загальної середньої освіти, їхні філії, за якими засновниками закріплено заклади охорони здоров'я, або інші заклади освіти, їхні філії, зокрема на території закладу охорони здоров'я (за вибором батьків дитини або особи, яка досягла повноліття, та за погодженням з адміністрацією закладу освіти), шляхом створення додаткових класів, визначення форми здобуття освіти, затвердження індивідуального навчального плану чи визначення іншого найбільш сприятливого для дитини способу здобуття освіти з використанням приміщень, обладнання, іншої матеріально-технічної бази відповідного закладу охорони здоров'я»;

2) частину шосту статті 31 викласти в такій редакції:

«6. Заклад загальної середньої освіти може мати статус опорного.

Опорний заклад освіти — це заклад загальної середньої освіти, що має у своєму складі філії та/або здійснює підвезення здобувачів освіти, педагогічних працівників (за потреби) до цього закладу і у зворотному напрямку, а також забезпечений кваліфікованими педагогічними кадрами, має сучасну матеріально-технічну і навчально-методичну базу, безпечне освітнє середовище та спроможний відповідно до вимог цього Закону забезпечувати здобуття на належному рівні початкової, базової та/або профільної середньої освіти на рівні державних стандартів.

Положення про опорний заклад освіти затверджується Кабінетом Міністрів України»;

3) у статті 32:

частину першу викласти в такій редакції:

«1. Рішення про утворення, реорганізацію, ліквідацію чи перепрофілювання (зміну типу) закладу загальної середньої освіти приймає засновник (засновники).

Мережа закладів загальної середньої освіти формується відповідно до законодавства з урахуванням соціально-економічної та демографічної ситуації, а також відповідно до культурно-освітніх та інших потреб територіальної громади та /або суспільства.

Рішення про утворення комунальних початкових шкіл, гімназій як окремих юридичних осіб, їх реорганізацію, ліквідацію чи перепрофілювання (зміну типу) приймають міські, сільські, селищні ради.

Рішення про утворення комунальних ліцеїв як окремих юридичних осіб, їх реорганізацію, ліквідацію чи перепрофілювання (зміну типу) приймають Верховна Рада Автономної Республіки Крим, обласні, міські, селищні, сільські ради відповідно до вимог законодавства.

Для започаткування та проведення освітньої діяльності комунального ліцею засновник має забезпечити відповідність такого закладу освіти вимогам, що визначені цим Законом, положенням про ліцей та ліцензійними умовами, у тому числі щодо:

функціонування не менше двох класів за трьома профілями навчання на рівні профільної середньої освіти (протягом 10—12 років навчання учнів);

функціонування ліцею як окремої юридичної особи, відокремленої від початкової школи та гімназії, крім випадків, визначених цим Законом;

забезпечення здобуття учнями профільної середньої освіти відповідно до профілів навчання з навчальним навантаженням та з можливістю обрання учнями навчальних предметів (інтегрованих курсів, інших освітніх компонентів) в обсягах, що визначаються законодавством;

створення безпечного, інклюзивного та цифрового освітнього середовища відповідно до вимог законодавства;

підвезення (у разі потреби) учнів і педагогічних працівників до закладу освіти (місця навчання, роботи) та у зворотному напрямку до місця проживання (за потреби) на відстань, що визначається законодавством;

забезпечення проживання учнів у пансіонах у разі, якщо час їхнього доїзду до ліцею буде більше норми, визначеної законодавством;

забезпечення учасникам освітнього процесу вільного і безоплатного бездротового доступу до мережі Інтернет з характерними показниками, що відповідають вимогам законодавства, у приміщеннях закладу освіти, у тому числі у пансіоні;

забезпечення здобувачів освіти харчуванням у порядку та відповідно до вимог, визначених Кабінетом Міністрів України;

відповідності іншим вимогам, визначеним законодавством.

Рішення про утворення початкової школи як структурного підрозділу у складі гімназії, його реорганізацію, ліквідацію чи перепрофілювання (зміну типу) приймає (приймають) засновник (засновники) такого закладу.

З метою задоволення духовних потреб громадян приватні заклади освіти, зокрема засновані релігійними організаціями, статуті (положення) яких зареєстровано у встановленому законодавством порядку, мають право визначати релігійну спрямованість своєї освітньої діяльності.

Під час утворення закладу загальної середньої освіти засновник зобов'язаний враховувати вимоги ліцензійних умов провадження освітньої діяльності у сфері загальної середньої освіти»;

абзац другий частини другої викласти в такій редакції:

«Реорганізація, зміна типу, ліквідація закладу загальної середньої освіти у сільській місцевості допускається лише після громадського обговорення проекту відповідного рішення засновника, який оприлюднюється не менше ніж за один рік до прийняття відповідного рішення»;

4) у частині першій статті 35:

абзац п'ятий доповнити реченням такого змісту: «За рішенням засновника початкова школа, гімназія може включати дошкільний підрозділ, за умови його розміщення в окремій будівлі або відокремленому приміщенні з окремими входом/виходом і територією для вихованців дошкільного підрозділу»;

абзац сьомий викласти в такій редакції:

«За рішенням засновника ліцей може також забезпечувати здобуття базової середньої освіти та, як виняток, здобуття початкової освіти»;

5) у розділі X «Прикінцеві та перехідні положення»:

абзац п'ятий пункту 1 замінити п'ятьма новими абзацами такого змісту:

«абзаців шостого і восьмого частини першої статті 32, які набирають чинності з 1 вересня 2027 року та застосовуються в такому порядку:

для першого року здобуття профільної середньої освіти — з 1 вересня 2027 року; для другого року здобуття профільної середньої освіти — з 1 вересня 2028 року; для третього року здобуття профільної середньої освіти — з 1 вересня 2029 року; абзаців п'ятого і шостого частини першої статті 35, які набирають чинності з 1 вересня 2027 року».

У зв'язку з цим абзац шостий вважати абзацом десятим;

пункт 3 доповнити підпунктами 12¹ і 13 такого змісту:

«12) приведення статутів закладів освіти у відповідність із цим Законом здійснюється з урахуванням строків набрання чинності окремими положеннями цього Закону, визначеними пунктом 1 цього розділу;

13) на час дії в окремих областях, частинах території областей військово-цивільних адміністрацій повноваження органів місцевого самоврядування, передбачені цим Законом, здійснюють на відповідних територіях військово-цивільні адміністрації»;

доповнити пунктами 5¹—5² такого змісту:

«5¹. Рекомендувати засновникам закладів освіти, що забезпечують здобуття повної загальної середньої освіти, до 1 вересня 2027 року привести установчі документи закладів освіти у відповідність із цим Законом, врахувавши строки набрання чинності окремими положеннями цього Закону, визначеними пунктом 1 цього розділу.

5². Верховній Раді Автономної Республіки Крим, обласним (з урахуванням пропозицій міських, сільських, селищних рад), Київській та Севастопольській міським радам до 1 вересня 2024 року затвердити плани формування мережі закладів освіти, що забезпечують здобуття повної загальної середньої освіти, з урахуванням вимог цього Закону до ліцеїв, щодо безпечного, інклюзивного та цифрового освітнього простору, демографічних показників розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць, спроможності територіальних громад, профілізації старшої профільної школи і необхідності охоплення на відповідній території усіх профілів навчання, визначених законодавством, з метою гарантування і забезпечення права кожного учня на вибір відповідного профілю навчання.

5³. Засновникам ліцеїв до 1 вересня 2027 року забезпечити з урахуванням вимог законодавства виконання затверджених Верховною Радою Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими радами планів, передбачених пунктом 5² цього розділу, шляхом утворення та забезпечення ліцеїв належною матеріально-технічною базою, обладнанням, доступом до мережі Інтернет, відібрати на конкурсних засадах педагогічних працівників, провести конкурс відповідно до вимог цього Закону на посаду керівника закладу освіти та вжити інших необхідних дій, визначених відповідними планами та законодавством».

II. Прикінцеві та перехідні положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Установити, що рішення засновників закладів загальної середньої освіти, прийняті до набрання чинності цим Законом відповідно до вимог законів України «Про освіту» та «Про повну загальну середню освіту» щодо утворення (функціонування) ліцеїв як самостійних юридичних осіб з метою забезпечення здобуття виключно профільної середньої освіти, не потребують приведення у відповідність із змінами, передбаченими цим Законом.

3. Кабінету Міністрів України:

1) у місячний строк з дня набрання чинності цим Законом: привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом; забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

2) при формуванні проектів державного бюджету на 2022—2030 роки передбачати субвенцію з державного бюджету місцевим бюджетам на забезпечення якісної, сучасної та доступної загальної середньої освіти «Нова українська школа», у тому числі з метою запровадження трирічної профільної середньої освіти в рамках дванадцятирічної повної загальної середньої освіти;

3) у четвертому кварталі 2024 року поінформувати Верховну Раду України про стан реформування системи загальної середньої освіти.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
15 липня 2021 року
№ 1658-IX

Закон України

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо імплементації положень деяких міжнародних угод та директив Європейського Союзу у сфері охорони тваринного та рослинного світу

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. У Кодексі України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122):

1) частину другу статті 13 після цифр «51» доповнити цифрами «89», а після цифр «139» — словами і цифрами «частиною третьою статті 154»;

2) статтю 29 після частини другої доповнити новою частиною такого змісту:

«Особливості порядку застосування конфіскації тварин встановлюються цим Кодексом та іншими законами України».

У зв'язку з цим частину третю вважати частиною четвертою;

3) статтю 89 викласти в такій редакції:

«Стаття 89. Жорстоке поводження з тваринами

Жорстоке поводження з тваринами — знущання над тваринами, у тому числі безпритупленими, що спричинило їх мучення, завдало їм фізичного болю, страждань, але не спричинило тілесних ушкоджень, каліцтва чи загибелі, залишення тварин напризволяще, а також інші порушення правил утримання, поводження та транспортування тварин, передбачені законодавством, крім передбачених статтями 85, 87—88², 154 цього Кодексу, —

тягнуть за собою накладення штрафу від двохсот до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян за конфіскацією тварини, якщо перебування тварини у власника становить загрозу для її життя або здоров'я;

Дії, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені щодо двох і більше тварин або групою осіб, або особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за таке саме порушення, —

тягнуть за собою накладення штрафу від трьохсот до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або адміністративний арешт на строк до п'ятнадцяти діб, за конфіскацією тварини, якщо перебування тварини у власника становить загрозу для її життя або здоров'я»;

4) у статті 90:

назву доповнити словами «або які охороняються відповідно до міжнародних договорів України, або які внесені до переліків рідкісних видів тварин і рослин, або які мають особливу наукову, природоохоронну та іншу цінність, або є такими, що перебувають під загрозою зникнення на відповідній території»;

частину першу викласти в такій редакції:

«Погришення, знищення середовища перебування (зростання) тварин і рослин, види яких не занесені до Червоної книги України, але внесені до переліків рідкісних видів тварин і рослин, або які мають особливу наукову, природоохоронну та іншу цінність, або є такими, що перебувають під загрозою зникнення на відповідній території, знищення, незаконне або з порушенням встановленого порядку вилучення їх із природного середовища, а також порушення умов утримання (вищівування) тварин і рослин зазначених видів у ботанічних садах, дендрологічних та зоологічних парках, інших спеціально створених штучних умовах, що призвело до їх загибелі, каліцтва (пошкодження), інші порушення порядку охорони, використання і відтворення таких видів тварин і рослин —

тягнуть за собою накладення штрафу на громадян від двадцяти до тридцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян за конфіскацією незаконно добутого і на посадових осіб — від тридцяти до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією незаконно добутого»;

доповнити частиною другого такого змісту:

«Погришення, знищення середовища перебування (зростання) тварин і рослин, види яких занесені до Червоної книги України або які охороняються відповідно до міжнародних договорів України, знищення, незаконне або з порушенням встановленого порядку вилучення їх із природного середовища, а також порушення умов утримання (вищівування) тварин і рослин зазначених видів у ботанічних садах, дендрологічних та зоологічних парках, інших спеціально створених штучних умовах, що призвело до їх загибелі, каліцтва (пошкодження), інші порушення порядку охорони, використання і відтворення таких видів тварин і рослин —

тягнуть за собою накладення штрафу на громадян від тридцяти до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян за конфіскацією незаконно добутого і на посадових осіб — від п'ятдесяти до вісімдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією незаконно добутого»;

5) статтю 154 викласти в такій редакції:

«Стаття 154. Порушення правил утримання собак і котів

Утримання собак і котів у місцях, де це заборонено відповідними правилами, утримання незареєстрованих собак, приведення їх у громадські місця, вигулювання собак без повідків та намордників (крім собак, породи яких не внесені до Переліку небезпечних порід собак) чи в не відведених для цього місцях, а також неприбирання власником тварини її екскрементів під час перебування тварини у громадському місці (крім вигулювання у спеціально відведених для цього місцях) —

тягнуть за собою попередження або накладення штрафу на громадян від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і попередження або накладення штрафу на посадових осіб — від двадцяти до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Дії, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені особою повторно протягом року, —

тягнуть за собою накладення штрафу на громадян від двадцяти до тридцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян і на посадових осіб — від тридцяти до шістдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Дії, передбачені частиною першою цієї статті, що спричинили заподіяння шкоди здоров'ю людини або її майну, —

тягнуть за собою накладення штрафу на громадян від ста до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян за конфіскацією тварин і на посадових осіб — від двохсот до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян за конфіскацією тварин»;

6) абзац шостий пункту 9 частини першої статті 255 викласти в такій редакції:

«громадській інспектор з охорони довкілля (статті 48, 63—70, 73, 76—77¹, 78, 82, частини перша і третя статті 85, стаття 87, стаття 89 (щодо диких тварин), статті 91⁴, 153)»;

7) доповнити статтею 265² такого змісту:

«Стаття 265². Особливості тимчасового вилучення тварини

За наявності підстав вважати, що власником тварини вчинено порушення, за яке відповідно до цього Кодексу може бути накладено адміністративне стягнення у вигляді конфіскації тварини, особа, уповноважена на складання протоколу про адміністративне правопорушення відповідно до статей 88¹, 89 та 154 цього Кодексу, тимчасово вилучає тварину до набрання законної сили постановою у справі про адміністративне правопорушення. Про тимчасове вилучення тварини складається протокол або робиться запис у протоколі про адміністративне правопорушення.

Порядок тимчасового вилучення тварини визначається Кабінетом Міністрів України. До тимчасового вилучення тварини застосовуються положення цього Кодексу щодо тимчасового вилучення речей та документів з урахуванням особливостей, встановлених цією статтею».

2. У Кримінальному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 25—26, ст. 131):

1) частину другу статті 22 після слів і цифр «умисне тяжке тілесне ушкодження (стаття 121, частина третя статей 345, 346, 350, 377, 398)» доповнити словами і цифрами «жорстоке поводження з тваринами (стаття 299)»;

2) текст статті 299 викласти в такій редакції:

«1. Жорстоке поводження з тваринами, що належать до хребетних, у тому числі з безпритупленими тваринами, порушення правил транспортування тварин, якщо такі дії призвели до тілесних ушкоджень, каліцтва чи загибелі тварини, нацькування тварин одна на одну, вчинення з хуліганських чи корисливих мотивів, а також пропаганда, публічні заклики до вчинення дій, що мають ознаки жорстокого поводження з тваринами, поширення матеріалів із закликами до вчинення таких дій —

караються обмеженням волі на строк від одного до трьох років або позбавленням волі на строк від двох до трьох років з конфіскацією тварини.

2. Ті самі дії, вчинені у присутності малолітнього чи неповнолітнього, —

караються позбавленням волі на строк від трьох до п'яти років з конфіскацією тварини.

3. Дії, передбачені частиною першою або другою цієї статті, вчинені з особливою жорстокістю або щодо двох і більше тварин, або повторно, або групою осіб, або вчинені активним способом, або насильницькі дії щодо тварини, спрямовані на задоволення ставової пристрасі, —

караються позбавленням волі на строк від трьох до п'яти років з конфіскацією тварини.

4. Дії, передбачені частинами першою, другою або третьою цієї статті, вчинені з метою створення зображень, творів, кіно-, відео-, аудіопродукції, або збут чи поширення зображень, творів, кіно-, відео-, аудіопродукції, що пропагують жорстоке поводження з тваринами, —

караються позбавленням волі на строк від п'яти до восьми років з конфіскацією тварини».

3. Пункт 5 статті 85 Лісового кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 21, ст. 170) викласти в такій редакції:

«5) створення охоронних зон для збереження біорізноманіття у лісах — зон визначеної конфігурації (форми) та розміру, у межах яких встановлюється режим ведення лісового господарства, що забезпечує довгострокове збереження: об'єктів Червоної книги України; об'єктів, внесених до переліків рідкісних або таких, що перебувають під загрозою зникнення, видів тварин і рослин, що підлягають особливій охороні на відповідній території; типових та унікальних природних комплексів і об'єктів; місць розмноження диких тварин; найстаріших або визначних дерев та їх груп; інших місць, важливих для збереження біорізноманіття у лісах. Порядок створення охоронних зон для збереження біорізноманіття у лісах, їх площа та конфігурація, а також режим ведення лісового господарства в межах таких зон визначаються Кабінетом Міністрів України».

4. Статтю 168 Кримінального процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., №№ 9—13, ст. 88) доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«5. Якщо перебування тварини у власника становить загрозу для її життя або здоров'я, уповноважена службова особа зобов'язана тимчасово вилучити таку тварину та забезпечити її утримання в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України».

5. У статті 21 Закону України «Про природно-заповідний фонд України» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 34, ст. 502 із наступними змінами):

1) частину третю доповнити словами і цифрами «при цьому діяльність національного природного парку спрямовується на доведення площі заповідної зони національного природного парку до рівня не менше 20 відсотків загальної площі»;

2) доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«Зменшення заповідної зони не допускається, на межах заповідної зони встановлюються спеціальні знаки, а дороги, що ведуть у заповідну зону, перекриваються шлагбаумами».

6. У Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170 із наступними змінами):

1) частину першу статті 26 доповнити пунктами 37¹ і 37² такого змісту:

«37¹) прийняття рішень про організацію та здійснення заходів щодо захисту тварин від жорстокого поводження;

37²) вжиття заходів та забезпечення дотримання заборони провадження діяльності пересувних звіринців, пересувних зоопарків, пересувних виставок диких тварин та іншої забороненої Законом України «Про захист тварин від жорстокого поводження» діяльності в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці»;

2) у статті 43:

у частині першій:

пункт 24 викласти в такій редакції:

«24) внесення пропозицій до відповідних державних органів про оголошення природних та інших об'єктів, що мають екологічну, історичну, культурну або наукову цінність, пам'ятками історії або культури, які охороняються законом»;

доповнити пунктами 24¹ і 24² такого змісту:

«24¹) прийняття рішень про встановлення заборони на провадження суб'єктами господарювання господарської діяльності пересувних цирків з тваринами, пересувних звіринців, пересувних зоопарків, пересувних виставок диких тварин, що містять ознаки жорстокого поводження з тваринами, у межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці;

24²) прийняття рішень про затвердження переліку видів тварин, що не занесені до Червоної книги України, але є рідкісними або мають особливу наукову, природоохоронну та іншу цінність, або є такими, що перебувають під загрозою зникнення, та підлягають особливій охороні на території відповідної ради»;

частину третю доповнити пунктом 6 такого змісту:

«6) прийняття рішень щодо організації територій і об'єктів природно-заповідного фонду місцевого значення та інших територій, що підлягають особливій охороні».

7. У Законі України «Про тваринний світ» (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 14, ст. 97; 2013 р., № 46, ст. 640; 2015 р., № 25, ст. 194):

1) статтю 31 доповнити частиною п'ятою такого змісту:

«Підприємствам, установам, організаціям і громадянам забороняється добування диких тварин з метою утримання і розведення у напіввільних умовах чи в неволі для використання цих тварин та отриманих продуктів їх життєдіяльності, види яких зазначені у Додатку II Конвенції про охорону дикої флори та фауни і природних середовищ існування в Європі та/або занесені до Червоної книги України, крім добування в цілях і порядку, передбачених Законом України «Про Червовну книгу України»;

2) частину п'яту статті 39 викласти в такій редакції:

«У період розмноження диких тварин, з 1 квітня до 15 червня, забороняється: провадження робіт та заходів, які є джерелом підвищеного шуму та неспокою (у тому числі пальба, проведення вибухових робіт, феєрверків, концертів, фестивалів, використання моторних малоомірних суден (крім їх використання під час здійснення контролю у сфері охорони, використання і відтворення рослинного і тваринного світу та ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій); здійснення всіх видів рубок головного користування та всіх видів рубок формування і оздоровлення лісів на всіх лісових ділянках, що належать до відтворювальних ділянок відповідно до упорядкування мисливських угідь, високогірних лісів, приполюнних лісів, лісів у ярах, балках і річкових долинах, лісових ділянок на схилах ярів, балок, обривів, ослів і зсувів, берегозахисних ділянок, лісових ділянок навколо витоків річок, уздовж межі з безлісною місцевістю, лісів у мокрих та сирих типах лісорослинних умов, у межах територій природно-заповідного фонду;

меліоративний вилов бюрєрусів, здійснення науково-дослідного, науково-конструкторського, науково-промислового лову із залученням технічної бази промислових рибальських підприємств, промислова ралі та інших змагань на транспортних засобах».

ДОКУМЕНТИ

8. Статтю 11 Закону України «Про Червону книгу України» (Відомості Верховної Ра- ди України, 2002 р., № 30, ст. 20; 2009 р., № 19, ст. 259; 2015 р., № 25, ст. 195; 2017 р., № 29, ст. 315) доповнити частиною восьмою такого змісту:

«Створення охоронних зон для збереження об’єктів Червоної книги України — зон визначеної конфігурації (форми) та розміру, у межах яких встановлюється певний ре- жим охорони, що забезпечує довгострокове збереження об’єктів Червоної книги Украї- ни. Охоронні зони для збереження об’єктів Червоної книги України створюються на всіх землях, крім земель лісогосподарського призначення. Охорона об’єктів Червоної кни- ги України на землях лісогосподарського призначення здійснюється, у тому числі, шля- хом створення охоронних зон для збереження біорізноманіття у лісах. Порядок створен- ня охоронних зон для збереження об’єктів Червоної книги України визначається Ка- бінетом Міністрів України».

9. У Законі України «Про захист тварин від жорстокого поводження» (Відомості Вер- ховної Ради України, 2006 р., № 27, ст. 230 із наступними змінами):

1) у статті 1: абзац десятий викласти в такій редакції: «біостерилізація — позбавлення тварини хірургічним або біологічним способом здатності до відтворення потомства (репродуктивної здатності)»; після абзацу десятого доповнити трьома новими абзацами такого змісту: «дельфінарії — підприємства, установи, організації, до складу якої входить комп- лекс інженерно-технічних споруд і систем для утримання в умовах неволі морських ссавців, а також для організації видовищ за їх участю; утримання диких тварин у напіввільних умовах — утримання у штучно створених умовах набутих у встановленому порядку диких тварин, а також вони живляться пере- важно природними кормами, але не мають можливості вільного переміщення за межі штучно ізольованої ділянки; центр реабілітації тварин — юридична особа, створена з метою організації порятунку, утримання та лікування в умовах неволі тварин, що зазнали травми, стихійного лиха, неза- конного вилучення з природного середовища, а також з метою фізичної та психологічної реабілітації таких тварин для повернення їх у дику природу або позитивного утримання».

У зв’язку з цим абзаци одинадцяті — шістнадцятій вважати відповідно абзацями чотирнадцятим — дев’ятнадцятим;

абзац чотирнадцятій викласти в такій редакції: «жорстоке поводження з тваринами — знущання над тваринами, у тому числі без- притульними, що спричинило їх мучення, завдало їм фізичного болю, страждань, у то- му числі спричинило тілесні ушкодження, каліцтво чи загибель, нацьковування тварин одна на одну та на інших тварин, вчинене з хуліганських чи корисливих мотивів, зали- шення тварин напризволяще, а також інші порушення правил утримання, поводження та транспортування тварин»;

доповнити абзацями двадцятим — двадцять другим такого змісту: «каліцтво тварини — тілесне ушкодження, що призвело до втрати будь-якого ор- гана або частини тіла тварини та/або до втрати фізіологічної функції органа тварини; тілесне ушкодження тварини — порушення анатомічної цілості або фізіологічної функції органів і тканин тіла тварини, що виникає внаслідок дії одного чи декількох зо- внішніх ушкоджуючих чинників; тестування собак — відбір для плеїної роботи повноцінних за поведінковими реак- ціями собак, що відповідають вимогам стандарту»;

2) у статті 9:

частину п’яту доповнити абзацами п’ятим і шостим такого змісту: «наявність повідка для здійснення вигулу собак та інших домашніх тварин, які мо- жуть становити небезпеку для життя чи здоров’я людини, поза місцем постійного утри- мання таких тварин, а також намордника на собаках порід, що включені до Переліку не- безпечних порід собак, що затверджується Кабінетом Міністрів України; наявність на домашній тварині найшпильки з ідентифікуючими позначками»;

доповнити частиною дев’ятою такого змісту:

«Забороняється утримувати тварин: особам, на яких накладалося адміністративне стягнення або застосовувалися заходи впливу за вчинення правопорушення, пов’язаного з жорстоким поводженням з твари- нами, — протягом року з дня набрання законної сили постановою про накладення адмі- ністративного стягнення чи застосування заходів впливу; особам, які притягалися до кримінальної відповідальності за жорстоке поводження з тваринами або були звільнені від кримінальної відповідальності та провадження у справі закрито за нереабілітуючими обставинами, або стосовно яких були застосовані примусові заходи медичного чи виховного характеру, — протягом 10 років з дня набран- ня законної сили обвинувальним вироком суду або рішенням про звільнення від крими- нальної відповідальності та закриття провадження у справі за нереабілітуючими обста- винами, або рішенням про застосування, продовження, зміну примусових заходів ме- дичного чи виховного характеру»;

3) частину четверту статті 10 викласти в такій редакції:

«Ветеринарне обслуговування повинно включати послуги з евтаназії тварин для при- пинення страждань тварини, якщо вони не можуть бути припинені в інший спосіб»;

4) статтю 16 викласти в такій редакції: «Стаття 16. Регулювання чисельності диких тварин, тварин, що не утримуються лю- диною, але перебувають в умовах, повністю або частково створюваних діяльністю людини, та безпритульних тварин

Регулювання чисельності диких тварин здійснюється відповідно до статті 32 Закону України «Про тваринний світ».

Регулювання чисельності тварин, що не утримуються людиною, але перебувають в умовах, повністю або частково створюваних діяльністю людини, та безпритульних тварин здійснюється методом біостерилізації з подальшими вакцинацією та ідентифікаці- єю (кліпуванням) або шляхом розміщення у притулки для тварин, центри реабілітації тварин чи під нагляд громадських та благодійних організацій, які зобов’язані забезпе- чити утримання та догляд за твариною з додержанням ветеринарних правил, або шля- хом повернення тварин до ареалу перебування (місць виліву) для вільного проживання.

Порядок регулювання чисельності тварин, що не утримуються людиною, але пере- бувають в умовах, повністю або частково створюваних діяльністю людини, та безпри- тутльних тварин, а також їх розміщення у відповідних підприємствах, установах та ор- ганізаціях чи повернення до ареалу перебування (місць виліву) затверджується Кабіне- том Міністрів України»;

5) у статті 17:

у частині першій: абзац четвертий виключити; абзаци п’ятий і шостий викласти в такій редакції: «при регулюванні чисельності диких тварин; за необхідності умертвіння окремих тварин, які хворі на сказ чи на інші хвороби, що підлягають повідомленню, або є носіями хвороб, що підлягають повідомленню, що під- тверджено відповідним документом державної установи ветеринарної медицини»; доповнити частинами третьою і четвертою такого змісту: «Перелік підстав для умертвіння тварин, наведений у частині першій цієї статті, є ви- черпним.

Забороняється умертвіння тварин для регулювання чисельності безпритульних тва- рин»;

6) у статті 18:

абзац четвертий частини першої викласти в такій редакції: «нанесення побойів, травм, отруєння тварин»; абзац четвертий частини третьої викласти в такій редакції: «примушування до нападу одних тварин на інших, у тому числі при тестуванні тва- рин»;

7) статтю 20 доповнити частиною дев’ятою такого змісту:

«Забороняється використання тварин як мішені при навчанні стрільбі або у змаган- нях із стрільбою»;

8) статтю 21 доповнити частинами четвертою — шостою такого змісту:

«Умови використання та утримання тварин у сільському господарстві повинні від- повідати їх фізіологічним, видовим, породним та індивідуальним особливостям, при- таманним для цього виду тварин, а також задовольняти їхні природні потреби в харчу- ванні, воді, сні, рухах, у природній активності та інші потреби, притаманні для цього ро- ду тварин та породи.

Забороняється:

використання для роботи хворих, поранених, вагітних в останній третині вагітності або недогоджених тварин; використання у роботі з тваринами спорядження та інших засобів, що можуть при- звести до травмування, каліцтва або загибелі тварин; утримувати тварин у приміщеннях, в яких проводиться забій тварин або в яких зна- ходяться туші забитих тварин;

наслідне годування тварин, крім годування з лікувальною чи профілактичною ме- тою, у тому числі забороняється здійснення діяльності з розведення та вирощування гу- сок та качок для отримання фуа-гра (жирної печінки); патрнання, обсмальовання, знняття шкіри, коччення, відокремлення частин у тварин то- що до припинення серцебиття тварини.

Під час проведення таврування, біркування, біостерилізації, обрізання частини дзю- ба, виділення або обрізання рогів та інших болісних процедур обов’язково застосову- ються методи знеболення»;

9) у статті 22:

абзаци четвертий і п’ятий частини першої виключити; доповнити частинами другою — восьмою такого змісту: «Забороняється бити, вбивати, отруувати чи калічити домашніх тварин; дарувати домашніх тварин як призи, нагороди чи премії; завдавати домашнім тваринам болю, страждань або пригнічення; дресировати тварин у спосіб, що завдає шкоди здоров’ю тварини та її загальному стану; умертвляти тварин шляхом утоплення, задущення, вико- ристання електричного струму та речовин, що призводять до отруєння.

Забороняється жebraкування з тваринами.

Забороняється залишати тварину в закритому салоні автомобіля за відсутності в ньому людини при температурі повітря більше +20°C та менше +5°C.

Забороняється замурування тварин у підвальних приміщеннях.

Забороняється залишати домашню тварину прив’язаною, якщо довжина прив’язі становить менше 20 метрів, крім собак, що виконують сторожові функції, для яких така довжина має становити не менше 10 метрів.

Незалежно від довжини прив’язі забороняється залишати тварину без можливості сховатися у приміщенні, споруді тощо, прив’язаною під дією прямого сонячного промін- ня при температурі повітря більше +20°C або менше 0°C.

Забороняється залишати домашню тварину прив’язаною без нагляду у громад- ських місцях чи місцях скупчення людей (поблизу зупинок, магазинів тощо), а також прив’язувати тварин до транспортних засобів та примушувати до бігу за моторними транспортними засобами»;

10) у статті 23:

назву після слів «Правила поводження з» доповнити словами «безпритульними тва- ринами та»;

частину першу після слів «Регулювання чисельності» доповнити словами «безпри- тутльних тварин та»;

абзац другий частини другої доповнити словами «або іншим особам під опіку»;

доповнити частинами п’ятою і шостою такого змісту:

«Забороняється бити, вбивати, отруувати чи калічити безпритульних тварин.

Забороняється жebraкування з безпритульними тваринами»;

11) у статті 24:

назву після слів «тимчасова ізоляція» доповнити словом «безпритульних»;

частину першу доповнити двома реченнями такого змісту: «Повторному виліву (але не більше одного разу на рік) для проведення повторної вакцинації та адаптації підляга- ють тварини, які раніше були вилівлені, ідентифіковані та зареєстровані. Такі тварини розміщуються у притулки для тварин або центри реабілітації тварин, або під нагляд гро- мадських та благодійних організацій, які зобов’язані забезпечити утримання та догляд за твариною з додержанням ветеринарних правил, або повертаються до ареалу перебу- вання (у місця виліву) для вільного проживання»;

у частині третій слова «чи умертвіння» виключити;

у частинах четвертій і п’ятій слова «собак, котів та інших домашніх тварин» замінити словами «безпритульних тварин»;

частину шосту виключити;

частину сьому викласти в такій редакції:

«Вилівові безпритульних домашніх тварин протягом семи днів з дня їх виліву мо- жуть утримуватися на карантинних майданчиках комунальної служби або підприємств, що здійснюють вилів, і повертаються власникам або особам, які здійснюють опіку над такими тваринами, з дозволу ветеринарної установи після оплати вартості витрат на вил- ов і утримання або можуть бути передані притулкам для тварин, центрам реабілітації тварин чи громадським та благодійним організаціям, які зобов’язані забезпечити утри- мання та догляд за твариною з додержанням ветеринарних правил»;

частину восьму виключити;

12) статтю 25 доповнити частинами десятою — тринадцятою такого змісту:

«Забороняється утримання великих хижих тварин, отруйних звірів, хижих птахів, ін- ших тварин, що становлять загрозу для людини, видів тварин, занесених до Червоної книги України та Додатка ІІ до Конвенції про охорону дикої флори та фауни і природних середовищ існування в Європі, у закладах громадського харчування, нічних клубах, го- телях, базах відпочинку, оздоровчих закладах.

Забороняється утримання тварин, визначених частиною десятою цієї статті, у кварти- рах, приватних будинках, на присадибних, дачних чи садових ділянках.

Забороняється жebraкувати з тваринами, а також надавати фотопослуги з дикими тваринами, крім зоопарків, цирків та дельфінарій.

Забороняється пропаганда жорстокого поводження з тваринами, оприлюднен- ня (публікації за описом, візуальні чи аудіодемонстрації) вбивства тварин для пропаган- ди жорстокого поводження з тваринами або заклики до таких дій, будь-які дії з ме- тою створення зображень, кіно-, відео- та аудіопродукції, що пропагує жорстоке по- водження з тваринами, збут чи розповсюдження творів, кіно-, відео- та аудіопродукції, комп’ютерних програм, зображень або інших предметів, що пропагують жорстоке по- водження з тваринами»;

13) частину першу статті 32 викласти в такій редакції:

«Органи Національної поліції України здійснюють нагляд за дотриманням порядку вигулу домашніх тварин (собак) у громадських місцях, за дотриманням вимог у сфері захисту тварин від жорстокого поводження та вживають відповідних заходів у разі по- рушення законодавства у цій сфері»;

14) розділ ІV доповнити статтею 32¹ такого змісту:

«Стаття 32¹. Повноваження місцевих рад у сфері захисту тварин від жорстокого по- водження

До повноважень місцевих рад на відповідній території і в межах їхньої компетен- ції належать:

1) вжити заходів та забезпечення дотримання заборони провадження діяльності пе- ресувних звірниць, пересувних зоопарків, пересувних виставок диких тварин та іншої забороненої цим Законом діяльності в межах території відповідної адміністративно-те- риторіальної одиниці;

2) організації та здійснення заходів щодо захисту тварин від жорстокого поводження».

10. Частину першу статті 23 Закону України «Про Національну поліцію» (Відмос- ті Верховної Ради України, 2015 р., № 40—41, ст. 379 із наступними змінами) доповни- ти пунктом 33 такого змісту:

«33) у межах своєї компетенції здійснюють нагляд за дотриманням порядку вигулу домашніх тварин (собак) у громадських місцях, за дотриманням вимог у сфері захис- ту тварин від жорстокого поводження та вживають відповідних заходів у разі порушен- ня законодавства у цій сфері».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, та вво- диться в дію через три місяці з дня набрання чинності цим Законом.

2. Кабінету Міністрів України:

1) у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом: забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом; привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконав- чої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

2) поінформувати Верховну Раду України про стан виконання цього Закону у 2022 році.

3. Рекомендувати органам місцевого самоврядування протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом прийняти рішення, необхідні для реалізації цього За- кону.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
15 липня 2021 року
№ 1684-IX

ЗАКОН УКРАЇНИ Про внесення змін до деяких законів України щодо усунення розбіжностей та осучаснення реалізації майна в іпотеці та виконавчому провадженні

Верховна Рада України постановляє:

1. Внести зміни до таких законів України:

І. У Законі України «Про іпотеку» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 38, ст. 313 із наступними змінами):

1) частину другу статті 15 викласти в такій редакції:

«Реалізація передачих в іпотеку земельних ділянок сільськогосподарського призна- чення при зверненні стягнення на предмет іпотеки здійснюється на електронному аукці- оні. Покупцями земельних ділянок сільськогосподарського призначення можуть бути осо- би, визначені Земельним кодексом України»;

2) частину другу статті 39 викласти в такій редакції:

«У разі визначення судом способу реалізації предмета іпотеки шляхом проведення електронного аукціону ціна предмета іпотеки у рішенні суду не зазначається та визнача- ється при його примусовому виконанні на рівні, не нижчому за звичайні ціни на такий вид майна на підставі оцінки, проведеної суб’єктом оціночної діяльності або незалежним експ- пертом на стадії оцінки майна під час проведення виконавчих дій»;

3) назву і частину першу статті 41 викласти в такій редакції:

«Стаття 41. Реалізація предмета іпотеки на електронному аукціоні

Реалізація предмета іпотеки, на який звертається стягнення за рішенням суду або за виконавчим написом нотаріуса, проводиться, якщо інше не передбачено рішенням су- ду, шляхом продажу на електронних аукціонах у межах процедури виконавчого прова- дження, передбаченої Законом України «Про виконавче провадження», з дотриманням вимог цього Закону»;

4) частину першу статті 42 викласти в такій редакції:

«Боржник має право до дня продажу предмета іпотеки на електронному аукціоні ви- конати вимогу за основним зобов’язанням чи ту її частину, виконання якої простроче- но, разом з відшкодуванням будь-яких витрат та збитків, завданих іпотекодержателю, вклю- чаючи судові витрати, витрати на оплату винагороди залученим експертам (оцінювачам, юристам), витрати на підготовку до проведення електронного аукціону тощо. Таке вико- нання є підставою для припинення реалізації предмета іпотеки на електронному аукціоні.

Умови договорів, що обмежують це право боржника, є недійсними»;

5) статті 43—46 виключити;

6) статті 47—50 викласти в такій редакції:

«Стаття 47. Оформлення результатів електронного аукціону з реалізації предмета іпо- теки

Організатор електронного аукціону протягом трьох днів з дня формування за резуль- татами електронного аукціону протоколу надсилає відповідний протокол державному ви- конавцю, приватному виконавцю, а також інші документи, що підтверджують реалізацію предмета іпотеки відповідно до цього Закону. На вимогу державного виконавця, приват- ного виконавця для перевірки дотримання порядку проведення електронного аукціону організатор електронного аукціону зобов’язаний подати державному виконавцю, приват- ному виконавцю повну та достовірну інформацію і документи, що стосуються організації та проведення електронного аукціону.

Протягом п’яти робочих днів з дня надходження коштів від реалізації предмета іпоте- ки державний виконавець, приватний виконавець складає акт про реалізацію предмета іпотеки, в якому зазначаються:

назва виконавчого документа, на підставі якого здійснено реалізацію предмета іпо- теки, його номер та дата видачі, найменування органу (посадової особи), який видав до- кумент;

відомості про іпотекодержателя та іпотекодавця;

стисла характеристика та місцезнаходження предмета іпотеки;

назва організатора електронного аукціону, який проводив електронний аукціон, да- та його проведення;

відомості про покупця;

початкова ціна предмета іпотеки та ціна продажу;

сума коштів, перерахована за придбаний предмет іпотеки, включаючи гарантійний платіж, та дати їх перерахування;

відомості про те, що електронний аукціон відбувся з дотриманням вимог цього Закону.

Акт про реалізацію предмета іпотеки підписується державним виконавцем, затвер- джується начальником відповідного органу державної виконавчої служби, скріплюється печаткою цього органу або підписується приватним виконавцем, скріплюється його пе- чаткою та не пізніше наступного дня надсилається до організатора електронного аукціо- ну, який проводив електронний аукціон.

Державний виконавець, приватний виконавець не може відмовити у видачі акта про реалізацію предмета іпотеки, якщо така реалізація здійснювалася відповідно до вимог цього Закону. У разі відмови видати акт про реалізацію предмета іпотеки державний ви- конавець, приватний виконавець повинен протягом п’яти робочих днів з дня закінчення строку, встановленого частиною другою цієї статті, повідомити про це організатора елек- тронного аукціону, іпотекодержателя, іпотекодавця та покупця. Повідомлення, що мі- стить підстави для відмови у видачі акта про реалізацію предмета іпотеки, підписується державним виконавцем і начальником відповідного органу державної виконавчої служби та скріплюється печаткою цього органу або підписується приватним виконавцем та скрі- плюється його печаткою. Відмова державного виконавця, приватного виконавця видати акт про реалізацію предмета іпотеки може бути оскаржена відповідно до законодавства.

Протягом п’яти робочих днів з дня надходження від державного виконавця, приватно- го виконавця акта про реалізацію предмета іпотеки організатор проведення електронно- го аукціону видає цей акт покупцеві, нотаріально засвідчені копії акта надсилає іпотеко- держателю та іпотекодавцю.

На підставі акта про реалізацію предмета іпотеки нотаріус видає покупцеві свідоцтво про придбання майна з електронного аукціону.

Якщо сума, одержана від реалізації предмета іпотеки, не покриває вимоги іпотекодер- жателя, він має право отримати решту суми з іншого майна боржника в порядку, вста- новленому законом.

Стаття 48. Оскарження результатів електронного аукціону

Іпотекодержатель, іпотекодавець, боржник та будь-який учасник електронного аукці- ону мають право протягом трьох місяців з дня проведення електронного аукціону оскар- жити його результати в суді за місцезнаходженням нерухомого майна.

Стаття 49. Права та обов’язки іпотекодержателя у разі визнання електронного аукціо- ну таким, що не відбувся

Протягом десяти днів з дня оголошення електронного аукціону таким, що не відбувся, іпотекодержатель та інші кредитори боржника відповідно до пріоритету їх зареєстрованих вимог мають право залишити за собою предмет іпотеки за початковою ціною шляхом за- ліку своїх забезпечених вимог в рахунок ціни майна. У такому випадку залишення за со- бою предмета іпотеки іпотекодержателем оформлюється протоколом, сформованим за результатами електронного аукціону, що не відбувся, та актом про проведення електро- ного аукціону. Такий акт є підставою для видачі нотаріусом іпотекодержателю свідоцтва про залишення за собою майна з електронного аукціону, що не відбувся.

Якщо іпотекодержатель не скористався правом, передбаченим частиною першою цієї статті, за результатами першого електронного аукціону, признається проведення друго- го електронного аукціону, що має відбутися протягом одного місяця з дня проведен- ня першого електронного аукціону. Початкова ціна продажу предмета іпотеки на дру- гому електронному аукціоні становить 85 відсотків початкової вартості предмета іпоте- ки на першому електронному аукціоні. У разі оголошення другого електронного аукціо- ну таким, що не відбувся, іпотекодержатель має право придбати предмет іпотеки за по- чатковою ціною другого електронного аукціону. Якщо іпотекодержатель не скористався таким правом, за результатами другого електронного аукціону признається проведен- ня третього електронного аукціону. Початкова ціна продажу предмета іпотеки на третьо- му електронному аукціоні становить 70 відсотків початкової вартості предмета іпотеки на першому електронному аукціоні.

У разі оголошення третього електронного аукціону таким, що не відбувся, іпотеко- держатель має право залишити за собою предмет іпотеки за початковою ціною третього електронного аукціону в порядку, передбаченому частиною першою цієї статті.

Стаття 50. Припинення прав та вимог на предмет іпотеки після його реалізації

Після продажу предмета іпотеки на електронному аукціоні або продажу предмета іпоте- ки відповідно до статті 38 цього Закону припиняються будь-які права та вимоги інших осіб на нерухоме майно, що було предметом іпотеки, які виникли після державної реєстрації іпо- теки за іпотечним договором, згідно з яким було звернене стягнення на предмет іпотеки. Це правило не застосовується у разі придбання предмета іпотеки іпотекодавцем».

2. У Законі України «Про виконавче провадження» (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 30, ст. 542; 2018 р., № 46, ст. 369):

1) частину восьмою статті 56 викласти в такій редакції:

«8. Виявлені під час опису цінні папери, а також ювелірні та інші побутові вироби із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінного каміння і перлів, лом і окремі частини таких виробів, на які накладено арешт та/або які підлягають конфіска-

ДОКУМЕНТИ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо відновлення роботи Вищої кваліфікаційної комісії суддів України

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, ст. 545 із наступними змінами) такі зміни:

1. Статтю 19 викласти в такій редакції:

«Стаття 19. Порядок створення, реорганізації, ліквідації суду, визначення кількості суддів у суді

1. Суд утворюється, реорганізовується і ліквідується законом.

2. Проект закону про утворення, реорганізацію чи ліквідацію суду вносить до Верховної Ради України Президент України після консультацій з Вищою радою правосуддя.

3. Місцезнаходження, територіальна юрисдикція і статус суду визначаються з урахуванням принципів територіальності, спеціалізації та інстанційності.

4. Підставами для утворення, реорганізації чи ліквідації суду є зміна визначеної цим Законом системи судоустрою, необхідність забезпечення доступності правосуддя, оптимізації видатків державного бюджету або зміна адміністративно-територіального устрою.

5. Утворення суду може відбуватися шляхом створення нового суду або реорганізації (злиття, поділу) судів.

6. Кількість суддів у суді (крім Верховного Суду) визначає Вища рада правосуддя з урахуванням консультативного висновку Державної судової адміністрації України, судового навантаження та в межах видатків, визначених у Державному бюджеті України на утримання судів та оплату праці суддів.

7. До складу Верховного Суду входять судді, кількість яких визначає Вища рада правосуддя з урахуванням консультативного висновку Пленуму Верховного Суду. Максимальна кількість суддів Верховного Суду не може перевищувати двохсот суддів.

8. Суд є юридичною особою, якщо інше не визначено законом.

9. Порядок здійснення відповідних заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією чи ліквідацією суду, визначається законом про утворення, реорганізацію чи ліквідацію такого суду».

2. Частину четверту статті 31 викласти в такій редакції:

«4. У складі вищого спеціалізованого суду можуть утворюватися судові палати для розгляду окремих категорій справ у першій інстанції, а також утворюється апеляційна палата для розгляду справ в апеляційній інстанції. Апеляційна палата вищого спеціалізованого суду діє у його складі на засадах інституційної, організаційної, кадрової та фінансової автономії. Кількість суддів в апеляційній палаті вищого спеціалізованого суду визначає у межах загальної кількості суддів вищого спеціалізованого суду Вища рада правосуддя з урахуванням консультативного висновку Державної судової адміністрації України».

3. Частину першу статті 37 виключити.

4. Частину другу статті 46 доповнити пунктом 4¹ такого змісту:

«4¹) надає у випадку, передбаченому цим Законом, Вищій раді правосуддя консультативний висновок, який є офіційним документом, що містить рекомендації та пропозиції щодо кількості суддів у складі Верховного Суду».

5. У частині дев'ятій статті 49 слово «регіональної» замінити словом «обласної».

6. Статтю 92 викласти в такій редакції:

«Стаття 92. Статус та склад Вищої кваліфікаційної комісії суддів України

1. Вища кваліфікаційна комісія суддів України є державним колегіальним органом суддівського врядування, який на постійній основі діє у системі правосуддя України.

2. Вища кваліфікаційна комісія суддів України є юридичною особою, має печатку із зображенням Державного Герба України та своїм найменуванням, самостійний баланс та рахунки в органах Державної казначейської служби України.

3. Вища кваліфікаційна комісія суддів України складається з шістнадцяти членів, вісім з яких призначаються з числа суддів або суддів у відставці.

4. Вища кваліфікаційна комісія суддів України вважається повноваженою за умови призначення до її складу не менше одинадцяти членів, щонайменше шість із яких призначені з числа суддів або суддів у відставці.

У разі закінчення строку повноважень члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, внаслідок чого Вища кваліфікаційна комісія суддів України вважатиметься неповноваженою, таким член Комісії продовжує виконувати свої повноваження до дня призначення на його посаду іншої особи, але не більше трьох місяців.

5. Порядок роботи Вищої кваліфікаційної комісії суддів України визначається цим Законом.

6. Вища кваліфікаційна комісія суддів України має офіційний веб-сайт та офіційні друкований орган, які є офіційними джерелами інформації про роботу Комісії. Офіційний друкований орган може видаватися в електронному вигляді».

7. Пункти 6 і 6¹ частини першої статті 93 викласти в такій редакції:

«6) затверджує форму і зміст заяви про участь у добірї кандидатів на посаду судді, анкети кандидата на посаду судді, порядок складення відбіркового іспиту та методику оцінювання його результатів, порядок складення кваліфікаційного іспиту та методику оцінювання кандидатів, положення про проведення конкурсу на зайняття вакантної посади судді, порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, порядок формування і ведення суддівського дос'є (дос'є кандидата на посаду судді), порядок проходження спеціальної підготовки кандидатів на посаду судді;

6¹) затверджує більшістю голосів від її складу, визначеного цим Законом, регламент, що визначає порядок роботи Комісії в межах, встановлених цим Законом».

8. У статті 94: назву викласти в такій редакції:

«Стаття 94. Вимоги до члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України»; частину першу виключити; частину другу викласти в такій редакції:

«2. Членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України може бути громадянин України, який володіє державною мовою, має вищу юридичну освіту, стаж професійної діяльності у сфері права не менше п'ятнадцяти років та відповідає критеріям доброчесності і професійної компетентності, що визначені цим Законом.

Член Вищої кваліфікаційної комісії суддів України має дотримуватися політичної нейтральності, не може належати до політичних партій, професійних спілок, брати участь у будь-якій політичній діяльності»; пункти 1 і 4 частини восьмої викласти в такій редакції:

«1) особи, які визнані судом недієздатними або дієздатність яких обмежена»; «4) особи, які були членами Вищої кваліфікаційної комісії суддів України або Вищої ради юстиції до набрання чинності Законом України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні»; доповнити частиною одинадцятою такого змісту:

«11. Вплив на членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України у будь-який спосіб забороняється».

9. Статті 95 і 95¹ викласти в такій редакції:

«Стаття 95. Порядок проведення конкурсу та призначення на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України

1. Призначення на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України здійснюється Вищою радою правосуддя за результатами конкурсу в порядку, встановленому цим Законом, строком на чотири роки.

Одна і та сама особа не може обіймати посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України більше ніж два строки поспіль.

2. Конкурс на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України проводиться на основі принципів верховенства права, професійності, публічності та політичної нейтральності в порядку, встановленому цим Законом.

3. Конкурс на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України проводить Конкурсна комісія в порядку, передбаченому цим Законом.

4. Положення про проведення конкурсу на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, методологія оцінювання відповідності кандидата критеріям доброчесності та професійної компетентності кандидатів на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, показники відповідності критеріям такого оцінювання та засоби їх встановлення затверджує Конкурсна комісія.

5. Конкурсна комісія проводить добір кандидатів на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, які відповідають критеріям доброчесності та професійної компетентності, з розрахунку не менше двох кандидатів на одну вакантну посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

6. За результатами проведеного конкурсу на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України Конкурсна комісія формує перелік кандидатів, які відповідають критеріям доброчесності та професійної компетентності, та передає його до Вищої ради правосуддя.

7. Вища рада правосуддя проводить співбесіду з рекомендованими Конкурсною комісією кандидатами відкрито та приймає за її результатами обґрунтовані і вмотивовані рішення про призначення або про відмову в призначенні відібраних кандидатів на вакантні посади членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

8. Порядок проведення співбесіди Вищою радою правосуддя визначається Регламентом Вищої ради правосуддя.

9. Оголошення про початок конкурсу, умови і строки його проведення публікується у газеті «Голос України» та оприлюднюється секретаріатом Вищої ради правосуддя на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя не пізніше ніж за три місяці до дня закінчення строку повноважень члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України або не пізніше десяти днів з дня дострокового припинення повноважень чи звільнення члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

10. Особа, яка відповідає вимогам, визначеним цим Законом до члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, та має намір бути призначеною членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, звертається з відповідною заявою до Конкурсної комісії.

11. Форму заяви особи про намір бути призначеною членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України затверджує Конкурсна комісія.

12. Разом із заявою про намір бути призначеною членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України особа подає:

1) автобіографію;

2) мотиваційний лист, в якому викладаються мотиви для призначення членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України;

3) копію документа, що посвідчує особу та підтверджує громадянство України;

4) копію трудової книжки (за наявності) або відомості про трудову діяльність з реєстру застрахованих осіб Державного реєстру загальнообов'язкового державного соціального страхування;

5) декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за рік, що передувє року, в якому було оприлюднено оголошення про початок конкурсу;

6) копії документів про освіту, вчені звання та наукові ступені;

7) медичну довідку про стан здоров'я (щодо перебування особи на обліку в психоневрологічних або наркологічних закладах охорони здоров'я);

8) копію військового квитка (для військовослужбовців або військовозобов'язаних);

9) письмову згоду на обробку персональних даних та оприлюднення копій документів, визначених цією статтею (крім копій документів, передбачених пунктами 3, 7, 8 цієї частини);

10) письмову заяву про відсутність обмежень щодо членства у Вищій кваліфікаційній комісії суддів України, а також про відповідність вимогам щодо несумісності або про зобов'язання виконувати вимоги щодо несумісності у разі призначення членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України;

11) заяву про проведення перевірки, передбаченої Законом України «Про очищення влади»;

12) згоду на проведення спеціальної перевірки відповідно до закону та використання результатів такої перевірки членами Конкурсної комісії та уповноваженими нею особами.

13. Секретаріат Вищої ради правосуддя приймає документи, передбачені частиною дванадцятою цієї статті, у хронологічному порядку надходження заяв та не пізніше п'яти робочих днів після їх отримання оприлюднює інформацію про осіб, які подали заяви про намір бути призначеними членом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, разом із копіями поданих документів (крім документів, передбачених пунктами 3, 7, 8 частини дванадцятої цієї статті) на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя.

14. Прийом документів, передбачених частиною дванадцятою цієї статті, завершується о 24 годині останнього дня строку, визначеного Конкурсною комісією для подання документів.

Секретаріат Вищої ради правосуддя не може відмовити у прийнятті документів з інших підстав, ніж закінчення строку, можливого для подання документів.

15. Конкурсна комісія формує перелік кандидатів на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, що оприлюднюється на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя не пізніше ніж через три дні після завершення прийому документів.

16. Конкурсна комісія перевіряє подані кандидатами документи на відповідність вимогам цього Закону та оприлюднює на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя перелік кандидатів, допущених до участі у конкурсі на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

17. Секретаріат Вищої ради правосуддя забезпечує проведення спеціальної перевірки кандидатів перед проведенням першого етапу конкурсу на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та надання результатів такої перевірки Конкурсній комісії.

18. Конкурсна комісія проводить конкурс на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України у два етапи:

1) проведення добору кандидатів за результатами розгляду поданих ними документів, результатів спеціальної перевірки, відповідної інформації з відкритих джерел та формування переліку кандидатів, допущених до співбесіди.

Розгляд документів, поданих кандидатами, на предмет відповідності вимогам на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України здійснюється в порядку, встановленому Конкурсною комісією;

2) проведення співбесіди з відібраними кандидатами та визначення переліку кандидатів для рекомендації Вищій раді правосуддя.

Трансляція співбесід з кандидатами на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України в режимі реального часу здійснюється на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя.

Конкурсна комісія рекомендує Вищій раді правосуддя кандидатів на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України з розрахунку не менше двох кандидатів на кожну вакантну посаду.

19. Якщо кількість відібраних Конкурсною комісією кандидатів на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, які відповідають критеріям доброчесності та професійної компетентності, є меншою за кількість кандидатів, передбачену частиною вісімнадцятою цієї статті, Конкурсна комісія оголошує додатковий конкурс відповідно до частини дев'ятої цієї статті та проводить його в порядку, передбаченому цією статтею.

20. Конкурсна комісія проводить конкурс на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України за критеріями доброчесності та професійної компетентності.

21. Кандидат на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України вважається таким, що відповідає критерію доброчесності, якщо він є незалежним, чесним, неупередженим, неупідкупним, сумлінним, дотримується етичних норм та демонструє бездоганну поведінку у професійній діяльності та особистому житті, а також якщо немає сумнівів щодо законності джерел походження його майна, відповідності рівня життя кандидата або членів його сім'ї задекларованим доходам, відповідності способу життя кандидата його статусу.

22. Кандидат на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України вважається таким, що відповідає критерію професійної компетентності, якщо він володіє знаннями у сфері права, в тому числі щодо функціонування судової системи, має аналітичні здібності, здатність наполегливо працювати, має усні та письмові комунікаційні навички, а також вміння взаємодіяти з колегами.

23. Конкурсна комісія для перевірки кандидата на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України на відповідність критеріям доброчесності та професійної компетентності застосовує зазначені показники таким чином:

1) оцінювання відповідності показникам спирається на інформацію без часових або територіальних обмежень;

2) кандидат не відповідає показникам у разі доведення невідповідності або наявності обґрунтованих сумнівів у відповідності;

3) будь-який висновок чи оцінка національного або міжнародного органу щодо доброчесності та професійної компетентності кандидата не є наперед визначальними та обов'язковими для Конкурсної комісії.

Стаття 95¹. Конкурсна комісія

1. Конкурсна комісія є допоміжним органом Вищої ради правосуддя, що утворюється для проведення конкурсу на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та формування переліку кандидатів на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, які відповідають критеріям доброчесності та професійної компетентності.

2. Вища рада правосуддя призначає членів Конкурсної комісії для проведення конкурсу на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України з числа осіб, запропонованих суб'єктами формування Конкурсної комісії, протягом п'яти днів з дня одержання пропозицій суб'єктів формування.

3. Суб'єкти формування Конкурсної комісії є Рада суддів України, Рада прокурорів України, Рада адвокатів України та Національна академія правових наук України в особі Президії.

4. До складу Конкурсної комісії входять:

1) три особи з числа суддів або суддів у відставці, запропоновані Радою суддів України;

2) одна особа, запропонована Радою прокурорів України;

3) одна особа, запропонована Радою адвокатів України;

4) одна особа, запропонована Національною академією правових наук України в особі Президії.

Кандидатами на посаду члена Конкурсної комісії можуть бути особи, які мають бездоганну ділову репутацію, високі професійні якості, суспільний авторитет та відповідають критерію доброчесності.

5. Кожен суб'єкт формування Конкурсної комісії пропонує на розгляд Вищої ради правосуддя не менше двох кандидатів до складу Конкурсної комісії або погоджує пропозицію спільного списку кандидатів.

6. Суб'єкти формування Конкурсної комісії пропонують кандидатів до складу Конкурсної комісії за своєю квотою протягом двадцяти днів з дня опублікування оголошення про початок добору кандидатів до складу Конкурсної комісії на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя. При цьому не пізніше наступного дня з дня опублікування такого оголошення Вища рада правосуддя надсилає всім суб'єктам формування Конкурсної комісії письмове повідомлення про початок конкурсу із пропозицією подати кандидатури до складу Конкурсної комісії.

7. Рішення суб'єктів формування Конкурсної комісії про висунення кандидатів у члени Конкурсної комісії та рішення Вищої ради правосуддя про призначення членів Конкурсної комісії розміщуються на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя її секретаріатом не пізніше наступного дня з дня одержання таких рішень секретаріатом.

8. Конкурсна комісія розпочинає роботу за умови призначення щонайменше чотирьох членів Конкурсної комісії в порядку, визначеному цим Законом.

9. Строк повноважень члена Конкурсної комісії становить чотири роки з дня призначення, без права бути призначеним повторно.

10. Регламент роботи Конкурсної комісії ухвалюється членами Конкурсної комісії та оприлюднюється на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя.

11. Засідання Конкурсної комісії проводяться відкрито. Інформація про час і місце їх проведення, порядок денний та рішення Конкурсної комісії оприлюднюються на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя.

12. Секретаріат Вищої ради правосуддя забезпечує трансляцію засідань Конкурсної комісії в режимі реального часу на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя.

13. Рішення Конкурсної комісії ухвалюється, якщо за нього проголосували не менше ніж чотири члени Конкурсної комісії.

14. Член Конкурсної комісії має право брати участь у засіданнях і ухваленні рішень Конкурсної комісії у віддаленому режимі з використанням електронних засобів відеозв'язку.

15. Рішення Конкурсної комісії оформлюється протоколом та має бути вмотивованим і обґрунтованим.

16. Член Конкурсної комісії та уповноважені Конкурсною комісією особи:

1) збирають, перевіряють та аналізують інформацію про кандидатів на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, у тому числі конфіденційну інформацію та персональні дані, отримують інформацію від державних органів та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, необхідну для здійснення повноважень Конкурсної комісії;

2) звертаються до кандидатів на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, а також до будь-якої юридичної особи, державного органу чи органу місцевого самоврядування, їх посадових осіб із запитом про надання пояснень, документів чи інформації з метою перевірки кандидатів на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України;

3) мають безоплатний доступ до відкритих державних реєстрів виключно в тій частині, що може стосуватися діяльності Конкурсної комісії.

17. Член Конкурсної комісії та уповноважені Конкурсною комісією особи зобов'язані:

1) не використовувати персональні дані та іншу інформацію, що стала їм відома під час роботи в Конкурсній комісії, для цілей інших, ніж для виконання обов'язків, пов'язаних з роботою Конкурсної комісії;

2) відмовитися від участі у зібранні інформації про кандидата на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, якщо член Конкурсної комісії має або мав особисті або ділові стосунки з кандидатом та/або за наявності іншого конфлікту інтересів чи обставин, що можуть вплинути на його об'єктивність або неупередженість як члена Конкурсної комісії;

3) забезпечувати здійснення заходів щодо захисту персональних даних та конфіденційної інформації, що стали їм відомі під час виконання обов'язків, пов'язаних з роботою Конкурсної комісії.

18. Повноваження Конкурсної комісії:

1) розроблення та затвердження Регламенту Конкурсної комісії, Положення про проведення конкурсу на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, методології оцінювання відповідності кандидата критеріям доброчесності та професійної компетентності кандидатів на зайняття посади члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, показників відповідності критеріям такого оцінювання та засобів їх встановлення;

2) розгляд документів, поданих кандидатами на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України;

3) добір кандидатів на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, які за результатами опрацювання поданих документів відповідають вимогам цього Закону;

4) оприлюднення на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя інформації про кандидатів на посаду члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, допущених до участі у конкурсі;

5) формування переліку кандидатів для проходження співбесіди за результатами розгляду поданих кандидатами документів, результатів спеціальної перевірки та аналізу відповідної інформації з відкритих джерел;

6) проведення на своєму засіданні співбесіди з відібраними кандидатами;

7) добір шляхом відкритого голосування з числа кандидатів, які пройшли співбесіду, на кожну вакантну посаду не менше двох кандидатів, які відповідають критеріям доброчесності та професійної компетентності.

19. Організаційне та матеріально-технічне забезпечення діяльності Конкурсної комісії здійснює секретаріат Вищої ради правосуддя.

20. Члени Конкурсної комісії здійснюють свої повноваження на громадських засадах і на час роботи в Конкурсній комісії звільняються від виконання службових обов'язків за основним місцем роботи із збереженням середньої заробітної плати.

21. Повноваження члена Конкурсної комісії припиняються у разі:

1) подання заяви про звільнення з посади члена Конкурсної комісії за власним бажанням;

2) закінчення строку, на який його призначено;

3) набрання законної сили обвинувальним щодо нього вироком суду;

4) припинення громадянства України або набуття громадянства іншої держави;

5) обмеження його цивільної дієздатності, визнання недієздатним, безвісно відсутнім або оголошення його померлим;

6) його смерті».

10. У статті 96: частину другу виключити; частину третю викласти в такій редакції:

«3. Рішення про звільнення члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України з посади з підстав, визначених пунктами 1 і 2 частини першої цієї статті, ухвалює Вища кваліфікаційна комісія суддів України на найближчому засіданні після отримання заяви»; частину четверту виключити; частину шосту викласти в такій редакції:

«6. Процедура розгляду та ухвалення рішення про звільнення члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України за поданням Вищої кваліфікаційної комісії суддів України здійснюється відповідно до положень Регламенту Вищої ради правосуддя».

11. Пункт 1 частини першої статті 97 викласти в такій редакції:

«1) закінчення строку, на який його призначено».

12. Статтю 98 викласти в такій редакції:

«Стаття 98. Організація роботи та засідання Вищої кваліфікаційної комісії суддів України

1. Організаційними формами діяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України є засідання у пленарному складі Комісії, у складі її палат та колегій залежно від питань, визначених цим Законом та Регламентом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Засідання Комісії можуть проводитися в режимі відеоконференції в порядку, встановленому Регламентом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Члени Комісії мають право брати участь у засіданнях і прийнятті рішень у віддаленому режимі з використанням електронних засобів відеозв'язку у випадках та порядку, встановлених Регламентом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

2. У складі Вищої кваліфікаційної комісії суддів України діють дві палати, до кожної з яких входять по вісім членів Комісії.

У разі потреби Комісія може ухвалити рішення про залучення членів однієї палати до роботи іншої палати.

3. Колегія Вищої кваліфікаційної комісії суддів України формується не менш як з трьох членів Комісії.

4. Вища кваліфікаційна комісія суддів України пленарним складом обирає таємним голосуванням більшістю голосів від загального складу Комісії Голову Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, заступника Голови, які є головами палат Комісії, та секретарів палат. Головує на такому засіданні найстарший за віком із присутніх на засіданні член Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Якщо Головою Вищої кваліфікаційної комісії суддів України обраний суддя або суддя у відставці, заступник Голови обирається з числа членів Комісії, які не є суддями або суддями у відставці. У разі якщо Головою Вищої кваліфікаційної комісії суддів України обрано члена Комісії, який не є суддею або суддею у відставці, заступник Голови обирається з числа членів Комісії, які є суддями або суддями у відставці.

Секретарем палати, голова якої є суддею або суддею у відставці, обирається член Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, який не є суддею або суддею у відставці. Секретарем палати, голова якої не є суддею або суддею у відставці, оби-

ДОКУМЕНТИ

рається член Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, який є суддею або суддею у відставці.

5. Голова Вищої кваліфікаційної комісії суддів України організовує роботу Комісії, визначає обов'язки заступника Голови, веде засідання Комісії, здійснює їх підготовку та організовує діловодство.

6. Обов'язки Голови Вищої кваліфікаційної комісії суддів України у разі його відсутності виконує заступник Голови Комісії, а за відсутності заступника Голови — найстарший за віком член Комісії.

7. Голова Вищої кваліфікаційної комісії суддів України видає накази, розпорядження та доручення, які є обов'язковими до виконання членами Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та працівниками секретаріату.

8. Секретарі палат Вищої кваліфікаційної комісії суддів України здійснюють підготовку засідань палат та несуть відповідальність за організацію в них діловодства.

9. Для здійснення розподілу справ у Вищій кваліфікаційній комісії суддів України діє автоматизована система визначення члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, який проводить підготовку до розгляду і доповідає справу.

Положення про автоматизовану систему визначення членів Комісії для підготовки до розгляду і відповіді справ затверджується Вищою кваліфікаційною комісією суддів України.

10. Голови палат Вищої кваліфікаційної комісії суддів України організовують роботу палат та ведуть засідання палат. Обов'язки голів палат у разі їх відсутності виконують найстарші за віком члени палат.

11. Вища кваліфікаційна комісія суддів України затверджує Регламент, який регулює відповідно до цього Закону процедурні питання діяльності Комісії.

12. Засідання Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, її палат та колегій проводяться відкрито, крім випадків, встановлених законом.

13. Засідання Комісії, її палат є повноважними, якщо в ньому бере участь більшість від складу Комісії або палати відповідно.

Засідання колегії є повноважними, якщо у ньому беруть участь усі члени колегії.

14. Голова Вищої кваліфікаційної комісії суддів України визначає дату, час і місце проведення засідання Комісії, перелік питань, що виносяться на засідання, і не пізніш як за десять днів до засідання повідомляє про це особу, стосовно якої має розглядатися питання, та оприлюднює відповідну інформацію на офіційному веб-сайті Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (крім засідань з організаційних питань).

15. Голови палат Комісії визначають дату, час і місце проведення засідань відповідних палат, перелік питань, що виносяться для розгляду на засіданні відповідної палати, і не пізніш як за десять днів до засідання повідомляють про це осіб, стосовно яких має розглядатися питання, та оприлюднюють відповідну інформацію на офіційному веб-сайті Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

16. Секретаріат Вищої кваліфікаційної комісії суддів України повідомляє про дату, час і місце проведення засідання відповідної колегії не пізніш як за десять днів до такого засідання осіб, стосовно яких має розглядатися питання, та оприлюднює відповідну інформацію на офіційному веб-сайті Вищої кваліфікаційної комісії суддів України».

13. Частину першу статті 107 викласти в такій редакції:

«1. Право на звернення із скаргою щодо дисциплінарного проступку судді, з повідомленням про вчинення дисциплінарного проступку суддею (дисциплінарною скаргою) має будь-яка особа. Громадянин здійснює зазначене право особисто або через адвоката, юридичні особи — через адвоката, органи державної влади та органи місцевого самоврядування — через своїх керівників або представників. Адвокат зобов'язаний перевірити факти, що можуть тягнути за собою дисциплінарну відповідальність судді, до подання відповідної дисциплінарної скарги».

14. Пункт 3 частини третьої статті 135 викласти в такій редакції:

«3) судді Верховного Суду — 75 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, розмір якого встановлено на 1 січня календарного року».

15. Частину першу статті 152 доповнити пунктом 12¹ такого змісту:

«12¹) надає у випадках, передбачених цим Законом, Вищій раді правосуддя консультативний висновок, який є офіційним документом, що містить рекомендації та пропозиції щодо кількості суддів у суді (крім Верховного Суду), кількості суддів в апеляційній палаті вищого спеціалізованого суду».

16. Розділ XII «Прикінцеві та перехідні положення» доповнити пунктами 29¹-29³ та 49-51 такого змісту:

«29¹. Вища кваліфікаційна комісія суддів України, утворена відповідно до цього Закону, завершує конкурсні процедури, розпочаті Вищою кваліфікаційною комісією суддів України до набрання чинності Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування» (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 50, ст. 354).

29². Перебіг строку дії результатів кваліфікаційного іспиту кандидатів на посаду судді, у тому числі тих, яких було зараховано до резерву на заміщення вакантних посад суддів, зупиняється з дня припинення повноважень членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України відповідно до пункту 2 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування» (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 50, ст. 354).

29³. З дня формування нового складу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, утвореної відповідно до цього Закону, перебіг строку, зупиненого відповідно до пункту 29² цього розділу, продовжується з урахуванням часу, що минув до такого закінчення».

«49. Оголошення про початок першого конкурсу на зайняття посади члена Конкурсної комісії, умови і строки його проведення публікуються у газеті «Голос України» та розміщуються на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя протягом десяти днів з дня набрання чинності Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо відновлення роботи Вищої кваліфікаційної комісії суддів України».

50. Перший склад Конкурсної комісії формується з трьох осіб з числа суддів або суддів у відставці, запропонованих Радою суддів України, та трьох осіб, запропонованих міжнародними та іноземними організаціями, які відповідно до міжнародних або міждержавних угод протягом останніх п'яти років надають Україні міжнародну технічну допомогу у сфері судової реформи та/або запобігання і протидії корупції. Такі міжнародні та іноземні організації погоджують пропозицію спільного списку кандидатів.

Перелік міжнародних та іноземних організацій, які відповідно до міжнародних або міждержавних угод протягом останніх п'яти років надають Україні міжнародну технічну допомогу у сфері судової реформи та/або запобігання і протидії корупції, формується Міністерством закордонних справ України та надсилається до Вищої ради правосуддя протягом п'яти днів з дня набрання чинності Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо відновлення роботи Вищої кваліфікаційної комісії суддів України».

Голова Вищої ради правосуддя або особа, яка виконує його обов'язки, звертається до суб'єктів формування Конкурсної комісії щодо подання кандидатур до її складу не пізніше наступного робочого дня з дня отримання переліку міжнародних та іноземних організацій.

Кандидатами на посаду члена Конкурсної комісії можуть бути особи, які мають бездоганну ділову репутацію, високі професійні якості, суспільний авторитет та відповідають критерію доброчесності.

Кандидатами на посаду члена Конкурсної комісії, які є суддями чи суддями у відставці, можуть бути судді чи судді у відставці, які успішно пройшли кваліфікаційне оцінювання.

Суб'єкт формування Конкурсної комісії подає до Вищої ради правосуддя список кандидатів до складу Конкурсної комісії протягом тридцяти днів з дня надходження відповідного звернення Голови Вищої ради правосуддя або особи, яка виконує його обов'язки.

Списки кандидатів до складу Конкурсної комісії, подані суб'єктами її формування, оприлюднюються на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя та офіційному веб-порталі судової влади України.

У разі якщо міжнародні та/або іноземні організації, які відповідно до міжнародних або міждержавних угод протягом останніх п'яти років надають Україні міжнародну технічну допомогу у сфері судової реформи та/або запобігання і протидії корупції, у строк, визначений абзацом шостим цього пункту, не заповнювали осіб до складу Конкурсної комісії або запропонували кількість осіб, недостатню для формування повноважного складу Конкурсної комісії, осіб до складу Конкурсної комісії протягом п'ятнадцяти днів з дня отримання відповідного повідомлення від Вищої ради правосуддя пропонують Рада прокурорів України, Рада адвокатів України, Національна академія правових наук України в особі Президії.

Голова Вищої ради правосуддя або особа, яка виконує його обов'язки, призначає членів першого складу Конкурсної комісії не пізніше п'яти днів з дня отримання від усіх суб'єктів формування Конкурсної комісії списків рекомендованих кандидатів.

У разі якщо Голова Вищої ради правосуддя або особа, яка виконує його обов'язки, не призначить членів Конкурсної комісії у визначений строк, троє перших кандидатів із списку Ради суддів України і списку міжнародних та іноземних організацій вважаються призначеними.

Перший склад Конкурсної комісії розпочинає роботу, за умови призначення щонайменше чотирьох членів Конкурсної комісії, з яких двоє запропоновані міжнародними та іноземними організаціями, в порядку, визначеному цим Законом.

Рішення першого складу Конкурсної комісії є ухваленим, якщо за нього проголосували не менше ніж чотири члени Конкурсної комісії, з яких двоє запропоновані міжнародними та іноземними організаціями.

У разі однакової кількості голосів «за» і «проти» голоси трьох членів Конкурсної комісії, з яких двоє запропоновані міжнародними та іноземними організаціями, є вирішальними.

На запит члена першого складу Конкурсної комісії для організаційного, технічного забезпечення здійснення його повноважень Конкурсна комісія може залучати помічників, перекладачів. Фінансування діяльності таких помічників, перекладачів може здійснюватися із залученням міжнародної технічної допомоги.

Строк повноважень Конкурсної комісії та її членів, призначених Вищою радою правосуддя у складі, визначеному абзацами першим і п'ятим цього пункту, припиняється через два роки після призначення повноважного складу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Конкурсна комісія у складі, визначеному абзацом першим цього пункту, протягом строку своїх повноважень проводить конкурс на зайняття вакантних посад членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Наступний склад Конкурсної комісії формується в порядку, визначеному статтею 95¹ цього Закону.

51. Члени Конкурсної комісії, запропоновані міжнародними та іноземними організаціями, які постійно не проживають у місті Києві, мають право на компенсацію витрат на проживання та переїзд за рахунок Державного бюджету України.

Порядок та граничні розміри компенсації таких витрат визначаються Кабінетом Міністрів України.

52. Оголошення про початок першого конкурсу на зайняття вакантних посад членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, умови і строки його проведення публікуються у газеті «Голос України» та розміщуються на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя протягом 30 днів з дня проведення першого засідання Конкурсної комісії.

53. Вищій раді правосуддя протягом п'яти днів з дня припинення повноважень першого складу Конкурсної комісії опублікувати оголошення про початок проведення конкурсу на зайняття вакантних посад членів Конкурсної комісії та інформацію про умови проведення конкурсу у газеті «Голос України» та на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя.

54. Суб'єктам формування Конкурсної комісії протягом двадцяти днів з дня опублікування оголошення про початок проведення конкурсу на зайняття вакантних посад членів Конкурсної комісії подати до Вищої ради правосуддя списки кандидатів на посади членів Конкурсної комісії в порядку, визначеному цим Законом».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Внести зміни до таких законів України:

1) у Законі України «Про Вищу раду правосуддя» (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 7-8, ст. 50, № 48, ст. 436; 2019 р., № 4, ст. 32, № 50, ст. 354);

у частині першій статті 3:

пункт 12 викласти в такій редакції:

«12) визначає кількість суддів у суді в порядку, визначеному Законом України «Про судоустрій і статус суддів»;

пункт 13¹ виключити;

частину третю статті 24, статтю 28¹, частину восьму статті 31, частину першу статті 42, частину третю статті 47 і частину четверту статті 48 виключити;

2) пункти 3-7, 9 і 10 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо діяльності органів суддівського врядування» (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 50, ст. 354) виключити.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
13 липня 2021 року
№ 1629-IX

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законів України щодо підвищення соціальних гарантій для осіб з інвалідністю та дітей з інвалідністю

Верховна Рада України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**

I. Внести зміни до таких законів України:

1. У Законі України «Про основи соціальної захищеності осіб з інвалідністю в Україні» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 21, ст. 252 із наступними змінами):

1) у частині шостій статті 20:

абзац другий після слів «у тому числі спеціалізованими, і підприємствами, організаціями громадських організацій осіб з інвалідністю» доповнити словами «та забезпечення функціонування установ, закладів»;

абзац дев'ятий викласти в такій редакції:

«фінансування реабілітаційної допомоги відповідно до законодавства у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України»;

2) у статті 38:

у частині першій слова «для письмового спілкування» виключити;

частину сьому викласти в такій редакції:

«Особи з інвалідністю, діти з інвалідністю та особи, які супроводжують осіб з інвалідністю першої групи або дітей з інвалідністю (не більш як одна особа, яка супроводжує особу з інвалідністю першої групи або дитину з інвалідністю), мають право на позачергове обслуговування в будь-яких касах, а також на підприємствах, в установах та організаціях усіх форм власності та підпорядкування, які надають будь-які послуги населенню. Особи з інвалідністю, які прямують на лікування (за наявності підтверджених документів), особи з інвалідністю першої групи та діти з інвалідністю мають право на пріоритет перед іншими особами на проходження передбачених законодавством видів контролю в пунктах пропуску через державний кордон України, контрольних пунктах в'їзду на тимчасово окуповані території та вїзду з таких територій. Разом з такими особами у пріоритетному порядку можуть слідувати особи, які їх супроводжують (не більше двох), та, у разі необхідності, — близькі родичі першої лінії спорідненості. У пунктах пропуску через державний кордон України для автомобільного сполучення та контрольних пунктах в'їзду-виїзду на тимчасово окупованій території пріоритет може надаватися при слідуванні в пішому порядку або на легковому автомобілі, за умови відсутності в транспортному засобі, в якому прямують зазначені особи, інших (крім визначених цією статтею) осіб»;

3) у тексті Закону слова «громадська організація» у всіх відмінках і числах замінити словами «громадське об'єднання» у відповідному відмінку і числі.

2. У тексті Закону України «Про державний кордон України» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 2, ст. 5 із наступними змінами) слова «громадська організація» у всіх відмінках і числах замінити словами «громадське об'єднання» у відповідному відмінку і числі.

3. У Законі України «Про Державну прикордонну службу України» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 27, ст. 208 із наступними змінами):

1) пункт 3 частини п'ятої статті 23 доповнити словами «крім випадків, встановлених законами»;

2) у тексті Закону слова «громадська організація» у всіх відмінках і числах замінити словами «громадське об'єднання» у відповідному відмінку і числі.

4. Частину другу статті 23 Закону України «Про прикордонний контроль» (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 6, ст. 46) після абзацу першого доповнити новим абзацом такого змісту:

«Особи з інвалідністю, які прямують на лікування (за наявності підтверджених документів), особи з інвалідністю першої групи та діти з інвалідністю мають право на пріоритет перед іншими особами на проходження передбачених законодавством видів контролю в пунктах пропуску через державний кордон України. Разом з такими особами у пріоритетному порядку можуть слідувати особи, які їх супроводжують (не більше двох), та, у разі необхідності, — близькі родичі першої лінії спорідненості. У пунктах пропуску через державний кордон України для автомобільного сполучення пріоритет може надаватися при слідуванні в пішому порядку або на легковому автомобілі, за умови відсутності в транспортному засобі, в якому прямують зазначені особи, інших (крім визначених цією статтею) осіб».

У зв'язку з цим абзаци другий і третій вважати відповідно абзацами третім і четвертим.

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України у місячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

3. Кабінету Міністрів України у 2022 році поінформувати Верховну Раду України про стан виконання цього Закону.

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
15 липня 2021 року
№ 1664-IX

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2021 рік»

Верховна Рада України **ПОСТАНОВЛЯЄ:**

I. Внести до Закону України «Про Державний бюджет України на 2021 рік» (Відомості Верховної Ради України, 2021 р., № 16, ст. 144; із змінами, внесеними законами України від 29 січня 2021 року № 1158-IX, від 15 квітня 2021 року № 1393-IX, від 29 квітня 2021 року № 1434-IX та від 17 червня 2021 року № 1558-IX і № 1563-IX) такі зміни:

1. У статті 1:

в абзаці другому цифри «1,097.546.646», «973.366.651,1» та «124.179.994,9» замінити відповідно цифрами «1.107.436.779,4», «981.823.034,5» та «125.613.744,9»;

в абзаці третьому цифри «1.335.162.571,9», «1.197.349.674,4» та «137.812.897,5» замінити відповідно цифрами «1.345.052.705,3», «1.205.806.057,8» та «139.246.647,5».

2. Статтю 11 доповнити пунктами 10, 11 і 12 такого змісту:

«10) податок на додану вартість з ввезених на митну територію України товарів, що підлягає сплаті відповідно до пункту 77 підрозділу 2 розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України;

11) акцизний податок з ввезених на митну територію України підкацизних товарів (продукції), що підлягає сплаті відповідно до пункту 36 підрозділу 5 розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України;

12) надходження від добровільно сплачених фізичними особами коштів відповідно до пунктів 9¹ та 9² розділу XXI «Прикінцеві та перехідні положення» Митного кодексу України».

3. Доповнити статтею 11¹ такого змісту:

«Стаття 11¹. Установити, що у 2021 році:

податки і надходження, визначені пунктами 10, 11 і 12 статті 11 цього Закону, що зараховані до Державного бюджету України до моменту набрання чинності цими пунктами, як виняток з положень пункту 6 частини другої статті 29, пункту 2 частини третьої статті 29 і пункту 2¹ частини четвертої статті 30 Бюджетного кодексу України, перераховуються Державною казначейською службою України до спеціального фонду Державного бюджету України та спрямовуються на заходи, передбачені пунктом 26 статті 14 цього Закону;

як виняток з положень пункту 2 частини третьої статті 29 і пункту 2¹ частини четвертої статті 30 Бюджетного кодексу України, акцизний податок з ввезених на митну територію України підкацизних товарів (продукції), визначений пунктом 11 статті 11 цього Закону, спрямовується на заходи, передбачені пунктом 26 статті 14 цього Закону».

4. Статтю 14 доповнити пунктами 25 і 26 такого змісту:

«25) субвенцію з державного бюджету місцевим бюджетам на реалізацію проєктів ремонтно-реставраційних та консерваційних робіт пам'яток культурної спадщини, що перебувають у комунальній власності (за рахунок держел, визначених пунктом 8 статті 11 цього Закону);

26) здійснення заходів, пов'язаних з вакцинацією населення, запобіганням виникненню і поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, та боротьбою з її наслідками, за бюджетною програмою «Заходи, пов'язані з боротьбою з гострою респіраторною хворобою COVID-19, спричиненою коронавірусом SARS-CoV-2, та її наслідками» (код 3511380) (за рахунок держел, визначених пунктами 10, 11 і 12 статті 11 та статтею 11¹ цього Закону)».

5. У частині першій статті 15 цифри «33.000.000» замінити цифрами «24.434.000».

6. В абзаці другому частини першої статті 36 слова «загального фонду» та «і запобіганням поширенню» замінити відповідно словами «загального та спеціального фондів» та «запобіганням виникненню і поширенню».

7. Внести зміни до додатків № 1, № 3, № 6 та № 8 до Закону України «Про Державний бюджет України на 2021 рік» відповідно до додатків №№ 1-4 до цього Закону.

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Внести зміну до Закону України «Про запобігання корупції» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 49, ст. 2056; 2019 р., № 47, ст. 311), виклавши абзац четвертий частини другої статті 6 в такій редакції:

«Орган, що забезпечує координацію залучення, використання та моніторинг міжнародної технічної допомоги, що надається Україні на підставі міжнародних договорів, визначає перелік таких донорів не пізніше ніж за три місяці до завершення строку повноважень Голови Національного агентства або протягом трьох робочих днів з дня дострокового припинення його повноважень (звільнення) у порядку, встановленому цим Законом».

Президент України В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

м. Київ
15 липня 2021 року
№ 1690-IX

Додаток № 1 до Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2021 рік»

Зміни до додатка № 1 до Закону України «Про Державний бюджет України на 2021 рік» «Доходи Державного бюджету України на 2021 рік» (тис. грн)

Код	Найменування згідно з класифікацією доходів бюджету	Всього	Загальний фонд	Спеціальний фонд
	Разом доходів:	1 107 436 779,4	981 823 034,5	125 613 744,9
	Всього доходів (без урахування міжбюджетних трансфертів)	1 097 050 549,1	971 436 804,2	125 613 744,9
10000000	Податкові надходження	959 282 991,6	890 074 079,5	69 208 912,1
14000000	Внутрішні податки на товари та послуги	630 650 775,1	571 340 722,1	59 310 053,0
14030000	Акцизний податок з ввезених на митну територію України підкацизних товарів (продукції)	56 896 176,0	7 741 000,0	49

ДОКУМЕНТИ

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку обрання (призначення) на посади членів Вищої ради правосуддя та діяльності дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. У Кодексі адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 48, ст. 436):

1) частину четверту статті 22 викласти в такій редакції:

«4. Верховному Суду як суду першої інстанції підсудні справи щодо встановлення Центральною виборчою комісією результатів виборів або всеукраїнського референдуму, справи за позовом про дострокове припинення повноважень народного депутата України, а також справи щодо оскарження актів, дій чи бездіяльності Верховної Ради України, Президента України, Вищої ради правосуддя, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, рішень, дій чи бездіяльності органів, які обирають (призначають), звільняють членів Вищої ради правосуддя, щодо питань обрання (призначення) на посади членів Вищої ради правосуддя, звільнення їх з таких посад, бездіяльності Кабінету Міністрів України щодо невнесення до Верховної Ради України законопроекту на виконання (реалізацію) рішення Українського народу про підтримку питання загальнодержавного значення на всеукраїнському референдумі за народною ініціативою»;

2) розділ VII «Перехідні положення» доповнити пунктом 3 такого змісту:

«3. Верховному Суду як суду першої інстанції підсудні справи щодо рішень, дій чи бездіяльності органів, які обирають членів Вищої ради правосуддя відповідно до Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку обрання (призначення) на посади членів Вищої ради правосуддя та діяльності дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя».

2. У статті 208¹ Регламенту Верховної Ради України, затвердженого Законом України «Про Регламент Верховної Ради України» (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №№ 14-17, ст. 133; 2017 р., № 7-8, ст. 50; 2020 р., № 34, ст. 236):

частини першу — шосту викласти в такій редакції:

«1. Відповідно до частини другої статті 131 Конституції України Верховна Рада обирає членів Вищої ради правосуддя у порядку, передбаченому цією статтею, та з урахуванням особливостей, визначених Законом України «Про Вищу раду правосуддя».

2. Не пізніш як за шість місяців до закінчення строку повноважень члена Вищої ради правосуддя або протягом 14 днів з дня дострокового припинення ним повноважень Апарат Верховної Ради за поданням комітету, до предмета відання якого належать питанням судуострою, оприлюднює на офіційному веб-сайті Верховної Ради оголошення про проведення конкурсу на посаду члена Вищої ради правосуддя.

3. Апарат Верховної Ради протягом 25 днів з дня оприлюднення оголошення про проведення конкурсу приймає від осіб, які претендують на участь у конкурсі на посаду члена Вищої ради правосуддя, документи, визначені частиною першою статті 8 Закону України «Про Вищу раду правосуддя», та реєструє їх у хронологічному порядку надходження. Інформація про осіб, які претендують на участь у конкурсі на посаду члена Вищої ради правосуддя, разом із копіями поданих документів, крім документів, визначених пунктами 4, 8, 9 частини першої статті 8 Закону України «Про Вищу раду правосуддя», не пізніше наступного робочого дня оприлюднюється на офіційному веб-сайті Верховної Ради.

Прийом документів завершується о 24 годині останнього дня строку, передбаченого абзацом першим цієї частини, якщо документи подаються в електронній формі та в час закінчення робочого часу Апарату Верховної Ради, якщо документи подаються в паперовій формі. Апарат Верховної Ради не має права відмовити у прийнятті документів з інших підстав, ніж закінчення зазначеного строку.

4. Комітет, до предмета відання якого належать питанням судуострою, розглядає подані особами, які претендують на участь у конкурсі на посаду члена Вищої ради правосуддя, документи і приймає рішення щодо відповідності документів установленим Законом України «Про Вищу раду правосуддя» вимогам.

Особи, які претендують на участь у конкурсі на посаду члена Вищої ради правосуддя, стосовно яких комітетом, до предмета відання якого належать питанням судуострою, на основі поданих документів прийнято рішення щодо невідповідності встановленим Законом України «Про Вищу раду правосуддя» вимогам, або особи, які не подали всіх необхідних документів, припиняють участь у конкурсі.

5. Комітет, до предмета відання якого належать питанням судуострою, не пізніше наступного робочого дня після прийняття рішення щодо відповідності документів кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя встановленим Законом України «Про Вищу раду правосуддя» вимогам передає документи такого кандидата до Апарату Верховної Ради для організації проведення спеціальної перевірки відповідно до Закону України «Про запобігання корупції», а також копії таких документів до Етичної ради, яка діє відповідно до Закону України «Про Вищу раду правосуддя», для встановлення відповідності кандидата критеріям професійної етики та доброчесності і надання списку кандидатів, рекомендованих для обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя.

Етична рада надає Верховній Раді висновок щодо відповідності кожного кандидата критеріям професійної етики та доброчесності, а також список кандидатів, рекомендованих для обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя. Такий список має містити кількість вакантних посад членів Вищої ради правосуддя.

Якщо кількість рекомендованих Етичною радою кандидатів, які відповідають критеріям професійної етики та доброчесності, є меншою за кількість кандидатів, визначену абзацом другим цієї частини, оголошується новий конкурс, що проводиться в порядку, передбаченому цією статтею та Законом України «Про Вищу раду правосуддя».

6. Апарат Верховної Ради у триденний строк після отримання від центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державної служби, інформації про результати спеціальної перевірки готує і передає комітету, до предмета відання якого належать питанням судуострою, та Етичній раді довідку про результати спеціальної перевірки стосовно кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя»;

після частини шостої доповнити трьома новими частинами такого змісту:

«7. У разі встановлення за результатами спеціальної перевірки відомостей про кандидата, що не відповідають визначеним законодавством вимогам для зайняття посади, та/або у разі невиключення кандидата до списку кандидатів, рекомендованих Етичною радою для обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя, такий кандидат припиняє участь у конкурсі на посаду члена Вищої ради правосуддя.

8. Після отримання довідки про результати спеціальної перевірки стосовно кандидатів на посаду члена Вищої ради правосуддя та списку кандидатів, рекомендованих Етичною радою для обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя, комітет, до предмета відання якого належать питанням судуострою, проводить попереднє обговорення кандидатів, які пройшли спеціальну перевірку та включені до списку кандидатів, рекомендованих Етичною радою для обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя.

За результатами попереднього обговорення комітет, до предмета відання якого належать питанням судуострою, ухвалює рішення стосовно кожного кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя.

Комітет, до предмета відання якого належать питанням судуострою, подає на розгляд Верховної Ради стосовно кожного кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя рішення комітету, довідку про результати спеціальної перевірки, висновок Етичної ради, а також документи, подані кандидатом.

9. Усі документи (крім інформації з обмеженим доступом), визначені частиною восьмою цієї статті, надаються народним депутатам не пізніш як за три дні до розгляду Верховною Радою відповідного питання».

У зв'язку з цим частини сьомою — двадцять першу вважати відповідно частинами десятою — двадцять четвертою;

у частині чотирнадцятій слова «частини дев'ятої» та «частини десятої» замінити відповідно словами «частини дванадцятої» та «частини тринадцятої»;

частину п'ятнадцяту викласти в такій редакції:

«15. Якщо Верховною Радою не прийнято рішення про обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя, невідкладно оголошується новий конкурс, який проводиться відповідно до процедури, визначеної цією статтею».

3. У Законі України «Про Вищу раду правосуддя» (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 7-8, ст. 50 із наступними змінами):

1) частину першу статті 6 викласти в такій редакції:

«1. На посаду члена Вищої ради правосуддя може бути обраний (призначений) громадянин України, не молодший тридцяти п'яти років, який володіє державною мовою, має вищу юридичну освіту та стаж професійної діяльності у сфері права не менше п'ятнадцяти років, належить до правничої професії та відповідає критерію політичної нейтральності, а також критеріям професійної компетентності, професійної етики та доброчесності»;

2) статтю 9 викласти в такій редакції:

«Стаття 9. Конкурсні засади відбору кандидатів для обрання (призначення) члена Вищої ради правосуддя

1. Відбір кандидатів на посади члена Вищої ради правосуддя проводиться за критеріями професійної компетентності, професійної етики та доброчесності. Для обрання члена Вищої ради правосуддя з'їздом суддів України, з'їздом адвокатів України, з'їздом представників юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ або всеукраїнською конференцією прокурорів орган, що скликає відповідно з'їзд або конференцію, не пізніше ніж за сорок п'ять календарних днів повідомляє секретаріат Вищої ради правосуддя про дату та місце їх проведення.

2. Не пізніше наступного робочого дня після надходження повідомлення про дату та місце проведення відповідно з'їзду або конференції секретаріат Вищої ради правосуддя оприлюднює на її офіційному веб-сайті оголошення, в якому зазначаються:

1) дата і місце проведення з'їзду або конференції;

2) інформація про початок прийому документів для участі у конкурсі на посади членів Вищої ради правосуддя.

3. Кандидат на посаду члена Вищої ради правосуддя особисто подає документи, визначені частиною першою статті 8 цього Закону, до Вищої ради правосуддя або надсилає їх засобами електронного зв'язку не пізніше ніж за тридцять календарних днів до дати проведення відповідно з'їзду або конференції.

4. Секретаріат Вищої ради правосуддя приймає та реєструє документи кандидатів на посаду члена Вищої ради правосуддя у хронологічному порядку надходження заяв та не пізніше наступного робочого дня оприлюднює на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя інформацію про кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя разом із копіями поданих документів, крім документів, визначених пунктами 4, 8, 9 частини першої статті 8 цього Закону.

5. Прийом документів кандидатів на посаду члена Вищої ради правосуддя завершується о 24 годині останнього дня строку, передбаченого частиною третьою цієї статті, якщо документи подаються в електронній формі або в час закінчення робочого часу секретаріату Вищої ради правосуддя останнього дня, передбаченого частиною третьою цієї статті. Секретаріат Вищої ради правосуддя не має права відмовити у прийнятті документів з інших підстав, ніж закінчення зазначеного строку.

6. Не пізніше наступного робочого дня після завершення прийому документів секретаріат Вищої ради правосуддя формує списки кандидатів на посади членів Вищої ради правосуддя, які невідкладно оприлюднюються на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя та надсилаються органу, який скликає відповідний з'їзд або конференцію, а також публікуються у газеті «Голос України».

7. Секретаріат Вищої ради правосуддя забезпечує проведення спеціальної перевірки стосовно кандидатів на посади членів Вищої ради правосуддя відповідно до Закону України «Про запобігання корупції». Секретаріат Вищої ради правосуддя передає органу, який скликає відповідний з'їзд або конференцію, та Етичній раді висновок про результати спеціальної перевірки кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя, а також висновок про відповідність кандидата та його документів вимогам, встановленим цим Законом.

8. Не пізніше наступного робочого дня після завершення прийому документів секретаріат Вищої ради правосуддя надсилає копії поданих кандидатами на посади членів Вищої ради правосуддя документів до Етичної ради для встановлення відповідності кандидатів критеріям професійної етики та доброчесності.

Етична рада надає органу, який скликає відповідний з'їзд або конференцію, висновок щодо відповідності кожного кандидата критеріям професійної етики та доброчесності, а також список кандидатів, рекомендованих для обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя. Такий список має містити кількість кандидатів, яка щонайменше вдвічі перевищує кількість вакантних посад членів Вищої ради правосуддя.

Якщо кількість рекомендованих Етичною радою кандидатів, які відповідають критеріям професійної етики та доброчесності, є меншою за кількість кандидатів, визначену абзацом другим цієї частини, оголошується новий конкурс, що проводиться в порядку, передбаченому цим Законом.

9. У разі встановлення за результатами спеціальної перевірки відомостей про кандидата, які не відповідають встановленим законодавством вимогам для зайняття посади, та/або у разі невиключення кандидата до списку кандидатів, рекомендованих Етичною радою для обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя, такий кандидат припиняє участь у конкурсі на посаду члена Вищої ради правосуддя.

10. Для здійснення Президентом України призначення члена Вищої ради правосуддя на веб-сайті Офіційного інтернет-представництва Президента України розміщується оголошення про проведення конкурсу на посаду члена Вищої ради правосуддя.

11. Особа, яка претендує на участь у конкурсі, подає документи, визначені частиною першою статті 8 цього Закону, протягом п'ятнадцяти календарних днів з дня розміщення оголошення на веб-сайті Офіційного інтернет-представництва Президента України про проведення конкурсу на посаду члена Вищої ради правосуддя.

12. Інформація про осіб, які претендують на участь у конкурсі, разом із копіями поданих документів, крім документів, визначених пунктами 4, 8, 9 частини першої статті 8 цього Закону, оприлюднюється на веб-сайті Офіційного інтернет-представництва Президента України не пізніше наступного робочого дня з дня надходження документів.

13. Президент України затверджує положення про проведення конкурсу з добору кандидатів для здійснення Президентом України призначення на посаду члена Вищої ради правосуддя та утворює конкурсну комісію.

14. Конкурсна комісія розглядає визначені частиною першою статті 8 цього Закону документи осіб, які претендують на участь у конкурсі з добору кандидатів для здійснення Президентом України призначення на посаду члена Вищої ради правосуддя, і приймає рішення щодо відповідності документів кандидатів вимогам, установленим цим Законом.

Особи, які претендують на участь у конкурсі з добору кандидатів для здійснення Президентом України призначення на посаду члена Вищої ради правосуддя, стосовно яких конкурсною комісією на основі поданих документів прийнято рішення щодо невідповідності вимогам, встановленим цим Законом, припиняють участь у конкурсі.

15. Організація проведення спеціальної перевірки стосовно кандидатів на посаду члена Вищої ради правосуддя, стосовно яких конкурсною комісією прийнято рішення щодо відповідності вимогам, встановленим цим Законом, здійснюється відповідно до Закону України «Про запобігання корупції».

Конкурсна комісія невідкладно надсилає копії документів кандидатів на посаду члена Вищої ради правосуддя, а також висновок про результати спеціальної перевірки кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя до Етичної ради для встановлення відповідності кандидата критеріям професійної етики та доброчесності на зайняття посади члена Вищої ради правосуддя.

Етична рада надає конкурсній комісії висновок щодо відповідності кожного кандидата критеріям професійної етики та доброчесності на зайняття посади члена Вищої ради правосуддя, а також список кандидатів, рекомендованих для призначення на посаду члена Вищої ради правосуддя. Такий список має містити кількість кандидатів, яка щонайменше вдвічі перевищує кількість вакантних посад членів Вищої ради правосуддя.

У разі встановлення за результатами спеціальної перевірки відомостей про кандидата, які не відповідають визначеним законодавством вимогам для зайняття посади, та/або у разі невиключення кандидата до списку кандидатів, рекомендованих Етичною радою для призначення на посаду члена Вищої ради правосуддя, такий кандидат припиняє участь у конкурсі на посаду члена Вищої ради правосуддя.

16. З кандидатом, який пройшов спеціальну перевірку та включений до списку кандидатів, рекомендованих Етичною радою для призначення на посаду члена Вищої ради правосуддя, конкурсна комісія проводить співбесіду для визначення його професійної компетентності.

За результатами співбесіди конкурсна комісія складає список кандидатів, рекомендованих для здійснення Президентом України призначення на посаду члена Вищої ради правосуддя.

17. Конкурсна комісія подає на розгляд Президентів України список кандидатів, рекомендованих для призначення на посаду члена Вищої ради правосуддя, разом із довідками про результати спеціальної перевірки кандидатів, висновками Етичної ради, а також документами, поданими кандидатами.

18. Для обрання Верховною Радою України члена Вищої ради правосуддя Апарат Верховної Ради України оприлюднює на офіційному веб-сайті Верховної Ради України оголошення про проведення конкурсу на посаду члена Вищої ради правосуддя.

19. Інформація про осіб, які претендують на участь у конкурсі, разом із копіями поданих документів, крім документів, визначених пунктами 4, 8, 9 частини першої статті 8 цього Закону, оприлюднюється на офіційному веб-сайті Верховної Ради України на наступний робочий день із дня надходження документів.

20. Порядок обрання Верховною Радою України членів Вищої ради правосуддя визначається Регламентом Верховної Ради України»;

3) доповнити статтею 9¹ такого змісту:

«Стаття 9¹. Етична рада

2) одна особа, запропонована Радою прокурорів України;

3) одна особа, запропонована Радою адвокатів України;

4) одна особа, запропонована Національною академією правових наук України в особі Президії.

Кандидатами на посаду члена Етичної ради, які є судьями чи судьями у відставці, можуть бути судді чи судді у відставці, які успішно пройшли кваліфікаційне оцінювання.

4. Суб'єкт формування Етичної ради надає до Вищої ради правосуддя список кандидатів до складу Етичної ради протягом тридцяти днів з дня надходження звернення Голови Вищої ради правосуддя разом з інформацією, що підтверджує відповідність таких кандидатів вимогам частини другої цієї статті. Вимагати від суб'єкта формування Етичної ради чи кандидата до складу Етичної ради надання інших документів забороняється.

5. Списки кандидатів до складу Етичної ради, подані суб'єктами формування Етичної ради, оприлюднюються на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя та офіційному веб-порталі судової влади України на наступний робочий день із дня їх надходження.

6. Голова Вищої ради правосуддя призначає членів Етичної ради не пізніше п'яти робочих днів після закінчення строку на подання списків рекомендованих кандидатів від усіх суб'єктів формування Етичної ради.

Якщо Голова Вищої ради правосуддя не призначить членів Етичної ради у визначений строк, троє перших у списку кандидатів, поданому Радою суддів України, перший кандидат, запропонований Радою прокурорів України, перший кандидат, запропонований Радою адвокатів України, та перший кандидат, запропонований Національною академією правових наук України в особі Президії, вважаються призначеними.

7. Етична рада вважається повноважною у разі затвердження у її складі не менше чотирьох членів.

8. Строк повноважень члена Етичної ради становить шість років без права бути призначеним повторно.

9. Повноваження члена Етичної ради припиняються достроково у разі:

1) подання письмової заяви про припинення повноважень члена Етичної ради за власним бажанням;

2) набрання законної сили обвинувальним вироком суду стосовно нього або припинення до адміністративної відповідальності за корупційне правопорушення та/або адміністративне правопорушення, пов'язане з корупцією;

3) набрання законної сили рішенням суду про визнання його недієздатним або обмеження його цивільної дієздатності, визнання його безвісно відсутнім чи оголошення його померлим;

4) його смерті.

10. Рішення про дострокове припинення повноважень члена Етичної ради приймається Головою Вищої ради правосуддя, який після прийняття такого рішення не пізніше наступного робочого дня звертається до суб'єкта формування, за ініціативою якого призначено такого члена Етичної ради, щодо надання кандидатури до її складу, вживає заходів для призначення нового члена Етичної ради.

11. Засідання Етичної ради проводяться відкрито. Інформація про час і місце проведення засідання, порядок денний та рішення Етичної ради оприлюднюються на офіційному веб-порталі судової влади України.

12. Державна судово адміністрація України забезпечує відео- та аудіофіксацію і трансляцію засідань Етичної ради в режимі реального часу на офіційному веб-порталі судової влади України.

13. Член Етичної ради має право брати участь у засіданнях і ухваленні рішень Етичної ради дистанційно в режимі відеоконференції з використанням засобів електронного зв'язку.

14. Етична рада проводить відбір кандидатів на посади члена Вищої ради правосуддя у два етапи:

1) проведення відбору кандидатів за результатами розгляду поданих кандидатами документів, результатів спеціальної перевірки і відповідної інформації з відкритих джерел та формування списку кандидатів, допущених до співбесіди;

2) проведення співбесіди з відібраними кандидатами та визначення списку кандидатів для рекомендації органам, що обирають (призначають) членів Вищої ради правосуддя.

Такий список має містити кількість кандидатів, яка щонайменше вдвічі перевищує кількість вакантних посад членів Вищої ради правосуддя.

15. Якщо кількість відібраних Етичною радою кандидатів, які відповідають критеріям професійної етики та доброчесності, на зайняття посади члена Вищої ради правосуддя є меншою за кількість кандидатів, передбачену частиною чотирнадцятою цієї статті, Етична рада повідомляє суб'єкта призначення (обрання) про необхідність проведення нового конкурсу.

16. Кандидат на посаду члена Вищої ради правосуддя вважається таким, що відповідає критерію професійної етики та доброчесності, якщо є незалежним, чесним, неупередженим, неупередженим, сумлінним, дотримується етичних норм та демонструє бездоганну поведінку в професійній діяльності та особистому житті, а також стосовно якого немає сумнівів щодо законності джерел походження майна, відповідності рівня життя кандидата або членів його сім'ї задекларованим доходам, відповідності способу життя кандидата його статусу.

17. Кандидат вважається таким, що відповідає критерію професійної компетентності, якщо володіє необхідними знаннями для виконання повноважень члена Вищої ради правосуддя, продемонстрував аналітичні здібності, усні та письмові комунікаційні навички, вміння взаємодіяти з колегами та спроможність наполегливо працювати.

18. Етична рада для перевірки кандидата на відповідність критеріям професійної етики та доброчесності застосовує зазначені показники таким чином:

1) оцінювання відповідності показниками спирається на інформацію без часових або територіальних обмежень;

2) кандидат не відповідає показнику в разі доведення невідповідності або наявності обґрунтованих сумнівів у відповідності;

3) будь-який висновок чи оцінка національного або міжнародного органу щодо професійної етики та доброчесності кандидата не є наперед визначальними та обов'язковими для Етичної ради.

19. Рішення Етичної ради вважається ухваленним, якщо за нього проголосувало щонайменше чотири члени Етичної ради.

20. Етична рада для здійснення своїх повноважень:

1) розробляє, затверджує та оприлюднює регламент роботи Етичної ради;

2) розробляє, затверджує та оприлюднює методологію оцінювання відповідності кандидата на зайняття посади члена Вищої ради правосуддя критеріям професійної етики та доброчесності, показники відповідності критеріям такого оцінювання та засоби їх встановлення;

3) розглядає, вивчає та аналізує документи кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя, надіслані до Етичної ради;

4) збирає, перевіряє та аналізує інформацію про кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя, у тому числі конфіденційну інформацію з персональними даними, отриману від органів державної влади та органів місцевого самоврядування, інформацію, отриману від фізичних та юридичних осіб, із засобів масової інформації та інших джерел, необхідну для здійснення повноважень Етичної ради;

5) має право звертатися до кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя, а також спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції, інших органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій незалежно від форми власності та підпорядкування, їх посадових осіб, будь-яких юридичних осіб щодо надання пояснень, документів чи інформації з метою перевірки кандидатів на посаду члена Вищої ради правосуддя.

Орган або особа, яка отримала запит Етичної ради, зобов'язані протягом десяти календарних днів з дня його отримання надати необхідні пояснення, інформацію та/або відповідні документи (їх копії);

6) формує список кандидатів для проходження співбесіди за результатами розгляду поданих кандидатами документів, результатів спеціальної перевірки і аналізу відповідної інформації з відкритих джерел;

7) проводить співбесіди з відібраними кандидатами;

8) ухвалює та оприлюднює на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя обґрунтований висновок щодо відповідності кожного кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя критеріям професійної етики та доброчесності, складає та оприлюднює список кандидатів, рекомендованих Етичною радою для обрання (призначення) на посаду члена Вищої ради правосуддя;

9) надсилає органу, що обирає (призначає) члена Вищої ради правосуддя, висновок щодо кожного кандидата та список кандидатів, рекомендованих Етичною радою для обрання (призначення) на посаду члена Вищої ради правосуддя. Зазначений список має містити кількість кандидатів, яка щонайменше вдвічі перевищує кількість вакантних посад членів Вищої ради правосуддя;

10) здійснює інші повноваження, визначені законом.

Для здійснення своїх повноважень членами Етичної ради надається право безоплатного та повного доступу до відкритих державних реєстрів, судових дощів (досє кандидатів на посаду судді).

21. Член Етичної ради зобов'язаний:

1) брати участь у її роботі особисто, без права делегування своїх повноважень іншим особам;

2) не використовувати, не передавати та не розголошувати персональні дані та іншу інформацію, яка стала йому відома у зв'язку із здійсненням повноважень члена Етичної ради, з іншою, ніж для виконання своїх обов'язків як члена Етичної ради, метою;

3) відмовитися від участі у збиранні інформації про кандидата та розгляді питань стосовно кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя, якщо член Етичної ради має або має особисті або ділові стосунки з кандидатом та/або за наявності ін-

ДОКУМЕНТИ

шого конфлікту інтересів чи обставин, які можуть вплинути на об’єктивність або неупередженість члена Етичної ради;

4) вживати заходів щодо захисту персональних даних та іншої інформації, що стала відома у зв’язку із здійсненням повноважень члена Етичної ради.

22. Організаційно-технічне забезпечення діяльності Етичної ради здійснює Державна судова адміністрація України.

23. На запит Етичної ради для підтримки її діяльності та роботи її членів можуть бути залучені додаткові експерти, фахівці міжнародних та іноземних організацій, які відповідно до міжнародних або міждержавних угод протягом останніх п’яти років надають Україні міжнародну технічну допомогу у сфері судової реформи та/або запобігання і протидії корупції за кошти цих організацій.

24. Члени Етичної ради здійснюють свої повноваження на громадських засадах і на час роботи в Етичній раді звільняються від виконання службових обов’язків за основним місцем роботи із збереженням середньої заробітної плати»;

4) у статті 10:

частину другу викласти в такій редакції:

«2. Голосування проводиться виключно за кандидатів у члени Вищої ради правосуддя, які подали документи у порядку, встановленому цим Законом, відповідають вимогам, визначеним статтею 6 цього Закону, та включені до списку кандидатів, рекомендованих Етичною радою для обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя»;

після частини четвертої доповнити новою частиною такого змісту:

«5. Якщо з’їзд суддів України не обрав члена Вищої ради правосуддя, невідкладно оголошується новий конкурс, який проводиться відповідно до порядку, визначеного цим Законом».

У зв’язку з цим частину п’яту вважати частиною шостою;

5) у статті 11:

частину другу викласти в такій редакції:

«2. Голосування проводиться виключно за кандидатів у члени Вищої ради правосуддя, які подали документи у порядку, встановленому цим Законом, відповідають вимогам, визначеним статтею 6 цього Закону, та включені до списку кандидатів, рекомендованих Етичною радою для обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя»;

після частини четвертої доповнити новою частиною такого змісту:

«5. Якщо з’їзд суддів України не обрав члена Вищої ради правосуддя, невідкладно оголошується новий конкурс, який проводиться відповідно до порядку, визначеного цим Законом».

У зв’язку з цим частину п’яту вважати частиною шостою;

6) у статті 12:

частину другу викласти в такій редакції:

«2. Голосування проводиться виключно за кандидатів у члени Вищої ради правосуддя, які подали документи у порядку, встановленому цим Законом, відповідають вимогам, визначеним статтею 6 цього Закону, та включені до списку кандидатів, рекомендованих Етичною радою для обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя»;

після частини четвертої доповнити новою частиною такого змісту:

«5. Якщо всеукраїнська конференція прокурорів не обрала члена Вищої ради правосуддя, невідкладно оголошується новий конкурс, який проводиться відповідно до порядку, визначеного цим Законом».

У зв’язку з цим частину п’яту вважати частиною шостою;

7) у статті 13:

частину другу викласти в такій редакції:

«2. Голосування проводиться виключно за кандидатів у члени Вищої ради правосуддя, які подали документи у порядку, встановленому цим Законом, відповідають вимогам, визначеним статтею 6 цього Закону, та включені до списку кандидатів, рекомендованих Етичною радою для обрання на посаду члена Вищої ради правосуддя»;

після частини четвертої доповнити новою частиною такого змісту:

«5. Якщо за участю представників юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ не обрав члена Вищої ради правосуддя, невідкладно оголошується новий конкурс, який проводиться відповідно до порядку, визначеного цим Законом».

У зв’язку з цим частини п’яту — одинадцятку вважати відповідно частинами шостою — дванадцяткою;

8) у статті 24:

частину другу доповнити абзацом другим такого змісту:

«Рішення про звільнення члена Вищої ради правосуддя з посади з підстав, визначених пунктами 3-6 частини першої цієї статті, приймається органом, що обрав (призначив) члена Вищої ради правосуддя, за поданням Вищої ради правосуддя. Рішення про внесення подання про звільнення члена Вищої ради правосуддя ухвалюється більшістю від складу Вищої ради правосуддя. З дня внесення зазначеного подання такий член Вищої ради правосуддя відсторонюється від посади, а його повноваження зупиняються до ухвалення рішення органом, що обрав (призначив) цього члена Вищої ради правосуддя»;

частину третю виключити;

9) у статті 27:

частину п’яту викласти в такій редакції:

«5. У секретаріаті Вищої ради правосуддя діє служба дисциплінарних інспекторів як самостійний структурний підрозділ, який утворюється для реалізації повноважень Вищої ради правосуддя щодо здійснення дисциплінарного провадження стосовно суддів та діє за принципом функціональної незалежності від Вищої ради правосуддя.

Статус та повноваження служби дисциплінарних інспекторів визначаються цим Законом. Порядок утворення, фінансування, взаємодії служби дисциплінарних інспекторів з іншими органами Вищої ради правосуддя та процедури діяльності визначаються Положенням про службу дисциплінарних інспекторів, що затверджується Вищою радою правосуддя»;

у частині шостій слово «інспекторів» замінити словами «дисциплінарних інспекторів»;

частину восьму доповнити словами «з урахуванням вимог, встановлених цим Законом»;

10) статтю 28 викласти в такій редакції:

«Стаття 28. Служба дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя

1. Служба дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя формується з числа осіб, які мають вищу юридичну освіту, стаж професійної діяльності у сфері права не менше п’ятнадцяти років, з яких не менше восьми років сукупного стажу роботи на посадах судді, прокурора, адвоката.

Дисциплінарні інспектори Вищої ради правосуддя призначаються на посади за результатами конкурсу у порядку, встановленому законодавством про державну службу, з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

Рішення про призначення на посаду дисциплінарного інспектора Вищої ради правосуддя приймається після проходження переможцем конкурсу спеціальної перевірки відповідно до Закону України «Про запобігання корупції», а також перевірки на доброчесність та відповідність встановленим для судді етичним стандартам.

У разі призначення судді у відставці дисциплінарним інспектором Вищої ради правосуддя за ним зберігаються пенсія або довчине грошове утримання, а також інші гарантії, визначені Законом України «Про судову стріч і статус суддів».

2. Правовий статус дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя визначається Законом України «Про державну службу» з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

Особливості діяльності дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя визначаються Положенням про дисциплінарного інспектора Вищої ради правосуддя, яке затверджується Вищою радою правосуддя.

3. Службу дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя очолює заступник керівника секретаріату Вищої ради правосуддя — керівник служби дисциплінарних інспекторів, який призначається на посаду та звільняється з посади Вищою радою правосуддя у порядку, встановленому законодавством про державну службу, з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

До повноважень керівника служби дисциплінарних інспекторів належить:

- 1) організація роботи служби дисциплінарних інспекторів;
- 2) координація діяльності дисциплінарних інспекторів;
- 3) призначення заступника керівника служби дисциплінарних інспекторів;
- 4) погодження призначення на посади та звільнення з посад дисциплінарних інспекторів, застосування до них заходів заохочення, дисциплінарного впливу, порушення в установленому порядку питання про присвоєння дисциплінарним інспекторам рангів державних службовців;
- 5) розподіл повноважень із заступником керівника служби дисциплінарних інспекторів;
- 6) інші повноваження, визначені цим Законом та Положенням про дисциплінарну інспекцію.
4. Дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя:
 - 1) проводить попередню перевірку дисциплінарної скарги, переданої йому за результатами автоматизованого розподілу справ;
 - 2) аналізує матеріали дисциплінарних справ;
 - 3) збирає у разі необхідності інформацію, документи, інші матеріали;
 - 4) готує проекти ухвал і рішень дисциплінарної палати та Вищої ради правосуддя у межах дисциплінарного провадження стосовно судді;
 - 5) аналізує матеріали за скаргами на рішення у дисциплінарних справах стосовно суддів і прокурорів, готує проекти висновків та рішень Вищої ради правосуддя;
 - 6) аналізує та узагальнює практику здійснення дисциплінарних проваджень та ухвалені рішення про притягнення або відмову у притягненні судді до дисциплінарної відповідальності.
5. Дисциплінарні інспектори у своїй діяльності та поза її межами повинні:

- 1) дотримуватися норм суддівської етики;
- 2) не розголошувати та не використовувати у цілях інших, ніж для виконання своїх обов’язків, інформацію з обмеженим доступом та інформацію, яка стала їм відома;

3) виконувати вимоги та дотримуватися обмежень, встановлених законодавством про державну службу та у сфері запобігання корупції»;

11) статтю 28¹ виключити;

12) у статті 31:

назву викласти в такій редакції:

«Стаття 31. Запити Вищої ради правосуддя, її органів, членів Вищої ради правосуддя та дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя»;

абзац перший частини першої після слів «член Вищої ради правосуддя» доповнити словами «та дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя»;

друге речення частини другої викласти в такій редакції: «Член Вищої ради правосуддя, дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя має право робити запити у справі, в якій він є доповідачем»;

в абзаці першому частини третьої та частині п’ятій слова «її органу або члена Вищої ради правосуддя» замінити словами «її органу, члена Вищої ради правосуддя або дисциплінарного інспектора Вищої ради правосуддя»;

у частині шостій:

у першому реченні слова «її органу або члена Вищої ради правосуддя» замінити словами «її органу, члена Вищої ради правосуддя або дисциплінарного інспектора Вищої ради правосуддя»;

друге речення після слів «Член Вищої ради правосуддя» доповнити словами «дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя»;

у частині сьомій слова «її органи або член Вищої ради правосуддя» замінити словами «її органи, член Вищої ради правосуддя або дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя»;

частину восьму виключити;

у частині дев’ятій слова «її органи або члена Вищої ради правосуддя» замінити словами «її органи, члена Вищої ради правосуддя або дисциплінарного інспектора Вищої ради правосуддя»;

друге речення після слів «членами Вищої ради правосуддя» доповнити словами «дисциплінарними інспекторами Вищої ради правосуддя»;

13) частину першу статті 32 викласти в такій редакції:

«1. Для здійснення розподілу справ у Вищій раді правосуддя, її органах діє автоматизована система розподілу справ (визначення члена Вищої ради правосуддя — доповідача, дисциплінарного інспектора Вищої ради правосуддя — доповідача)»;

14) у статті 42:

частину першу виключити;

частину другу доповнити абзацом другим такого змісту:

«Дисциплінарне провадження розпочинається після отримання скарги щодо дисциплінарного проступку судді (дисциплінарної скарги), поданої відповідно до Закону України «Про судову стріч і статус суддів», або за ініціативою Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя чи Вищої кваліфікаційної комісії суддів України у випадках, визначених законом»;

частину четверту виключити;

15) у статті 43:

у частині першій:

абзац перший викласти в такій редакції:

«1. Дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя, визначений автоматизованою системою розподілу справ для попередньої перевірки відповідної дисциплінарної скарги (дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя — доповідач)»;

пункт 4 викласти в такій редакції:

«4) за відсутності підстав для залишення без розгляду та повернення дисциплінарної скарги — протягом тридцяти днів з дня отримання такої скарги готує матеріали з пропозицією про відкриття або про відмову у відкритті дисциплінарної справи. Цей строк може бути продовжений дисциплінарним інспектором, але у разі об’єктивної потреби додаткової перевірки дисциплінарної скарги не більш як на п’ятнадцять днів»;

у частині другій слово «доповідача» замінити словами «дисциплінарного інспектора Вищої ради правосуддя — доповідача»;

16) у статті 46:

частину першу викласти в такій редакції:

«1. Дисциплінарна палата протягом тридцяти днів з дня отримання висновку дисциплінарного інспектора Вищої ради правосуддя — доповідача розглядає такий висновок та додані до нього матеріали без виклику судді та особи, яка подала дисциплінарну скаргу, і за результатами розгляду ухвалює рішення про відкриття або про відмову у відкритті дисциплінарної справи»;

абзац перший частини третьої після слів «таким рішенням» доповнити словами «або на вимогу дисциплінарного інспектора Вищої ради правосуддя — доповідача»;

17) у статті 47:

частину першу після слів «за участю» доповнити словами «дисциплінарного інспектора Вищої ради правосуддя — доповідача»;

доповнити частиною четвертою такого змісту:

«4. У разі відсутності судді з поважних причин розгляд дисциплінарної справи Дисциплінарною палатою переноситься».

У разі повторної відсутності судді розгляд дисциплінарної справи здійснюється Дисциплінарною палатою без його участі, крім випадків, якщо суддя не був повідомлений або повідомлений з порушенням частини п’ятої статті 48 цього Закону»;

18) у статті 48:

у частині першій:

в абзаці першому слово «доповідач» замінити словами «дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя — доповідач»;

доповнити абзацом другим такого змісту:

«За результатами підготовки справи дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя — доповідач готує висновок та не пізніше тридцяти днів з дня відкриття дисциплінарної справи передає його для розгляду Дисциплінарною палатою»;

у частині третій слово «іншим» виключити;

частину четверту виключити;

частину п’яту викласти в такій редакції:

«5. Суддя та скажник мають бути повідомлені про засідання Дисциплінарної палати не пізніше ніж за десять днів до дня його проведення в порядку, визначеному регламентом Вищої ради правосуддя, та шляхом розміщення відповідної інформації на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя».

Суддя вважається належним чином повідомленим, якщо повідомлення направлено на адресу його місця проживання чи перебування або на адресу суду, в якому такий суддя обіймає посаду, а за неможливості такого направлення — розміщено на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя»;

19) у статті 49:

частину першу після слів «беруть участь» доповнити словами «дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя — доповідач»;

у частині сьомій:

в абзаці першому слово «доповідач» замінити словами «дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя — доповідач»;

в абзаці другому слово «Доповідач» замінити словами «Головуючий на засіданні»;

20) частину третю статті 50 виключити;

21) друге речення частини восьмої статті 51 викласти в такій редакції: «У разі ухвалення відповідного рішення Вищою радою правосуддя на засідання, на якому розглядається скарга на рішення Дисциплінарної палати, запрошується дисциплінарний інспектор Вищої ради правосуддя — доповідач для доповіді щодо цієї дисциплінарної справи»;

22) у частині четвертій статті 62 слова «на офіційному веб-порталі «Судова влада України» замінити словами «на офіційному веб-порталі судової влади України»;

23) розділ III «Прикінцеві та перехідні положення» доповнити пунктами 23¹-23³ такого змісту:

«23¹. Перший склад Етичної ради формується з трьох осіб із числа суддів або суддів у відставці, запропонованих Радою суддів України, та трьох осіб, запропонованих міжнародними та іноземними організаціями, які відповідно до міжнародних або міждержавних угод протягом останніх п’яти років надають Україні міжнародну технічну допомогу у сфері судової реформи та/або запобігання і протидії корупції. Такі міжнародні та іноземні організації погоджують пропозицію спільного списку кандидатів.

Перелік міжнародних та іноземних організацій, які відповідно до міжнародних або міждержавних угод протягом останніх п’яти років надають Україні міжнародну технічну допомогу у сфері судової реформи та/або запобігання і протидії корупції (далі — перелік міжнародних та іноземних організацій), формується Міністерством закордонних справ України та надсилається Голові Вищої ради правосуддя протягом п’яти днів з дня набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку обрання (призначення) на посади членів Вищої ради правосуддя та діяльності дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя».

Голова Вищої ради правосуддя звертається до суб’єктів формування Етичної ради щодо подання до її складу кандидатів не пізніше наступного робочого дня з дня отримання переліку міжнародних та іноземних організацій. Кандидатами на посаду члена Етичної ради можуть бути особи, які мають бездоганну ділову репутацію, високі професійні якості, суспільний авторитет та відповідають критерію доброчесності.

Кандидатами на посаду члена Етичної ради, які є суддями чи суддями у відставці, можуть бути судді чи судді у відставці, які успішно пройшли кваліфікаційне оцінювання.

Члени Етичної ради, визначені міжнародними та іноземними організаціями, включеними до переліку міжнародних та іноземних організацій, повинні мати досвід роботи, у тому числі в інших країнах, із здійснення процесуального керівництва досудовим розслідуванням, підтримання державного обвинувачення в суді чи здійснення судочинства у справах, пов’язаних із корупцією, не менше десяти років.

Суб’єкт формування Етичної ради подає Голові Вищої ради правосуддя список кандидатів до складу Етичної ради протягом тридцяти днів з дня надходження відповідного звернення Голови Вищої ради правосуддя.

Списки кандидатів до складу Етичної ради, подані суб’єктами її формування, оприлюднюються на офіційному веб-сайті Вищої ради правосуддя та на офіційному веб-порталі судової влади України.

У разі якщо міжнародні та іноземні організації, включені до переліку міжнародних та іноземних організацій, у строк, визначений абзацом шостим цього пункту, не запропонували кандидатів до складу Етичної ради або запропонували кількістю кандидатів, недостатню для формування повноважного складу Етичної ради, протягом п’ятнадцяти днів з дня отримання відповідного повідомлення Голови Вищої ради правосуддя кандидатів до складу Етичної ради пропонують Рада прокурорів України, Рада адвокатів України, Національна академія правових наук України в особі Президії.

Голова Вищої ради правосуддя призначає членів формування Етичної ради не пізніше п’яти днів після закінчення строку, відведеного для внесення списків рекомендованих кандидатів від усіх суб’єктів формування Етичної ради. У разі якщо Голова Вищої ради правосуддя не призначить членів Етичної ради у визначений строк, трое перших кандидатів із списку Ради суддів України і списку міжнародних та іноземних організацій вважаються призначеними.

Перший склад Етичної ради розпочинає роботу, за умови призначення щонайменше чотирьох членів Етичної ради, в порядку, визначеному цим Законом.

Рішення Етичної ради ухвалюється більшістю голосів від присутніх членів Етичної ради, за умови що воно підтримано двома голосами членів Етичної ради, запропонованих міжнародними та іноземними організаціями.

У разі однакової кількості голосів «за» і «проти» проводиться повторне голосування.

У разі однакової кількості голосів «за» і «проти» під час повторного голосування голоси членів Етичної ради, з яких принаймні двоє запропоновані міжнародними та іноземними організаціями, є вирішальними.

23². Члени Етичної ради, запропоновані міжнародними та іноземними організаціями, які постійно не проживають у місті Києві, мають право на компенсацію витрат на проживання та переїзд за рахунок коштів державного бюджету.

Порядок та граничні розміри компенсації таких витрат визначаються Кабінетом Міністрів України.

23³. Голова Вищої ради правосуддя звертається до суб’єктів формування Етичної ради щодо надання кандидатів до її складу протягом п’яти днів з дня припинення повноважень першого складу Етичної ради».

11. Прикінцеві та перехідні положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Конкурси на посаду члена Вищої ради правосуддя, розпочаті та не завершені на день набрання чинності цим Законом, припиняються. Новий конкурс на посаду члена Вищої ради правосуддя проводиться у порядку, встановленому цим Законом.

3. Органи, які обирають (призначають) членів Вищої ради правосуддя, невідкладно, але не пізніше тридцяти днів з дня набрання чинності цим Законом, оголошують про проведення конкурсу на вакантні, станом на день набрання чинності цим Законом, посади членів Вищої ради правосуддя.

4. Установити, що Етична рада протягом шести місяців з дня затвердження її персонального складу одноразово здійснює оцінювання відповідності членів Вищої ради правосуддя (крім Голови Верховного Суду), обраних (призначених) на посаду члена Вищої ради правосуддя до набрання чинності цим Законом, критеріям професійної етики та доброчесності для зайняття посади члена Вищої ради правосуддя.

Порядок та черговість оцінювання відповідності діючих членів та кандидатів у члени Вищої ради правосуддя критеріям професійної етики та доброчесності визначаються Етичною радою з урахуванням можливості здійснення повноважень Вищою радою правосуддя відповідно до Конституції України.

Для цілей такого оцінювання Етична рада діє відповідно до положень частин одинадцяті — вісімнадцятої, двадцяті, двадцять першої статті 9-1 Закону України «Про Вищу раду правосуддя».

Члену Вищої ради правосуддя гарантуються права на ознайомлення з матеріалами щодо оцінювання його відповідності критеріям професійної етики та доброчесності, на надання усних чи письмових пояснень, на участь у засіданні Етичної ради під час розгляду питання стосовно нього, а також на користування послугами представника.

За результатами одноразового оцінювання Етична рада може ухвалити рішення про внесення до відповідного органу, що обрав (призначив) члена Вищої ради правосуддя, мотивованої рекомендації про звільнення члена Вищої ради правосуддя з підстав, визначених пунктами 3-5 частини першої статті 24 Закону України «Про Вищу раду правосуддя».

З дня внесення Етичною радою зазначеного рішення член Вищої ради правосуддя, стосовно якого прийнято таке рішення, відсторонюється від посади, а його повноваження зупиняються до ухвалення рішення органом, що обрав (призначив) цього члена Вищої ради правосуддя.

У разі внесення Етичною радою відповідному органу, що обрав (призначив) члена Вищої ради правосуддя, мотивованої рекомендації про звільнення члена Вищої ради правосуддя цей орган повинен її розглянути протягом трьох місяців з моменту внесення такої рекомендації та ухвалити відповідне рішення.

За результатами розгляду мотивованої рекомендації про звільнення члена Вищої ради правосуддя орган, що обрав (призначив) члена Вищої ради правосуддя, може ухвалити таке рішення:

- 1) про задоволення рекомендації та звільнення члена Вищої ради правосуддя з посади;
- 2) про відхилення рекомендації Етичної ради про звільнення члена Вищої ради правосуддя.

Якщо орган, що обрав (призначив) члена Вищої ради правосуддя, у встановлений абзацом сьомим цього пункту строк не ухвалив рішення про звільнення члена Вищої ради правосуддя з посади або про відхилення рекомендації Етичної ради про звільнення члена Вищої ради правосуддя, то після спливу зазначеного строку такий член Вищої ради правосуддя вважається звільненим з посади відповідно до закону.

З’їзд суддів України, з’їзд адвокатів України, всеукраїнська конференція прокурорів, з’їзд представників юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ щодо розгляду рекомендації Етичної ради про звільнення члена Вищої ради правосуддя проводиться не пізніше ніж через тридцять п’ять днів з моменту отримання органом, який скликає відповідний з’їзд або конференцію, такої рекомендації в порядку, визначеному законом з особливостями, встановленими цим пунктом.

ДОКУМЕНТИ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

РОЗПОРЯДЖЕННЯ
від 4 серпня 2021 р. № 907-р
Київ

Про схвалення Стратегії енергетичної безпеки

1. Схвалити Стратегію енергетичної безпеки (далі — Стратегія), що додається.
2. Міністерству енергетики разом з іншими центральними органами виконавчої влади забезпечити у шестимісячний строк розроблення плану заходів з реалізації Стратегії.
3. Міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади забезпечити врахування положень Стратегії під час розроблення та реалізації стратегічних та програмних документів у відповідних галузях.

Прем'єр-міністр України Д. ШМИГАЛЬ

СХВАЛЕНО
розпорядженням Кабінету Міністрів України
від 4 серпня 2021 р. № 907-р
**СТРАТЕГІЯ
енергетичної безпеки**
Загальні положення

Ця Стратегія розроблена на виконання пункту 66 Стратегії національної безпеки України, затвердженої Указом Президента України від 14 вересня 2020 р. № 392, та пункту 4 рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 р. «Про Стратегію національної безпеки України», введеного в дію Указом Президента України від 14 вересня 2020 р. № 392.

Цю Стратегію розроблено на період до 2025 року.
Правовою основою цієї Стратегії є Конституція України, Закон України «Про національну безпеку України» та інші закони України, міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, та Стратегія національної безпеки України.

Ця Стратегія є складовою системи забезпечення національної безпеки, документом стратегічного планування, містить аналіз загроз енергетичній безпеці із визначенням їх критичності, ідентифікує пріоритети забезпечення енергетичної безпеки, описує стратегічний вибір, цілі та завдання, спрямовані на запобігання виникненню ситуацій, які потенційно здатні створити загрози енергетичній безпеці України.

Метою державної політики України у сфері енергетичної безпеки є забезпечення захищеності національних інтересів у сфері забезпечення доступу до надійних, стійких, доступних і сучасних джерел енергії для всіх споживачів технічно надійним, безпечним, економічно ефективним та екологічно прийнятним способом в нормальних умовах і кризових ситуаціях виключно в межах і способами, що визначені законодавством.

Цю Стратегію розроблено з метою забезпечення збалансованості економічного, соціального та екологічного вимірів сталого розвитку України. Стратегічні цілі Стратегії щодо забезпечення енергетичної безпеки та завдання з їх досягнення відповідають цілям сталого розвитку, визначеним Указом Президента України від 30 вересня 2019 р. № 722 «Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року».

Терміни у цій Стратегії вживаються у такому значенні:
енергетична безпека — захищеність національних інтересів у сфері забезпечення доступу до надійних, стійких, доступних і сучасних джерел енергії технічно надійним, безпечним, економічно ефективним та екологічно прийнятним способом в нормальних умовах і в умовах особливого або надзвичайного стану;

загрози енергетичній безпеці — короточасні або тривалі, реальні або потенційні обставини, явища, чинники або події, що можуть порушити безпеку та стійкість функціонування енергетичного сектору країни, обмежити або порушити енергозабезпечення споживачів, призвести до аварій та інших негативних наслідків;
виклики енергетичній безпеці — сукупність обставин і чинників, що формують особливі вимоги до умов функціонування та пріоритетів розвитку енергетичного сектору, потенційно здатних призвести до виникнення загроз енергетичній безпеці;

ризики у сфері енергетичної безпеки — можливість переростання викликів енергетичній безпеці у загрози, реалізації загроз енергетичній безпеці або настання інших обставин, що здатні спричинити негативний вплив на стан енергетичної безпеки; стійкість функціонування енергетичного сектору — спроможність енергетичного сектору функціонувати у штатному режимі, адаптуватися до умов, що постійно змінюються, протистояти та швидко відновлюватися після реалізації загроз будь-якого виду; енергозабезпечення — забезпечення доступу споживачів до енергії та енергоресурсів усіх видів в обсягах та на умовах, необхідних для забезпечення належного рівня життєдіяльності населення та розвитку економіки;
кризова ситуація в енергетиці — порушення або загроза порушення штатного режиму функціонування енергетичного сектору або критичної інфраструктури енергетичного сектору, що може спричинити припинення енергозабезпечення споживачів у двох та більше областях України, або зниження рівня енергозабезпечення споживачів більше ніж на 40 відсотків, ліквідація та відновлення штатного режиму роботи яких потребують вжиття спеціальних (надзвичайних) заходів;
суб'єкти енергетичної безпеки — органи державної влади, органи місцевого самоврядування, організації і підприємства паливно-енергетичного комплексу та організації, які провадять діяльність в суміжних секторах економіки, що здійснюють комплекс заходів, спрямованих на управління ризиками у сфері енергетичної безпеки.

Загрози енергетичній безпеці

Енергетична безпека нерозривно пов'язана з успішністю європейської інтеграції, синхронізацією енергетичних систем і ринків з європейськими та сталим розвитком сектору. Водночас забезпеченню енергетичної безпеки можуть завадити поточний стан паливно-енергетичного комплексу, виклики та загрози, що формуються на енергетичних ринках.

Паливно-енергетичний комплекс перебуває в критичному стані.
Об'єднана енергетична система України працює у синхронному режимі з енергосистемою країн, які в коротко- та довгостроковій перспективі не можуть розглядати як надійні партнери України задля досягнення енергетичної безпеки. Держава-агресор по відношенню до України — Російська Федерація продовжує будівництво Північного потоку-2, який загрожую енергетичній безпеці України. Республіка Білорусь, яка через політичну кризу опинилася під санкціями ЄС та США через тисний політичний та економічний зв'язок із Російською Федерацією, не може розглядатися як надійний стратегічний партнер для забезпечення енергетичної безпеки України.

Формування політики в секторі тривалий час здійснювалося під впливом політичних сил в інтересах окремих груп впливу. Саме ці групи впливу блокували повноцінний перехід на нові моделі організації енергетичних ринків, зберігали можливість для адміністративного впливу на учасників ринків та діяльність державних підприємств енергетичної галузі незалежно від організаційно-правової форми (далі — державні компанії). Наслідком стала монополізація енергетичних ринків та висока концентрація капіталів під управлінням окремих фізичних та юридичних осіб, зниження прозорості конкуренції. Все це призвело до збільшення заборгованості суб'єктів енергетичних ринків, погіршення технічного стану основних фондів сектору та підвищення вартості енергозабезпечення.

Енергетична інфраструктура країни зношена і характеризується високими втратами енергії під час виробництва, транспортування та споживання, відсутністю енергоефективних змін, а структура та характеристики генеруючих потужностей не відповідають потребам Об'єднаній енергетичній системі України та інтересам споживачів у забезпеченні доступною та якісною електроенергією.

Майже всі енергоблоки теплових електростанцій та теплоелектроцентралей відпрацювали свій парковий ресурс, є технологічно застарілими та будуть виводитися з експлуатації, підлягають реконструкції або замінюватися іншими потужностями. Існуючі енергоблоки атомних електростанцій будуть виводитися з експлуатації у зв'язку із закінченням строку експлуатації. Зношеність електричних мереж становить понад 50 відсотків їх загального обсягу, при цьому зношеність деяких об'єктів електричних мереж в розрізі окремих компаній досягає понад 70 відсотків.

Надійність енергопостачання погіршується. Близько 40 відсотків теплових пунктів перебувають в аварійному стані, 15,8 відсотка загальної протяжності тепломереж є аварійними, зношеність електромереж у комунальній сфері оцінюють в 70 відсотків, із 309 тис. кілометрів газорозподільних мереж строк експлуатації спливає для 18,5 тис. кілометрів, ще щонайменше 15 тис. кілометрів мереж перебувають в аварійному стані. Понад 44 відсотки енергії втрачається під час перетворення та транспортування до кінцевого споживача (в той час як в ЄС середній показник становить 32 відсотки).

Висока частка імпортованих енергоресурсів у структурі паливно-енергетичного комплексу знижує рівень енергетичної безпеки. У 2020 році імпортований газ становив близько 30 відсотків сукупного споживання природного газу в Україні. Україна стала на 85 відсотків залежною від імпорту нафтопродуктів. При цьому частка нафтопродуктів, вироблених у Російській Федерації або з російської сировини (передусім у Республіці Білорусь), у структурі імпорту перевищує 80 відсотків. Україна у 2020 році імпортувала нафтопродуктів з Російської Федерації та Республіки Білорусь на суму понад 2,4 млрд. доларів США. Незадовільний рівень диверсифікації джерел та маршрутів постачання і відсутність створеної системи запасів нафтопродуктів робить Україну вразливою у випадку цілеспрямованого припинення поставок нафтопродуктів.

Незважаючи на переведення ряду блоків теплових електростанцій на використання вугілля газової групи, Україна змушена імпортувати вугілля антрацитової групи переважно з Російської Федерації. Україна залишається суттєво залежною від постачання ядерного палива з Російської Федерації, яке ще задовольняє понад 50 відсотків обсягу потреб українських атомних електростанцій. Імпорт електроенергії в Україну з Республіки Білорусь та Російської Федерації, який з початку 2021 року періодично перевищував 1 ГВт потужності, призводить до зменшення обсягів виробництва електроенергії українськими підприємствами.

Паливно-енергетичний комплекс не використовує інновації та нові технології. Витрати на науково-технічні розробки не відповідають сучасним потребам споживачів.

Паливно-енергетичний комплекс вже зараз характеризується дефіцитом кваліфікованого персоналу, та ця тенденція погіршується у зв'язку із міграцією трудових ресурсів. Знижується спроможність забезпечувати проєкти, пуско-налагоджувальні, сервісні послуги для підприємств паливно-енергетичного комплексу всіх форм власності силами українських компаній.

Частина підприємств паливно-енергетичного комплексу, зокрема вугільні шахти та окремі теплові електростанції, розміщені на тимчасово окупованих територіях. Продовження режимів функціонування таких підприємств або порушення регламентів їх закриття підвищує ризик виникнення техногенних катастроф.

На енергетичних ринках, зокрема на ринку електричної енергії, виникла значна заборгованість та криза неплатежів. Інвестиційна привабливість сектору незадовільна через фінансові та інші ризики. Виявлені ринкові механізми та недосконалість існуючих механізмів забезпечення соціального захисту окремих категорій споживачів сформували обсяг заборгованості між учасниками ринку електроенергії, що перевищує 40 млрд. гривень за результатами 2020 року.

Зростання виробництва електроенергії з відновлюваних джерел енергії відбувалося без компенсуючих заходів з підвищення гнучкості Об'єднаній енергетичній системі України. В Україні недостатньо потужних систем накопичення енергії для покриття пікових навантажень. У структурі виробництва електроенергії з відновлюваних джерел енергії відбувся стрімкий розвиток виробництва електроенергії з енергії сонячного випромінювання, яка характеризується високою варіативністю виробництва. Станом на початок 2021 року обсяг потужностей відновлюваної енергетики в Україні становив 7737 МВт. Швидко зростання частки відновлюваних джерел енергії, висока залежність від погодних умов та низька маневреність такого виду виробництва ускладнює процес прогнозування попиту та пропозиції на ринку електроенергії, що призводить до проблем балансування системи, запровадження вимушених обмежень планової роботи учасників ринку. Додатковим навантаженням є вимога щодо оплати за «зеленим тарифом» всіх обсягів електроенергії з відновлюваних джерел енергії, неприйнятної системою через вимоги забезпечення операційної безпеки.

Загрози сталості енергопостачання стимулюють споживачів, що не бажують залежати від постачальників-монополістів і застарілих мереж постачання, розвивати власні системи енергозабезпечення. При цьому з новими умовами функціонування енергетичних ринків споживачі мають можливість одночасно стати і постачальниками для інших споживачів. Бажання споживачів мати власне децентралізоване джерело енергопостачання у перспективі є викликом існуванню централізованих розподільчих систем та генеруючих установок великої потужності.

На початок 2021 року сумарний борг перед Оператором газотранспортної системи України за утворені негативні небаланси становив майже 2 млрд. гривень, з них понад 80 відсотків — частка операторів газорозподільних мереж (обласних та міських). Проблема несплати за небаланси, утворені через несанкціонований відбір газу операторами газорозподільних мереж, залишається невирішеною з 2015 року. Це призвело до накопичення проблемної заборгованості у попереднього Оператора газотранспортної системи України — АТ «Укртрансгаз» у розмірі понад 44 млрд. гривень за період з 2015 року по 2019 рік.

Покладення на державні компанії соціальних зобов'язань держави у вигляді вимог щодо постачання продукції/енергії за зниженими цінами для окремих категорій споживачів чи учасників ринків створює додатковий тиск на перспективи сталого розвитку таких компаній. Стратегічні державні компанії потребують негайної фінансової стабілізації та суттєвого покращення рівня корпоративного менеджменту з метою підвищення їх конкурентоспроможності на внутрішньому ринку України, виходу на ринки країн ЄС.

В енергетичному секторі діє неефективний механізм перехресного субсидування, що знижує стимули до підвищення енергоефективності та формує загрозу виникнення енергетичної бідності населення. Ситуація погіршується через систематичне дезінформовування вразливих споживачів окремими групами впливу через прямий або опосередкований контроль над медіа-ресурсами.

Вугільний комплекс продовжує залишатися дотаційним та неефективним. Обсяги видобутку вугілля падають, зокрема у 2020 році зменшилися ще на 7,7 відсотка порівняно з 2019 роком. При цьому державні вугледобувні підприємства залишаються збитковими, умови праці шахтарів — небезпечними. Ситуація у комплексі потребує невідкладного прийняття рішень щодо закриття збиткових шахт, здійснення трансформації вугільних регіонів, реформування вугільного комплексу та визначення довгострокової державної політики щодо нього.

Генеруючі потужності, що працюють із використанням вугілля, є одними з найбільш забруднювачів навколишнього природного середовища, перебувають на межі граничного ресурсу та фізичного зносу і потребують заміщення більш сталим екологічно чистим виробництвом енергії.

Поточний незадовільний технічний стан паливно-енергетичного комплексу, низький рівень енергоефективності формують виклики перед Україною, пов'язані із спроможністю виконувати міжнародні зобов'язання та адаптуватися до амбітних ініціатив ЄС, зокрема ініціативи Європейської Комісії «Європейський зелений курс». Запровадження ЄС концепції «вуглецевого відбитку» (carbon footprint) буде вимогою щодо можливості включення української економіки у загальний ланцюг виробництва в ЄС. У перспективі можливе запровадження механізмів обмеження доступу до кредитного фінансування окремих комерційних проєктів, якщо визначені екологічні вимоги не будуть дотримуватися.

Атомно-промисловий комплекс України досі критично залежить від ресурсів, технологій та послуг постачальників з Російської Федерації. Власні урановидобувні підприємства перебувають у кризовому фінансовому стані та потребують значних інвестицій для збільшення видобутку. Атомні електростанції потребують продовження здійснення заходів із забезпечення безпечності їх функціонування, невідкладної модернізації, зокрема з метою покращення технічних характеристик, та прийняття рішень щодо будівництва нових енергоблоків.

Нафтогазовий комплекс демонструє стагнацію та падіння виробництва, хоча обсяги розвіданих покладів вуглеводнів в Україні достатні для зменшення імпорту мінеральної сировини та забезпечення внутрішнього ринку. Обсяги видобутку природного газу продовжують падати, передусім через скорочення обсягів видобутку державними компаніями. Так, у 2020 році в Україні видобуто 20,2 млрд. куб. метрів газу (2019 рік — 20,7 млрд. куб. метрів, 2018 рік — 21 млрд. куб. метрів). Видобуток нафти скоротився та перебував у стагнації на рівні 2 млн. тонн на рік.

Водні ресурси країни мають значний невикористаний гідроенергетичний потенціал, зокрема потенціал для запуску гідроакмулюючих та малих гідроелектростанцій. Країною не повною мірою використовується потенціал біоенергетики та вітроенергетики.

Поширення у світі гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, уможливило виникнення цілого ряду викликів та загроз функціонуванню енергетичного сектору. Запровадження карантинних заходів у всіх країнах призводить до зменшення обсягів споживання енергії та енергоресурсів і, як наслідок, погіршення фінансово-економічних показників роботи суб'єктів енергетичного ринку. Крім того, в умовах епідемії перед енергетичним сектором виникає додаткове завдання — забезпечення безперерійності надання послуг з енергопостачання в умовах карантинних заходів.

Порушення функціонування енергетичної інфраструктури стало новим безпековим викликом сьогодення та інструментом війн нового покоління. Суттєво впливати на стійкість функціонування енергетичних систем країни можуть технічні та технологічні новації у розвитку енергетичних технологій. За цих умов особливого значення набуває необхідність забезпечення безпеки ланцюга постачання технологій, обладнання, а також сервісних послуг щодо їх обслуговування. Крім того, збільшення кількості та рівня складності автоматизованих систем управління, керування віддалено через інформаційні канали, формує високі ризики кібератак. Системи кібератак, спрямована на такі системи, може спричинити критичні перебої у функціонуванні енергетичної інфраструктури та призвести до виникнення кризової ситуації в енергетиці загальнодержавного рівня.

Неузгодженість дій суб'єктів системи управління енергетичним сектором створює потенційну загрозу втрати системи управління та координації дії держави з реалізації енергетичної політики. Відбуваються постійні зміни правового поля, функцій і повноважень органів влади з формування політики в енергетичній сфері. Нормативні акти, що ухвалюються, не завжди узгоджуються із загальними пріоритетами забезпечення національної безпеки. Держава має відігравати роль ефективного власника, який формує зрозумілі та узгоджені завдання і напрями діяльності державних компаній.

Такі проблемні питання функціонування паливно-енергетичного комплексу не є вичерпними. Проте вони демонструють, що сектор перебуває у стані підвищеного рівня загроз енергетичній безпеці країни.

Враховуючи поточний стан паливно-енергетичного комплексу, поява додаткових негативних обставин, явищ або подій може порушити стійкість функціонування енергетичного сектору країни, обмежити або порушити енергозабезпечення споживачів, призвести до аварій та інших негативних наслідків.

Цією Стратегією визначено такі загрози енергетичній безпеці національного рівня:

Загроза	Опис загрози
1. Кіберзагрози / кіберінциденти щодо об'єктів критичної інфраструктури енергетичного сектору	наявні та потенційно можливі явища і чинники, що створюють небезпеку енергетичним об'єктам критичної інфраструктури, справляють негативний вплив на стан безпеки та її кіберзахист, несприятливі події ненавмисного характеру (природного, технічного, технологічного, помилкового, зокрема внаслідок дії людського фактору), які становлять загрозу безпеці системам електронних комунікацій, системам управління технологічними процесами, створюють імовірність порушення штатного режиму функціонування таких систем, ставлять під загрозу безпеку (захисність) електронних інформаційних ресурсів

2. Вплив на енергетичний сектор груп впливу

3. Спротив введенню європейських правил прозорого функціонування енергетичних ринків

4. Блокування постачання необхідних ресурсів та обладнання для потреб енергетики України

5. Виникнення кадрового дефіциту (втрата кваліфікованого персоналу та системи підготовки/перепідготовки кадрів)

6. Зростання зношеності основних фондів об'єктів енергетичної інфраструктури

7. Невиконання вимог та заходів з об'єднання систем (мереж) України із системами електро- та газопостачання ЄС, зокрема розширення пропускних спроможностей міждержавних перевитів (інтеректорів)

8. Відсутність системи стратегічного планування та координації розвитку економіки та енергетики

9. Загрози фізичній безпеці об'єктів енергетичної інфраструктури

10. Неконтрольована зміна структури генеруючих потужностей

11. Відсутність енергетичних резервів

12. Відсутність спроможностей до «кризового» реагування

13. Збільшення дефіциту капітальних інвестицій у розвиток енергетики

14. Триваюча збройна агресія Російської Федерації проти України

15. Низька енергоефективність національної економіки

16. Збереження тінізації відносин в енергетиці, зокрема через ненав'язливий облік ресурсів

17. Недосконалість законодавства щодо регулювання енергетичних ринків (збереження системи субсидування, механізму публічних спеціальних обов'язків чи створення обмежень щодо прав окремих суб'єктів енергетичних ринків)

18. Вплив зміни клімату на структуру та режими енергоспоживання

19. Перешкоджання з боку Російської Федерації об'єднанню систем (мереж) України із системами електро- та газопостачання ЄС

20. Неприйняття законодавства, необхідного для імплементації правил функціонування енергетики відповідно до положень права ЄС (acquis EC)

фактична ізоляваність енергетичних ринків України, активними учасниками яких є окремі групи впливу, від ліквідних енергетичних ринків ЄС загрожують подальшому гальмуванню реформ в енергетичному секторі, стримуванню інтеграції України до ЄС та поглибленню енергетичної бідності

формування ризиків незапровадження ефективного діючих правил функціонування енергетичних ринків, забезпечення сталого розвитку потенціалу паливно-енергетичного комплексу, базуючись на прозорих європейських правилах

збереження високого рівня залежності України від зовнішнього постачання окремих видів енергоресурсів та енергетичних технологій формує ризики порушення не тільки сталого функціонування окремих суб'єктів і систем енергопостачання країни, але і ризики національної безпеки внаслідок імовірних зловмисних дій з боку третіх сторін

поступова втрата кваліфікації персоналу суб'єктів енергетичних ринків внаслідок невідповідності рівня підготовки персоналу (знань, навичок) необхідним вимогам, які формуються сучасним рівнем розвитку енергетичних технологій, моделей функціонування енергетичних ринків, та вимогам законодавства (економічні, екологічні вимоги, вимоги національної безпеки тощо)

підвищення рівня аварійності роботи об'єктів енергетичної інфраструктури внаслідок фізичного та морального зношення обладнання і, як наслідок, зростання ризиків порушення операційної безпеки систем енергопостачання, припинення чи підвищення вартості енергозабезпечення для кінцевих споживачів

стримування реалізації стратегічного вибору України в частині інтеграції до європейського економічного простору, формування ефективного функціонування енергетичних ринків

відсутність законодавчо визначеної системи стратегічного планування в енергетичній сфері, невідповідність завдань та повноважень різних органів державної влади у сфері забезпечення енергетичної безпеки, неузгодженість енергетичної політики з іншими державними політиками (економічна, екологічна, соціальна), що зумовлює прийняття рішень, які негативно впливають на розвиток енергетики або ж відволікають значні суспільні ресурси

протиправні дії, фізичні атаки, диверсії, спрямовані на відключення або пошкодження роботи операційних систем або систем забезпечення фізичної безпеки об'єкта критичної інфраструктури енергетичного сектору

хаотичне будівництво станцій із високою варіативністю виробництва загострює проблеми, пов'язані з необхідністю балансування енергосистеми, що зумовлює ризики зростання економічного навантаження на суб'єктів енергетичних ринків та суттєво погіршує рівень операційної безпеки систем енергопостачання формування ризиків припинення функціонування окремого об'єкта енергетики, сталого функціонування загалом системи енергопостачання та створення суттєвих перешкод функціонуванню національної економіки, що залежить від стабільності та прогнозованості енергопостачання

неадекватність реагування залучених суб'єктів у випадку виникнення кризи і, як наслідок, ризики порушення функціонування систем енергопостачання, систем забезпечення життєдіяльності країни, національної економіки, систем державного управління поступове зношення основних фондів енергетики країни, суттєве відставання паливно-енергетичного комплексу від кращої світової практики та показників роботи, збільшення ризиків порушення стійкості та вартості енергозабезпечення споживачів, збільшення суспільних витрат на функціонування енергетичного сектору країни

захолпненість територій, ресурсів та окремих об'єктів енергетики України, продовження дій, спрямованих на порушення енергетичної інфраструктури у зоні зіткнення, перешкоджають сталій роботі енергетичних активів суб'єктів господарювання енергетичних ринків України та створюють ризики посилення негативного впливу у випадку подальшої ескалації з боку Російської Федерації

надмірне навантаження на діяльність паливно-енергетичного комплексу через потребу забезпечення додаткових та нерациональних обсягів постачання, що призводить до надмірного навантаження на суспільні витрати для енергозабезпечення споживачів, а також негативного впливу діяльності енергетики на довкілля, знижує конкурентоздатність країни на світових ринках та у двосторонніх відносинах з країнами — постачальниками енергоресурсів

підприємці довіряють учасникам ринків до держави, спотворення цінкових сигналів щодо перспектив подальшого розвитку та інвестиційної діяльності, зумовлені зростання вартості енергозабезпечення для кінцевих споживачів, зниження конкурентоздатності країни на світових ринках та у двосторонніх відносинах з країнами — постачальниками енергоресурсів, стимулювання збереження високого рівня корупції, загроза національній безпеці країни

спотворення запровадженої моделі функціонування енергетичних ринків, підірви довіри учасників ринків до держави, спотворення цінкових сигналів щодо перспектив подальшого розвитку та інвестиційної діяльності, зумовлені збільшення вартості енергозабезпечення для кінцевих споживачів

формування додаткових загроз операційній безпеці систем енергозабезпечення внаслідок виникнення непрогнозованих під час попереднього проєктування системи режимів роботи та різких коливань в режимах споживання/виробництва, ризиків припинення енергозабезпечення споживачів внаслідок аварій, збільшення економічних збитків для споживачів (внаслідок порушення енергопостачання) та виробників (внаслідок запровадження заходів із запобігання та відновлення після аварій)

загроза втіленню стратегічного вибору України щодо інтеграції до європейського економічного простору, формування ризиків продовження гібридного впливу Російської Федерації на стає функціонування та розвиток паливно-енергетичного комплексу

формування ризиків погіршення міжнародного іміджу України в рамках дотримання прийнятих міжнародних зобов'язань, зниження рівня підтримки країн та інституцій ЄС у вирішенні спорів та запобігання загрозам національній безпеці України з боку третіх сторін, зокрема загрозам продовження гібридного впливу Російської Федерації на стає функціонування та розвиток паливно-енергетичного комплексу

ДОКУМЕНТИ

21.

Поглиблення енергетичної бідності, збільшення видатків домогосподарств на енергозабезпечення
22.

Недостатній рівень конкуренції та регулювання монополій на енергетичних ринках
23.

Зволікання з прийняттям та імплементацією рішень щодо відмови від використання вугілля для потреб енергетики
24.

Неефективність технологій та технологічних процесів суб'єктів енергетичних ринків
25.

Високий рівень обсягів промислових викидів і стоків від діяльності підприємств паливно-енергетичного комплексу
26.

Високий рівень викидів парникових газів від діяльності паливно-енергетичного комплексу
27.

Висока вуглецеємність кінецьового енергоспоживання
28.

Втрата науково-технічного потенціалу енергетичного сектору
29.

Відсутність розвитку корпоративного менеджменту, неефективна діяльність підприємств паливно-енергетичного комплексу в ринкових умовах

недоступність послуг енергозабезпечення для кінцевих споживачів, що призводить до погіршення умов життєдіяльності людини та збільшення зоборгованості домогосподарств за спожиті енергоресурси та надані послуги

спотворення запроваджені моделі функціонування енергетичних ринків, що призводить до обмежень прав інших учасників ринків, зумовлює зростання вартості енергозабезпечення для кінцевих споживачів, збільшує імовірність поширення корупції та непрозорості регулювання енергетичного сектору, загрожує стабільності розвитку енергетики та національної економіки, створює ризики національної безпеки країни

формування ризиків погіршення міжнародного іміджу України, збереження негативного впливу на навколишнє природне середовище, зволікання із заміщенням неефективної вугільної генерації сучасними та екологічними потужностями, стримування трансформації вугільних регіонів, зокрема в частині залучення інвестицій та переорієнтації працівників вугільного комплексу

збитки для кінцевих споживачів, зниження конкурентоздатності суб'єктів енергетичних ринків (виробників, постачальників) на внутрішньому ринку та загроза їх витісненню з ринку, а також перешкоджання українським компаніям у виході на зовнішні ринки, що загалом знижує їх прибутковість, стимулює збереження високого рівня тінізації відносин в енергетиці збільшення обсягів промислових викидів, площі земельних ділянок, відведених під складування відходів, нерациональне використання ресурсів для потреб енергетики, негативний вплив на довкілля і, як наслідок, збільшення суспільних витрат на поведінку з відходів, на енергозабезпечення для споживачів та захист здоров'я громадян

подальші негативні тенденції та загрози, пов'язані із зміною клімату, з необхідністю виділення суспільних витратів на запобігання та адаптацію до цих змін; формування ризиків запровадження міжнародних обмежень на функціонування енергетичного сектору країни та продукції національної економіки, погіршення міжнародного іміджу України та формування проблем в рамках дотримання Україною прийнятих міжнародних зобов'язань

зниження рівня конкурентоспроможності національної економіки на міжнародних ринках, формування ризиків запровадження міжнародних обмежень на функціонування національної економіки, погіршення міжнародного іміджу України

формування ризиків втрати національної спроможності щодо науково-технічної, інноваційної, проектної, виробничої, обслуговуючої підтримки підприємств паливно-енергетичного комплексу та подальше збільшення залежності країни від зовнішніх постачальників, формування науково-технологічної залежності неготовності більшості українських компаній енергетичного сектору конкурувати на відкритих, конкурентних ринках формуватиме ризики сталому розвитку суб'єктів енергетичних ринків України, втрати ринкової частки та подальшого припинення функціонування та банкрутства, що зумовить додаткові суспільні витрати на соціальний захист колишніх працівників компаній та збільшення залежності країни

Принципи забезпечення енергетичної безпеки та сценарії змін в енергетичній сфері

Метою цієї Стратегії є визначення цільової моделі системи забезпечення енергетичної безпеки як складової національної безпеки та формування напрямів її реалізації.

Ця Стратегія спрямована на реалізацію стратегічного вибору — запровадження системи урядування та господарювання в енергетичному секторі, що базується на принципах та засадах функціонування енергетичних ринків ЄС, а саме: пріоритетність забезпечення сталого розвитку національної економіки та повноцінного забезпечення доступу до надійних, стійких, доступних і сучасних джерел енергії для всіх категорій споживачів; прозорість державного регулювання, стабільність енергетичної політики та наступність управлінських рішень; лібералізація, сприяння конкуренції та недопущення монополізму на енергетичних ринках, гарантування вільного доступу до ринків та мереж; втручання держави у діяльність суб'єктів господарювання та ринкові механізми ціноутворення виключно в межах і в спосіб, що визначені законодавством; пріоритетність інноваційного технологічного розвитку енергетичного сектору з урахуванням пріоритетів енергетичної безпеки, захисту довкілля та низьковуглецевого розвитку економіки; недопущення енергетичної бідності та забезпечення соціального захисту незахищених категорій споживачів у спосіб, що не спотворює функціонування конкурентних енергетичних ринків; забезпечення енергетичної безпеки шляхом солідарної співпраці між усіма суб'єктами енергетичних ринків та розвиток державно-приватного партнерства. З урахуванням зовнішніх та внутрішніх викликів і загроз енергетичній безпеці, ґрунтуючись на сценарній методології прогнозування, ця Стратегія передбачає такі ймовірні прогнози сценарії змін в енергетичній сфері та їх впливу в середньостроковій перспективі на реалізацію стратегічного вибору:

сценарій «без змін» (збереження поточних тенденцій та стану справ);

сценарій «недружного впливу» (відсутність системних змін в енергетичній політиці у поєднанні з ескалацією агресії з боку Російської Федерації);

сценарій «позитивної трансформації» (цільеспрямовані зусилля, спрямовані на досягнення визначених цією Стратегією цілей).

Сценарій «без змін»

Базується на припущенні щодо збереження поточних тенденцій формування і реалізації енергетичної політики, а також принципів функціонування енергетичних ринків та бізнес-культури суб'єктів господарювання.

Регулярне втручання у роботу енергетичних ринків з боку органів державної влади залишається. Зберігається тенденція до прийняття управлінських рішень, спрямованих на формування цін для окремих категорій споживачів, що спотворює роботу ринків.

Механізми субсидування та перехресного субсидування на енергетичних ринках не дозволяють сформувати адекватні цінові сигнали, не сприяють залученню інвестицій в енергетичний сектор, перешкоджають реалізації потенціалу заходів з енергозбереження.

Неринкове регулювання цін на видобуті енергоресурси спонукає до подальшого зниження обсягів їх видобутку. Як наслідок, збільшується залежність України від імпорту енергоресурсів.

Спостерігається продовження практики рентної експлуатації енергетики групами впливу через опосередкований вплив на прийняття управлінських рішень та отримання контролю за ресурсами та фінансовим потоком державних компаній.

Відсутність системності управлінських рішень та послідовності у реалізації державної політики щодо розвитку паливно-енергетичного комплексу зумовлює подальшу технічну деградацію енергетичної інфраструктури. Виникає загроза неспроможності забезпечити надійне та стабільне енергозабезпечення як на локальному, так і на загальнодержавному рівні.

Наростаючий дефіцит інвестицій в модернізацію енергетичної інфраструктури, відсутність стимулів до підвищення енергоефективності спричиняє невинне зростання вартості утримання енергетичних систем, що призводить до зростання кінцевих цін для всіх категорій споживачів.

Збереження зазначених тенденцій у довгостроковій перспективі створює ризик розбалансування системи енергозабезпечення та зростання соціального невдоволення. Втрачається спроможність держави обґрунтовано реагувати на виклики, що виникають на енергетичних ринках.

Сценарій «недружного впливу»

Базується на припущенні, що додатково до реалізації сценарію «без змін» буде спостерігатись зростання зовнішнього впливу Російської Федерації, спрямованого на повне перепідпорядкування енергетичної політики України.

Відсутність системи стратегічного планування у сфері забезпечення енергетичної безпеки не дозволить заздалегідь ідентифікувати зростання загроз з боку Російської Федерації, спрямованих на отримання повного контролю над енергетичними ринками України.

Втручання у роботу енергетичних ринків буде ще більше посилено. Зусилля щодо налагодження повноцінного обліку обсягу постачання та споживання енергії будуть нівельовані, стимули до енергозбереження ліквідовані.

Обсяги субсидування, перехресного субсидування на енергетичних ринках, державної підтримки окремим учасникам енергетичних ринків (через різні інструменти: кредитування державними банками; виплати за державними гарантіями; обліга-

ції внутрішньої державної позики; видатки бюджету на покриття витрат із собівартості виробництва продукції, на підтримку «зеленої» енергетики тощо) будуть зростати. Окремі групи впливу посилюватимуть вплив на процес прийняття рішень органами державної влади та стануть бенефіціарами непрозорості функціонування енергетичних ринків і надання державної підтримки.

Російський капітал посилить свою присутність шляхом надання проросійським групам впливу, що реалізовуватимуть російські інтереси в Україні, доступу до «дешевих» фінансових ресурсів та енергетичних технологій, поставок енергоресурсів та енергії.

Обмеження доступу до інформації про роботу енергетичних ринків в контексті безпеки постачання та зміни кон'юнктури ринків в аспекті забезпечення національних інтересів призведуть до збільшення залежності України від постачання енергетичних ресурсів та технологій з Російської Федерації. Атомно-промисловий комплекс, постачання вугілля, нафти і нафтопродуктів буде переорієнтовано на Російську Федерацію.

Стійкість функціонування газотранспортної системи та Об'єднаної енергетичної системи України буде також під зовнішнім впливом, як наслідок — зупинка реалізації програм щодо інтеграції енергетичних ринків та систем України з європейським енергетичним простором.

Посилення присутності «дешевих» російських ресурсів призведе до фактичного знищення нафтогазового комплексу, секторів переробки та енергетичного машинобудування.

Ситуація ще більше ускладниться через посилення монополізму окремих компаній та країн на світовому ринку технологій виробництва та споживання енергії. Втра- та власної науково-технологічної бази посилить залежність України від постачальників новітніх технологій та послабить політичні позиції України перед окремими країнами, що контролюють виробників енергетичних технологій.

Енергетична політика України стане повністю підконтрольною Російській Федерації, що створить критичні загрози національній безпеці.

Сценарій «позитивної трансформації»

Базується на забезпеченні послідовної та ефективного реалізації визначеного Конституцією України та Стратегією національної безпеки України, затвердженого Указом Президента України від 14 вересня 2020 р. № 392, пріоритету розвитку країни, а саме незворотності європейського та євроатлантичного курсу України.

Запроваджується повноцінне висококонкурентне ринкове середовище в енергетиці. Формується сприятливе інвестиційне середовище завдяки наявності в Україні привабливих енергетичних ринків для інвестування (технологічна модернізація, на- рощування видобутку та переробки, запровадження нових послуг та сервісів).

Створені механізми моніторингу дотримання приватним сектором вимог законодавства щодо реагування на кризові ситуації, дотримання сталості роботи енергетичного сектору та забезпечення енергетичної безпеки України.

Енергетична політика держави та процес прийняття рішень органами державної влади стають послідовними та прозорими, що формує впевненість учасників ринку у стабільності та прогнозованості законодавчої бази та сприяє прийняттю рішень щодо довгострокового масштабного інвестування.

Використання нових технологій виробництва, транспортування, накопичення та споживання енергії, використання відновлюваних та місцевих джерел енергії, цифровізація енерговикористання дозволяє наблизити джерела виробництва енергії до споживача та збалансувати режими роботи енергетичних систем. Споживачі-виробники стають повноцінними учасниками енергетичних ринків, обмежують природних монополістів та збільшують конкуренцію.

Синхронізація режимів роботи Об'єднаної енергетичної системи України та енергетичних систем країн ЄС фактично означає від'єднання від енергетичної системи Російської Федерації та дає можливість посилити конкуренцію на ринку електричної енергії України. Запровадження інструментів ефективного антимонопольного регулювання стане важливим запобіжником підвищення цін для споживачів та втрати керо- ваності розвитком енергетичного сектору з боку держави.

Захист вразливих категорій споживачів (зокрема малозабезпечених осіб та осіб, життя яких залежить від використання електричної енергії) здійснюється персоналі- зовано, з використанням механізмів та інструментів, що не порушують ринкові ме- ханізми господарювання. Реалізуються програми енергозбереження та енергоефек- тивності, формуються нові інструменти підтримки реалізації проєктів енергоефек- тивності у домогосподарствах, житлово-комунальній та бюджетній сфері.

Результатом запровадження системи стратегічного планування у сфері енерге- тичної безпеки як складової національної безпеки стане розбудова ефективної со- лідарної співпраці суб'єктів забезпечення енергетичної безпеки. Така співпраця бу- де основою для визначення пріоритетів розвитку паливно-енергетичного комплексу з урахуванням вимог національної безпеки та дотриманням принципу мінімізації суспільних витрат на функції енергозабезпечення.

З метою недопущення настання можливих негативних наслідків, ідентифікованих в рамках сценарію «без змін» та сценарію «недружного впливу», а також стаг- нації енергетичного сектору необхідними є системні дії суб'єктів забезпечення енер- гетичної безпеки, спрямовані на реалізацію сценарію «позитивної трансформації».

Стратегічні цілі та завдання реалізації Стратегії

Стратегічні цілі забезпечення енергетичної безпеки та завдання з їх досягнення спрямовуються на реалізацію пріоритетів розвитку країни в економічній, соціальній, екологічній, інфраструктурній, науково-технологічній сфері, відповідно до цілей ста- лого розвитку, визначених Указом Президента України від 30 вересня 2019 р. № 722 «Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року».

Ця Стратегія визначає такі стратегічні цілі забезпечення енергетичної безпеки та пріоритетні завдання для реалізації сценарію «позитивної трансформації» і страте- гічного вибору.

Стратегічна ціль 1. Доступність джерел енергії та енергоресурсів всіх видів для споживачів

- пріоритетними завданнями з досягнення Стратегічної ціль 1 є: поліпшення технічного стану систем енергопостачання кінцевих споживачів; запобігання поглибленню енергетичної бідності та збільшенню частки видатків домогосподарств на енергозабезпечення;
- удосконалення механізмів підтримки окремих категорій споживачів та припинення перехресного субсидування на енергетичних ринках;
- запровадження спрощених процедур та гарантування недискримінаційного під- ключення споживачів та інших користувачів до мереж енергозабезпечення;
- стимулювання розвитку біржової торгівлі енергетичними ресурсами;
- впровадження ефективного механізму інформування побутових споживачів щодо порівняльних цін та можливостей зміни постачальника;
- впровадження системи управління даними на основі великих даних, діджиталіза- ція процесів, створення зручних сервісів для громадян.

Стратегічна ціль 2. Стійкість функціонування енергетичного сектору

Пріоритетними завданнями з досягнення Стратегічної ціль 2 є:

- забезпечення кібербезпеки та фізичної безпеки критичної інфраструктури енер- гетичного сектору;
- запровадження системи проведення оцінки ризиків та обміну інформацією про ризики та загрози критичній інфраструктурі енергетичного сектору;
- формування системи запобігання реалізації загроз будь-якого типу та реагування на випадок кризових ситуацій, запровадження плану енергетичної стійкості України; забезпечення збалансованості розвитку систем енергозабезпечення з урахуван- ням нерівномірності графіка споживання та роботи окремих виробників енергії;
- розвиток спроможностей територіальних громад щодо самозабезпечення за умов порушення функціонування загальнодержавних систем енергопостачання;
- формування системи мінімальних запасів енергоресурсів та критичного енерге- тичного обладнання;
- запровадження механізму співпраці та взаємодії між державою та операторами критичної інфраструктури енергетичного сектору на випадок кризових ситуацій, зо- крема щодо залучення представників держави до участі та контролю за виконанням планів реагування на кризи;
- адаптація енергетичного сектору до негативного впливу змін клімату.

Стратегічна ціль 3. Економічна ефективність функціонування енергетичного сек- тору, систем енергозабезпечення та імпортозаміщення мінеральної сировини

- Пріоритетними завданнями з досягнення Стратегічної ціль 3 є:
- запровадження ефективно працюючих енергетичних ринків, забезпечення прозо- рості їх функціонування та регулювання, зростання капіталізації енергетичних компа- ній, розвиток системи біржової торгівлі;
- оновлення основних фондів енергетичного сектору, зокрема шляхом створення сприятливих умов для запровадження механізмів підтримки реалізації масштабних інвестиційних проєктів розвитку критичної інфраструктури в енергетичному секторі;
- стимулювання конкуренції на енергетичних ринках, зокрема через посилення ан- тимонопольного законодавства та формування механізмів впливу держави на учас- ників ринку, що порушують антимонопольне законодавство та/або ліцензійні умови;
- стимулювання імпортозаміщення, зокрема шляхом розвитку біоенергетики, ві- троенергетики, обґрунтованого нарощування видобутку енергетичних ресурсів;
- підвищення рівня корпоративного управління, стимулювання залучення високок- валіфікованих кадрів.

Стратегічна ціль 4. Енергетична ефективність використання енергоресурсів та енергоефективності національної економіки

- Пріоритетними завданнями з досягнення Стратегічної ціль 4 є:
- реалізація комплексу заходів та програм підвищення енергоефективності за сек- торами національної економіки, зокрема в паливно-енергетичному комплексі, а та- кож у житлово-комунальній сфері, домогосподарствах та бюджетній сфері;
- запровадження принципу «енергоефективність передусім» для прийняття владою та бізнесом відповідних рішень;
- спрощення процедур та розвиток сервісів для реалізації проєктів з енергоефек- тивності;
- забезпечення обліку обсягу споживання енергоресурсів;

реалізація комплексу заходів з розширення використання локальних альтерна- тивних видів палива;

розроблення комплексу заходів з інтеграції споживачів, що використовують від- новлювані джерела енергії для власного споживання, у роботу Об'єднаної енергетич- ної системи України;

формування інституційної бази для забезпечення доступу до високоякісних енер- гетичних аудитів та сприяння впровадженню програм енергоменеджменту.

Стратегічна ціль 5. Екологічно прийнятний вплив енергетики на навколишнє при- родне середовище

Пріоритетними завданнями з досягнення Стратегічної ціль 5 є:

- оптимізація та визначення механізму фінансування заходів з екологізації генеру- ючих потужностей, що працюють з використанням вугілля, передбаченої Національ- ним планом скорочення викидів від великих спалювальних установок, схваленним розпорядженням Кабінету Міністрів України від 8 листопада 2017 р. № 796;
- суттєве зниження викидів парникових газів від діяльності підприємств паливно- енергетичного комплексу, сприяння заміненню використання традиційного палива на транспорті використанням електроенергії та біопалива;
- здійснення обґрунтованого підвищення частки відновлюваних джерел енергії з урахуванням вимог забезпечення операційної безпеки систем енергозабезпечення та впливу на цінові параметри енергетичного ринку;
- здійснення заходів з екологізації генеруючих потужностей, що працюють із вико- ристанням вугілля, з метою збереження середньострокових перспектив конкурент- ного розвитку виробництва електричної енергії на основі використання вітчизняних енергетичних ресурсів;

розроблення та реалізація довгострокової програми заміщення генеруючих по- тужностей, що працюють з використанням вугілля.

Стратегічна ціль 6. Інтеграція енергетичного сектору в політичний, технологічний, технічний, економічний та правовий простір ЄС

Пріоритетними завданнями з досягнення Стратегічної ціль 6 є:

- приведення законодавства України у відповідність із правом ЄС (acquis ЄС) з ме- тою створення спільних енергетичних ринків;
- припинення імпорту електроенергії з Російської Федерації та Республіки Біло- русь та проведення протягом 2022 року випробувань в режимі відокремленої роботи Об'єднаної енергетичної системи України;
- фізичне відокремлення від електричних мереж Російської Федерації та Республі- ки Білорусь;
- синхронізація режимів роботи Об'єднаної енергетичної системи України та Євро- пейського об'єднання операторів системи передачі електроенергії;
- реалізація економічно обґрунтованих проєктів розширення транскордонних інтер- конекторів між Україною та країнами ЄС.

Стратегічна ціль 7. Незалежність держави у формуванні та реалізації внутрішньої та зовнішньої політики у сфері енергетики, забезпечення реалізації національних ін- тересів

Пріоритетними завданнями з досягнення Стратегічної ціль 7 є:

- формування системи узгодження цілей розвитку національної економіки і палив- но-енергетичного комплексу із пріоритетами забезпечення національної безпеки і реалізації національних інтересів;
- запобігання посиленню залежності України від зовнішніх постачальників, забез- печення належного рівня диверсифікації енергетичних ресурсів та технологій, зокре- ма через економічно обґрунтоване зростання частки відновлюваних джерел енергії та місцевих джерел енергії в енергетичному балансі України; економічно обґрунтова- не зростання обсягів видобування природного газу та нафти, інших видів енергоре- сурсів; приведення обсягів видобутку вугілля у відповідність з потребами енергетики України на основі ринкових принципів господарювання та конкуренції із визначенням строку використання вугілля для потреб енергетики;

збільшення частки локалізації виробництва обладнання для паливно-енергетич- ного комплексу, зокрема для атомної енергетики, гідроенергетики, відновлюваної енергетики, теплоенергетики;

запровадження дієвих механізмів державно-приватного партнерства для забезпе- чення енергетичної безпеки;

започаткування постійно діючого формату Україна — ЄС та Україна — НАТО з об- говорення питань забезпечення регіональної енергетичної безпеки;

створення нормативно-правової бази та розроблення плану дій щодо повернення активів та ресурсів паливно-енергетичного комплексу, що були захоплені внаслідок тимчасової окупації Російською Федерацією частини території України;

визначення пріоритетів та координація зовнішньоекономічного співробітництва для підтримки конкурентоздатності українського енергетичного сектору на світових ринках, диверсифікації джерел та маршрутів постачання енергоресурсів.

Стратегічна ціль 8. Розвиток науково-технічного, інноваційного та освітнього по- тенціалу України для потреб енергетичного сектору

Пріоритетними завданнями з досягнення Стратегічної ціль 8 є:

- задоволення потреб нинішнього та майбутніх поколінь із забезпечення викорис- тання новітніх енергетичних технологій, зокрема водневої енергетики;
- запровадження механізму використання бюджетних коштів та інших джерел фі- нансування для технологічних інноваційних змін в енергетичному секторі;
- розвиток та трансфер технологій, що допомагають вирішити сучасні глобальні екологічні виклики, які головним чином зумовлені зміною клімату та впливом енер- гетики на навколишнє природне середовище;
- освітня діяльність, орієнтована на споживачів, та промоція новітніх технологічних ноу-хау, енергоефективних технологій серед широких верств населення;
- створення умов для залучення нових видів енергоресурсів та джерел енергії до оновленого енергетичного балансу на основі принципу самозабезпечення, збільшен- ня варіантів вибору видів енергії, які сприятимуть формуванню оновленого енерге- тичного балансу та самозабезпечення енергетичними ресурсами;
- застосування новітніх технологічних рішень з метою покращення технічних харак- теристик атомних електростанцій за умови безумовного дотримання всіх вимог без- печної експлуатації ядерних установок;
- масштабування успішного досвіду наукових та інноваційних пілотних проєктів, зо- крема для цілей трансформації вугільних регіонів та реформування вугільного комп- лексу;
- визначення пріоритетів державної технічної політики у сфері енергетики;
- модернізація системи підготовки кадрів для енергетичного сектору шляхом за- провадження нових спеціальностей та програм перепідготовки фахівців відповідно до потреб паливно-енергетичного комплексу.

Організаційне та фінансове забезпечення реалізації Стратегії

Очікуваним результатом є врахування стратегічних цілей, завдань та загроз, ви- значених цією Стратегією, під час коротко-, середньо- та довгострокового плануван- ня розвитку паливно-енергетичного комплексу, зокрема під час перегляду Енерге- тичної стратегії України, формування пропозицій для удосконалення державної по- літики у цій сфері та провадження господарської діяльності підприємствами палив- но-енергетичного комплексу.

Координацію і контроль виконання цієї Стратегії здійснюють Рада національної безпеки і оборони України та Кабінет Міністрів України в межах повноважень, визна- чених Конституцією і законами України.

Забезпечення координації і контролю виконання цієї Стратегії покладається на Мі- неренерго.

Для реалізації цієї Стратегії розробляється план заходів, визначаються критерії оцінки та створюється система оцінки та моніторингу рівня енергетичної безпеки. Ця Стратегія передбачає звітування про стан її виконання. Міненерго забезпечує щорічну підготовку оцінки рівня та загроз енергетичній безпеці України та подає її на розгляд Кабінету Міністрів України та Ради національної безпеки і оборони України.

Фінансове забезпечення реалізації цієї Стратегії здійснюється за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів, а також інших джерел, не заборонених законо- давством.

Фінансове забезпечення Стратегії за рахунок коштів державного бюджету здій- снюється в межах можливостей ресурсної частини державного бюджету з урахуван- ням необхідності зменшення боргового навантаження на державний бюджет відпо- відно до показників Бюджетної декларації.

Ця Стратегія визначає такі завдання суб'єктам забезпечення енергетичної безпе- ки з питань організації та оцінки стану реалізації державної політики у сфері забез- печення енергетичної безпеки:

Кабінет Міністрів України:

забезпечує розроблення проєктів актів законодавства та здійснення організацій- них заходів з метою формування системи державного управління у сфері забезпе- чення енергетичної безпеки України відповідно до стратегічних цілей, визначених у цій Стратегії;

затверджує за поданням Міненерго план заходів з реалізації цієї Стратегії (проти- ном шести місяців з дня прийняття цієї Стратегії) і методику оцінки рівня та загроз енергетичній безпеці України (протягом року з дня прийняття цієї Стратегії).

Міненерго:

забезпечує за потреби внесення пропозицій щодо уточнення стратегічних доку- ментів у сфері забезпечення енергетичної безпеки України, зокрема цієї Стратегії та Енергетичної стратегії України;

готує звіт щодо стану енергетичної безпеки України та оцінку рівня та загроз енер- гетичній безпеці України. Звіт подається Кабінету Міністрів України та Раді національ- ної безпеки і оборони України один раз на п'ять років перед прийняттям нової редак- ції Стратегії національної безпеки;

готує щорікову оцінку рівня та загроз енергетичній безпеці України. Оцінка перед- бачає поточний моніторинг розвитку безпекового середовища та оцінки спромож- ності суб'єктів у сфері енергетичної безпеки України реагувати на актуальні загрози.

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ ТА УКРАЇНА

СПРАВА «БАЛО-БАЛИЦЬКИЙ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE BALO-BALYTSKYY AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заява № 2987/20 та 3 інші)

Стислий виклад рішення від 10 червня 2021 року

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися за пунктом 1 статті 6 та статтею 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція), що тривалість кримінальних проваджень у їхніх справах була несумісною із вимогою «розумного строку» та на відсутність у них ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим.

З огляду на всі наявні в Європейського суду документи та відповідно до його практики Європейський суд дійшов висновку, що тривалість судового розгляду у цих справах була надмірною і не відповідала вимозі «розумного строку», а у заявників не було ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цими скаргами, і констатував порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* заяви прийнятними;

3. *Постановляє*, що ці заяви свідчать про порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції у зв'язку з надмірною тривалістю кримінальних проваджень та відсутністю ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим;

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.»

СПРАВА «ХІМЧАК І БІЛИК ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF KHMCHAK AND BILYK v. UKRAINE)

(Заява № 4565/14 та № 42209/15)

Стислий виклад рішення від 10 червня 2021 року

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися за пунктом 1 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на незаконність тримання їх під вартою. Заявники також висували інші скарги за пунктами 3 та 4 статті 5 Конвенції, а також статтею 13 Конвенції.

Розглянувши скарги заявників на незаконне тримання їх під вартою, Європейський суд вказав, що пункт 1 статті 5 Конвенції вимагає, щоб будь-яке позбавлення свободи відповідало меті захисту особи від свавілля та, посилаючись на рішення у справі «Руслан Яковенко проти України», констатував порушення цього положення Конвенції.

Щодо решти скарг заявників Європейський суд, посилаючись на свою попередню практику у справах проти України, констатував порушення пунктів 3 та 4 статті 5 Конвенції та відхилив частину скарг у заяві № 42209/15 відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* скарги щодо незаконного тримання під вартою та інші скарги відповідно до усталеної практики Суду, які зазначено у таблиці в додатку, прийнятними, а решту скарг у заяві № 42209/15 неприйнятними;

3. *Постановляє*, що ці скарги свідчать про порушення пункту 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з незаконним триманням під вартою;

4. *Постановляє*, що було порушення Конвенції щодо інших скарг відповідно до усталеної практики Суду (див. таблицю в додатку);

5. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

6. *Відхилиє* решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції».

СПРАВА «БЕЗРУЧЕНКОВ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE BEZRUCHENKOV AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заява № 5068/20 та 2 інші)

Стислий виклад рішення від 10 червня 2021 року

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися за пунктом 1 статті 6 та статтею 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція), що тривалість цивільних проваджень у їхніх справах була несумісною із вимогою «розумного строку», та на відсутність у них ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим.

З огляду на всі наявні в Європейського суду документи та відповідно до його практики Європейський суд дійшов висновку, що тривалість судового розгляду у цих справах була надмірною і не відповідала вимозі «розумного строку», а у заявників не було ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цими скаргами, і констатував порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* заяви прийнятними;

3. *Постановляє*, що ці заяви свідчать про порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції у зв'язку з надмірною тривалістю цивільних проваджень та відсутністю ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим;

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

СПРАВА «ДЕНІСЮК ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE DENISYUK v. UKRAINE)

(Заява № 18735/19)

Стислий виклад рішення від 10 червня 2021 року

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 та статтею 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція), що тривалість кримінального провадження у його справі була несумісною із вимогою «розумного строку» та на відсутність у нього ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим.

З огляду на всі наявні в Європейського суду документи та відповідно до його практики Європейський суд дійшов висновку, що тривалість кримінального провадження у цій справі була надмірною і не відповідала вимозі «розумного строку», а у заявника не було ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цими скаргами, і констатував порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що ця заява свідчать про порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції у зв'язку з надмірною тривалістю кримінального провадження та відсутністю ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим;

3. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику суму, зазначену у таблиці в додатку, яка має бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти».

СПРАВА «СОЛТИСЮК І ТОЛМАЧОВ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF SOLTYSYUK AND TOLMACHEV v. UKRAINE)

(заяви № 19421/20 та № 20160/20)

Стислий виклад рішення від 10 червня 2021 року

Заявники трималися під вартою у державній установі «Чернігівський слідчий ізолятор».

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неналежні умови тримання їх під вартою та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим. Заявники також висували інші скарги за Конвенцією.

Розглянувши скарги заявників за статтями 3 та 13 Конвенції, Європейський суд нагадав, що під час встановлення, чи є умови тримання такими, «що принижують гідність» у розумінні статті 3 Конвенції, серйозний брак простору у в'язничних камерах вважається дуже впливовим чинником та може становити порушення як сам собою, так і в сукупності з іншими недоліками. Посилаючись на свою попередню практику, Європейський суд дійшов висновку, що умови тримання заявників під вартою були неналежними, і заявники не мали у своєму розпорядженні ефективного засо-

бу юридичного захисту у зв'язку з їхніми скаргами, та констатував порушення статей 3 та 13 Конвенції.

Щодо інших скарг заявників Європейський суд, посилаючись на свою попередню практику у справах проти України, дійшов висновку, що вони також свідчать про порушення Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* заяви прийнятними;

3. *Постановляє*, що ці заяви свідчать про порушення статей 3 та 13 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою та відсутністю у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту;

4. *Постановляє*, що було порушено Конвенцію у зв'язку з іншими скаргами, поданими відповідно до усталеної практики Суду (див. таблицю в додатку);

5. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.»

СПРАВА «ТІМШИН ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF TIMSHYN AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заява № 20776/20 та 3 інші заяви)

Стислий виклад рішення від 10 червня 2021 року

Заявники трималися під вартою у Державних установах «Черкаський слідчий ізолятор» та «Дніпровська установа виконання покарань (№ 4)».

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неналежні умови тримання їх під вартою та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим.

Розглянувши скарги заявників за статтями 3 та 13 Конвенції, Європейський суд нагадав, що під час встановлення, чи є умови тримання такими, «що принижують гідність» у розумінні статті 3 Конвенції, серйозний брак простору у в'язничних камерах вважається дуже впливовим чинником та може становити порушення як сам собою, так і в сукупності з іншими недоліками. Посилаючись на свою попередню практику, Європейський суд дійшов висновку, що умови тримання заявників під вартою були неналежними і у них не було ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з їх скаргами, та констатував порушення статей 3 та 13 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* скарги прийнятними;

3. *Постановляє*, що ці заяви свідчать про порушення статей 3 та 13 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою та відсутність ефективного засобу юридичного захисту стосовно цих скарг;

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.»

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ СПРАВА «БІЗНІСНУК ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE BIZNYUK v. UKRAINE)

(Заява № 20789/14)

Стислий виклад рішення від 10 червня 2021 року

У серпні 2001 року протягом однієї доби два різні патрулі Державної автомобільної інспекції (далі — ДАІ) зупинили сина заявниці у зв'язку з порушенням ним правил дорожнього руху під час керування автомобілем. Здійснюючи медичний огляд, лікар-нарколог двічі встановила, що він перебував у стані сильного алкогольного сп'яніння. Наступного дня в залишеному на проїжджій частині автомобілі працівники ДАІ знайшли сина заявниці мертвим. Згідно з актом судово-медичного дослідження він помер внаслідок гострої форми ішемічної хвороби серця та на момент смерті перебував у стані сильного алкогольного сп'яніння.

Заявниця звернулася з вимогою провести повноцінне розслідування за фактом смерті її сина та стверджувала, що працівники міліції були причетні до його смерті, а лікар-нарколог не надала йому належної медичної допомоги.

Прокуратура Красногвардійського району м. Дніпропетровська (далі — місцева прокуратура) розпочала дослідчу перевірку та у період з вересня 2001 року до січня 2012 року винесла понад двадцять постанов про відмову в порушеннях кримінальної справи, які були скасовані у зв'язку з наявністю суперечливих доказів щодо причин і обставин смерті сина заявниці, а також істотними недоліками дослідчої перевірки.

Згодом місцева прокуратура порушила кримінальне провадження за фактом перевищення влади працівниками міліції, яке було закрито у зв'язку з відсутністю у діях складу злочину. Також було порушено кримінальне провадження за фактом ствердження ненадання сину заявниці медичної допомоги, яке неодноразово зкривалося з тих же підстав, однак постанови про закриття були скасовані у судовому порядку. Кримінальне провадження триває більше дев'ятнадцяти років і досі не закінчено.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявниця скаржилася за статтями 2, 6 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на причетність працівники держави до смерті її сина та неповедення ефективного розслідування у зв'язку з цим.

Європейський суд визнав необґрунтованими та відхилив відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції скарги заявниці на причетність працівників держави до смерті її сина і розглянув її скарги з точки зору зобов'язання держави за процесуальним аспектом статті 2 Конвенції провести ефективне розслідування.

Європейський суд зауважив, що у цій справі обставини смерті сина заявниці розслідувалися більше ніж двадцять років виключно шляхом проведення дослідчих перевірок та що органи державної влади, які контролювали якість таких перевірок, понад двадцять разів встановлювали, що вони не були ретельними і причина смерті сина заявниці та обставини справи не були належним чином розглянуті, у зв'язку з чим повноцінне розслідування розпочалося зі значною затримкою.

Європейський суд вказав, що затримка у початку проведення розслідування за фактом перевищення влади працівниками міліції призвела до того, що кримінальне провадження тривало більше тринадцяти років, а неодноразове винесення постанов про повернення справи у кримінальному провадженні за фактом ствердження ненадання сину заявниці належної медичної допомоги свідчить про наявність серйозних недоліків у кримінальному провадженні.

Посилаючись на свою усталену практику у справах проти України, Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі розслідування обставин смерті сина заявниці не відповідало критерію ефективності та констатував порушення процесуального аспекту статті 2 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятною скаргу на неповедення ефективного розслідування смерті сина заявниці на національному рівні, а решту скарг у заяві — неприйнятними;

2. *Постановляє*, що було порушено процесуальний аспект статті 2 Конвенції;

3. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявниці 6 000 (шість тисяч) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди, ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. *Відхилиє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції».

СПРАВА «КАРПЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF KARPENKO v. UKRAINE)

(заява № 23361/15)

Стислий виклад рішення від 10 червня 2021 року

У червні 2014 року суд Російської Федерації визнав заявника винним у незаконному придбанні та зберіганні боєприпасів та обрав йому покарання у виді позбавлення волі на строк один рік. Не відбувши покарання, заявник переїхав до України та оселився в Одеській області.

Працівники міліції затримали заявника у грудні 2014 року у зв'язку із не відбутим покаранням у Російській Федерації. Овідповідальний районний суд Одеської області застосував до нього тимчасовий арешт із забезпеченням у подальшому його видачі Російській Федерації. Згодом Генеральна прокуратура Російської Федерації надіслала Міністерству юстиції України запит про видачу заявника.

Об'єднаний суд Малиновський районний суд м. Одеси (далі — суд першої інстанції) розглянув клопотання прокурора та застосував до заявника екстрадиційний арешт до моменту його передачі російським органам влади. Заявник подав апеляційну скаргу на ухвалу суду.

14 січня 2015 року Апеляційний суд Одеської області (далі — апеляційний суд) скасував ухвалу районного суду та відмовив у клопотанні прокурора, зазначивши, що запит про видачу був поданий в супереч статтям Кримінально-процесуального кодексу України, не містив підпису уповноваженої особи та печатки органу влади Російської Федерації, а ім'я особи, яка підлягала видачі, неможливо розібрати.

За клопотаннями прокурора та з тих самих підстав заявника неодноразово затримували, а суд першої інстанції повторно застосовував до нього екстрадиційний арешт. Апеляційний суд знов скасував ухвали суду першої інстанції зазначивши, що недоліки у доказах, встановлені апеляційним судом 14 січня 2015 року, не були виправлені.

Після звільнення заявника знову затримали, вказавши у протоколах затримання ті ж підстави. 13 лютого 2015 року суд першої інстанції звільнив заявника за умови надання особистого зобов'язання.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за пунктом 1 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на незаконне тримання його під вартою, а також за пунктом 4 статті 5 Конвенції та статтею 13 Конвенції на повторне затримання у зв'язку з проведеним процедурі видачі його до Російської Федерації, незважаючи на висновки апеляційного суду про відсутність достатніх законних підстав для тримання його під вартою.

Розглянувши скарги заявника на незаконне тримання його під вартою, Європейський суд зазначив, що органи державної влади перешкоджали фактичному звільненню заявника неодноразово затримуючи його одразу після його рго форма «звільнення», посилаючись на ті самі підстави, які апеляційний суд визнав неналежними, та констатував порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.

Також Європейський суд дійшов висновку, що немає потреби розглядати решту скарг заявника за пунктом 1 статті 5 Конвенції, пунктом 4 статті 5 Конвенції та статтею 13 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з триманням заявника під вартою у період з 14 січня до 13 лютого 2015 року;

3. *Постановляє*, що немає потреби розглядати скарги за пунктом 4 статті 5 та статтею 13 Конвенції;

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми:

(i) 7 500 (сім тисяч п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 2 500 (два тисячі п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат, які мають бути перераховані безпосередньо на банківський рахунок захисника заявника, пана Тарахала; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. *Відхилиє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції»

СПРАВА «ARCELOMITTAL AMBALAJ CELIGI SANAYI VE TICARET ANONIM SIRKETI» ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF ARCELOMITTAL AMBALAJ CELIGI SANAYI VE TICARET ANONIM SIRKETI v. UKRAINE)

(Заява № 23819/11)

Стислий виклад рішення від 15 липня 2021 року

22 січня 2007 року компанія-заявник нерезидент уклала з українським приватним підприємством (далі — підприємство) контракт про поставку товарів, який було складено українською та англійською мовами, обидва примірники з однаковою юридичною силою. Контракт містив арбітражне застереження, однак написання назви арбітражного судового органу різними мовами відрізнялося.

У жовтні 2008 року компанія-заявник звернулася до Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті (далі — МКАС при ТПП України) з позовом про стягнення з підприємства заборгованості за контрактом та відшкодування витрат з оплати арбітражного збору. У відзиві на позовну заяву підприємство наголосувало, що було пропущено початкову процедуру переговорів, передбачену контрактом як передумову для арбітражу, а також висловило зауваження щодо відсутності у МКАС при ТПП України компетенції розглядати цей спір.

У лютому 2009 року МКАС при ТПП України ухвалив рішення, яким зобов'язав підприємство сплатити компанії-заявнику кошти за поставлені товари у повному обсязі та відшкодувати витрати з оплати арбітражного збору. Крім того, МКАС при ТПП України, розглянувши питання юрисдикції як за своєю ініціативою, так і у відповідь на заперечення українського підприємства, встановив намір сторін звернутися саме до МКАС при ТПП України.

У квітні 2009 року підприємство звернулося до Шевченківського районного суду м. Києва (далі — районний суд) з клопотанням про скасування

ОГОЛОШЕННЯ

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ ТА ВИКЛИК ДО СЛІДЧОГО
Відповідно до ст.ст. 111-112, 135, 276-278 та глави 11 КПК України повідомляю, що 10.08.2021 у кримінальному провадженні, внесені до ЄРДР 04.07.2017 за № 22017130000000152 за ознаками вчинення злочинів, передбачених ч. 1 ст. 109, ч. 2 ст. 110, ч. 1 ст. 258-3 КК України, складено письмове повідомлення про підозру, згідно з яким Салєєв Віталій Федорович, 18.07.1969 р.н., уродженець м. Красnodон Луганської області, зареєстрований та мешкає за адресою: Луганська область, м. Луганськ, вул. Прохолодна, буд. 15, підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 110 КК України.
Також, згідно з ст.ст. 133, 135 КПК України, Салєєв В.Ф., 18.07.1969 р.н., викликається на 10 год. 00 хв. 17.08.2021, 18.08.2021 та 19.08.2021 до старшого слідчого в ОВС СВ 3 управління ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях Андрійчука Андрія Миколайовича (тел. 099-777-70-66) за адресою: Луганська обл., м. Северодонецьк, пр-т Космонавтів, 18, для допиту як підозрюваного та проведення інших процесуальних дій у кримінальному провадженні № 22017130000000152 від 04.07.2017. Наслідки та поважні причини неприбуття особи на виклик визначені ст.ст.138-139 КПК України.

Диплом, виданий Харківським вищим військовим училищем тилу МВС СРСР 1984 року на ім'я Кремнева Анатолія Володимировича, **вважати втраченим.**

Повістка про виклик обвинуваченого
Шевченківський районний суд м. Чернівці викликає Істратія Ігоря Козьмовича, 09.07.1988 року народження, зареєстрованого в м. Донецьк, вул. Сбєжнева, 25, обвинуваченого в кримінальному провадженні №22020260000000051 від 06.08.2020 р. за ст. 258-3 ч.1 КК України.
Судове засідання відбудеться 19 серпня 2021 року о 14:30 годин за адресою: 58001, м.Чернівці, вулиця Кафедральна, буд. 4, кабінет №11.
З моменту опублікування повістки про виклик обвинуваченого Істратія Ігоря Козьмовича у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження, останній вважається належним чином ознайомлений з її змістом

Суддя Слободян Г.М.

Прокуратурою Автономної Республіки Крим та міста Севастополя здійснюється процесуальне керівництво досудовим розслідуванням у кримінальних провадженнях № 42017010000000199 від 17.11.2017 за підозрою Туробової Ганни Сергіївни, 10.08.1969 року народження, та № 42017010000000198 від 17.11.2017 за підозрою Шмельова Дмитра Миколайовича, 10.09.1979 року народження, у вчиненні злочину передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (державна зрада).

У вищезазначених кримінальних провадженнях необхідно провести допит підозрюваної Туробової Ганни Сергіївни, 10.08.1969 року народження, та підозрюваного Шмельова Дмитра Миколайовича, 10.09.1979 року народження, у зв'язку із викладеним на виконання положень ст. 297-5 Кримінального процесуального кодексу України пропоную вищезазначеним особам та їх захисникам прибути до прокуратури Автономної Республіки Крим та міста Севастополя (м. Київ, вул. Ділова, 24, перший поверх) з 16.08.2021 по 19.08.2021 (з 09:00 по 18:00) для проведення вказаної процесуальної дії.

У провадженні Вищого антикорупційного суду перебувають матеріали кримінального провадження, внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань № 52018000000000215 від 14 березня 2018 року за обвинуваченням Голобородька Ігоря Валентиновича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України, Ведути Ігоря Володимировича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України. Ухвалою Вищого антикорупційного суду від 02 лютого 2021 року постановлено здійснювати спеціальне судове провадження у кримінальному провадженні за обвинуваченням Голобородька Ігоря Валентиновича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України, Ведути Ігоря Володимировича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України.

У зв'язку з чим Голобородько Ігор Валентинович, громадянин України, 26.06.1975 року народження, уродженець м. Жовті Води Дніпропетровської області, зареєстрований та останнє відоме місце проживання: вул. Потапова, буд. 30, м. Жовті Води, Дніпропетровська обл., 52210, який обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України, викликається в судове засідання, яке відбудеться 01 вересня 2021 року о 16 годині 00 хвилин у приміщенні Вищого антикорупційного суду (місто Київ, проспект Перемоги, 41, телефон +380-44-585-59-51), та Ведута Ігор Володимирович, громадянин України, 29.10.1963 року народження, уродженець м. Жовті Води, Дніпропетровської області, зареєстрований та останнє відоме місце проживання: вул. Хмельницького, 21, кв. 23А, м. Жовті Води, Дніпропетровська обл., 52210, який обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України, викликається в судове засідання, яке відбудеться 1 вересня 2021 року о 16 годині 00 хвилин у приміщенні Вищого антикорупційного суду (місто Київ, проспект Перемоги, 41, телефон +380-44-585-59-51), **головуючий суддя: Крук Є.В., Кравчук О.О., Білоус І.О.**

З моменту опублікування повістки про виклик у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження обвинувачений вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

Повідомлення
Адмінколегією Північного ОТВ АМКУ прийнято Рішення від 15.07.2021 № 60/57-р/к у справі № 84/60/95-рп/к.20, яким дії ТОВ «ЮС-ТАН» (25199600) та ТОВ «ДЕЛЬТА ЕЛЕКТРО ОПТИКА» (39195945) визнано порушенням ЗЕК, передбаченого п.1 ст.50 та п.4 ч.2 с.6 ЗУ «Про захист економічної конкуренції», у вигляді вчинення антиконкурентних узгоджених дій, які стосуються спотворення результатів торгів.
З детальним текстом Рішення можна ознайомитись на офіційному веб-сайті Північного ОТВ АМКУ за посиланням <https://northmtv.amcu.gov.ua/npas/vityag-z-rishennya-5>.

Дряпко О.О., приватний нотаріус Харківського міського нотаріального округу, повідомляє Пархоменка Антона Олександровича, 1985 р.н., та інших спадкоємців про відкриття спадщини після смерті Бистригіної Зінаїди Григорівни, яка померла 8 травня 2021 року.

Для оформлення Ваших спадкових прав необхідно звернутися до нотаріальної контори за адресою: 61170, м. Харків, вул. Валентинівська, 18, оф.143, телефон 7-544-552.

Втрачені оригінали документів: свідоцтво про приватизацію, технічний паспорт, договір дарування, свідоцтво про право власності на квартиру за адресою: м. Київ, вул. Патріарха Мстислава Скрипника, 15, кв. 61, видані державними уповноваженими органами на ім'я Гаркавенко Світлани Степанівни, **вважати недійсними.**

ПОВІСТКА про виклик підозрюваного
Підозрюваному Галкіну Олєгу Євгеновичу, 16.08.1978 р.н., зареєстрованому за адресою: вул. Чапаса, 54, кв. 21, м. Дружківка Донецької області, на підставі ст.ст. 133, 135 КПК України необхідно з'явитися 16 серпня 2021 року з 10 год. 00 хв. до 18 год. 00 хв. в кабінет № 258 слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Чернівецькій області за адресою: м. Чернівці, вул. Шевченка, 1а, до старшого слідчого в ОВС Гризунова Геннадія Володимировича, р.т. (0372)595440, для вручення йому повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України та виконання інших процесуальних дій у кримінальному провадженні № 22016260000000035 від 19.09.2016. Поважні причини неприбуття зазначені в ст. 138 КПК України. Наслідки неприбуття вказані в ст. 139 КПК України.

Токмацький районний суд Запорізької області викликає обвинувачених Малову Катерину Валеріївну, 27.02.1980 р.н. (зареєстроване місце проживання: м. Донецьк, вул. Севастопольська, 65, місце фактичного проживання: м. Донецьк, вул. Текстильників, 11, кв. 21) та Павленко Катерину Олександрівну, 17.04.1986 р.н. (зареєстроване місце проживання: м. Донецьк, вул. Топчієва, 70, місце фактичного проживання: м. Донецьк, проспект Ленінський, 1а, кв. 47) у судове засідання для здійснення спеціального судового провадження у кримінальному провадженні № 22017060000000053 від 07.12.2017 (справа № 296/10126/17) за обвинуваченням Малої К.В. та Павленко К.О. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України, яке відбудеться 30.08.2021 року о 14-30 год., 07.09.2021 о 14-00 год. у залі судового засідання за адресою: Запорізька область, м. Токмак, вул. Володимирська, 28. У разі неявки обвинувачених Малої К.В. та Павленко К.О. кримінальне провадження буде здійснюватися за їх відсутності. **Колегія суддів: головуєчий суддя Коваленко П.Л., судді: Погрібна О.М., Новікова Н.В.**

Токмацький районний суд Запорізької області викликає обвинуваченого Михайлова Миколу Петровича, 23.09.1959 р.н. (зареєстроване місце проживання: Донецька обл., смт Старобешеве, просп. Донецький, 18, кв. 6) у судові засідання для здійснення спеціального судового провадження у кримінальному провадженні № 2201705010000000224 від 08.07.2017 (справа № 328/921/18) за обвинуваченням Михайлова М.П. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України, які відбудуться 30.08.2021 року о 13-00 год. та 06.09.2021 року о 09-00 год. у залі судового засідання за адресою: Запорізька область, м. Токмак, вул. Володимирська, 28. У разі неявки обвинуваченого Михайлова М.П. кримінальне провадження буде здійснюватися за його відсутності. **Колегія суддів: головуєчий суддя Коваленко П.Л., судді: Погрібна О.М., Новікова Н.В.**

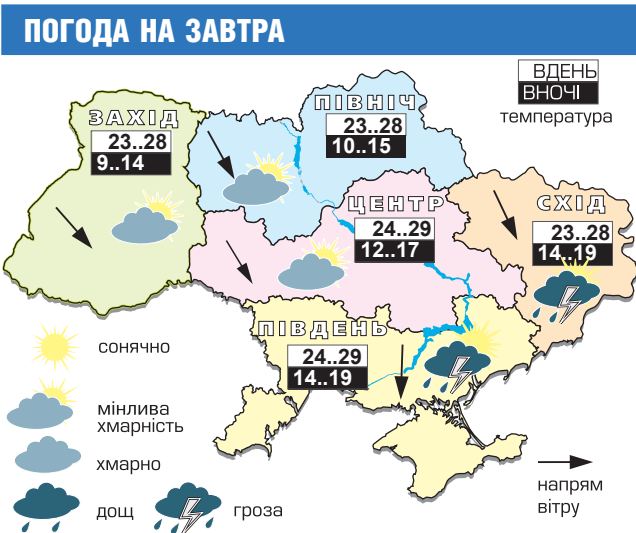
У провадженні колегії суддів Вищого антикорупційного суду в складі: **головуючого судді Галабали М.В., суддів Крикливого В.В. та Ногачевського В.В.** перебуває кримінальне провадження № 52018000000000697 за обвинуваченням Майка Вадима Михайловича у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України.

Ухвалою Вищого антикорупційного суду від 17 червня 2021 року постановлено здійснювати спеціальне судове провадження стосовно Майка Вадима Михайловича, який обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення передбаченого ч. 5 ст. 191 КК України.

У зв'язку з чим, обвинувачений Майко Вадим Михайлович, який народився 22 квітня 1966 року в м. Кам'янське (Дніпропетровський) Дніпропетровської області, зареєстрований за адресою: Дніпропетровська обл., м. Кам'янське, просп. Перемоги, буд. 7, кв. 87, останнє відоме місце проживання: Дніпропетровська обл., м. Кам'янське, просп. Перемоги, буд. 7, кв. 87, викликається в судові засідання, які відбудуться 2 вересня 2021 року о 09 год. 00 хв., 3 вересня 2021 року о 14 год. 00 хв., 23 вересня 2021 року об 11 год. 00 хв., 11 листопада 2021 року об 11 год. 00 хв., 16 грудня 2021 року об 11 год. 00 хв. у приміщенні Вищого антикорупційного суду (місто Київ, проспект Перемоги, 41, зал судових засідань № 4).

Майко Вадим Михайлович викликається в судове засідання у статусі обвинуваченого.

З моменту опублікування повістки про виклик у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження обвинувачений вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

ТЕМПЕРАТУРА ПО ОБЛАСТЯХ УКРАЇНИ НА 13 СЕРПНЯ

Область	Ніч	День	Область	Ніч	День
Київська	+10 +15	+23 +28	Черкаська	+11 +16	+24 +29
Житомирська	+9 +14	+23 +28	Кіровоградська	+12 +17	+24 +29
Чернігівська	+10 +15	+22 +27	Полтавська	+12 +17	+24 +29
Сумська	+10 +15	+22 +27	Дніпропетровська	+13 +18	+24 +29
Закарпатська	+9 +14	+25 +30	Одеська	+14 +19	+25 +30
Рівненська	+9 +14	+23 +28	Миколаївська	+13 +18	+24 +29
Львівська	+9 +14	+23 +28	Херсонська	+14 +19	+24 +29
Івано-Франківська	+9 +14	+23 +28	Запорізька	+13 +18	+23 +28
Волинська	+9 +14	+23 +28	Харківська	+13 +18	+24 +29
Хмельницька	+9 +14	+23 +28	Донецька	+14 +19	+23 +28
Чернівецька	+9 +14	+23 +28	Луганська	+14 +19	+23 +28
Тернопільська	+9 +14	+23 +28	Крим	+15 +20	+24 +29
Вінницька	+10 +15	+23 +28	Київ	+13 +15	+26 +28

Укргідрометцентр

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК
Відповідно до вимог ст.ст. 40, 133, 135, 297-5 КПК України, ч. 3 ст. 12 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» Літвінова Олександра Вікторовича, 21.04.1982 р.н. (останнє відоме місце проживання: Дніпропетровська область, м. Новомосковськ, смт Гвардійське, вул. Ювілейна, буд. 2, кв. 1) необхідно прибути до Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Миколаєві (м. Одеса, вул. Мечнікова, 59, н.т. +38 (0512) 37 97 99) з 23.08.2021 по 27.08.2021 (з 09 год. 00 хв. по 18 год. 00 хв.) для вручення повідомлення про підозру, а також для участі в проведенні слідчих та процесуальних дій у кримінальному провадженні №42015161010000400 від 23.01.2015, яке розслідується за ч. 1 ст. 408 КК України.

Старший слідчий другого слідчого відділу (з дислокацією у м. Одесі) ТУ ДБР у м. Миколаєві Олександр БАХТЄЄВ

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК
Відповідно до вимог ст.ст. 40, 133, 135, 297-5 КПК України, ч. 3 ст. 12 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» Литвиненка Вадима Петровича, 15.01.1980 р.н. (останнє відоме місце проживання: АР Крим, м. Севастополь, вул. Феодосійська, буд. № 35-А) необхідно прибути до Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Миколаєві (м. Одеса, вул. Мечнікова, 59, н.т. +38 (0512) 37 97 99) з 23.08.2021 по 27.08.2021 (з 09 год. 00 хв. по 18 год. 00 хв.) для вручення повідомлення про підозру, а також для участі в проведенні слідчих та процесуальних дій у кримінальному провадженні №42015161010000409 від 24.01.2015, яке розслідується за ч. 1 ст. 408 КК України.

Старший слідчий другого слідчого відділу (з дислокацією у м. Одесі) ТУ ДБР у м. Миколаєві Олександр БАХТЄЄВ

Повістка про виклик обвинуваченого в судове засідання, по якому здійснювалося спеціальне досудове розслідування
Обвинувачений Макушенко Роман Володимирович, 29.05.1981 року народження, відповідно до вимог ст. 297-5, 323 КПК України викликається в судове засідання в порядку спеціального судового провадження, яке відбудеться 20 серпня 2021 року о 14 годині 00 хвилин у приміщенні Біловодського районного суду Луганської області за адресою: Луганська область, смт Біловодськ, вул. Луганська, 30, для участі в судовому засіданні в якості обвинуваченого.
Поважні причини неприбуття особи на виклик до суду передбачені ст. 138 КПК України.
Наслідки неприбуття обвинуваченого передбачені ст.ст. 139, 323 КПК України

Суддя Булгакова Г.В.